

Nhớ Nhung Người Xa Lạ

Contents

Nhớ Nhung Người Xa Lạ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8: Chương 4: (2)	25
9. Chương 9: Chương 5: (1)	28
10. Chương 10: Chương 5: (2)	31
11. Chương 11: Chương 6.1	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13: Chương 6.2	38
14. Chương 14: Chương 7.1	42
15. Chương 15: Chương 7.2	45
16. Chương 16: Chương 8.1	48
17. Chương 17: Chương 8.2	53
18. Chương 18: Chương 9.1	56
19. Chương 19: Chương 9.2	61

Nhớ Nhung Người Xa Lạ



Giới thiệu

“Cô gái, trông cô rất quen, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?” Hả? Tuy người đàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-nhung-nguoi-xa-la>

1. Chương 1

An Lâm mang theo má lúm đồng tiền đi tới chỗ ở của đôi vợ chồng người bạn tốt Vương Tử Dụ.

“Không ngồi một lúc nữa sao?” Dương Tuyền Tuyền kéo tay cô, quyến luyến không rời. Các cô mới trò chuyện chưa bao lâu thì trời đã tối, thời gian trôi qua thật mau.

Vương Tử Dụ ôm vợ yêu, “Ai bảo em bận rộn như thế, mỗi lần An Lâm tới, em đều không gặp được.” Giọng nói không hề mang ý trách cứ, mà ngược lại nó hàm xúc sự đau lòng.

“Anh nói như vậy là trách em à?” Dương Tuyền Tuyền nhìn một cái, tròng ông xã.

“Anh nào có lá gan đó chứ?” Vương Tử Dụ vội vàng lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi, khiến cho An Lâm ở bên cạnh cười lớn.

An Lâm thấy bọn họ hạnh phúc như thế, chợt thấy thật hâm mộ, anh trai trong nhà cũng giống bọn họ vậy, mỗi ngày ôm vợ, hận không thể hai mươi tư tiếng đồng hồ dính chung một chỗ, cảm giác cực kì ngọt ngào đúng không?

“An Lâm, khi nào mới đến lượt cậu kết hôn hả?” Dương Tuyền Tuyền bất chợt hỏi. Nghe nói anh trai của cậu ấy cũng đã kiếm được vợ rồi.

“Kết hôn?” An Lâm nghe xong cười ha hả, “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Anh trai của cậu không phải cũng cưới vợ rồi sao? Kế tiếp đương nhiên là tới phiên cậu rồi.”

“Ai nói?” An Lâm lắc đầu, “Vẫn còn một người.” Vẫn còn anh trai nhỏ An Dư nữa, cho nên tạm thời chưa tới phiên cô.

“Vẫn còn một người?” Dương Tuyền Tuyền đưa tay ra đếm, “Anh cả, anh hai, anh tư, anh năm không phải đều đã kết hôn rồi ư?” Về phần anh ba An Uy thì đã qua đời nhiều năm trước, vậy còn ai nữa?

“Còn anh trai nhỏ của cô ấy.” Vương Tử Dụ cười nói.

“Đúng ha, cậu còn một anh trai nhỏ nữa.” Không hề có cảm giác tồn tại một người anh trai.

“Có người đến.” Vương Tử Dụ nhìn sang chiếc xe mới vừa lái tới phía đối diện bên đường.

“Ở đâu?” Dương Tuyền Tuyền chưa bao giờ gặp An Dư, vội vàng ngẩng đầu, vừa lúc thấy anh ta mở cửa xuống xe.

“Ồ, An Lâm, anh ta còn đẹp trai hơn hai anh trai song sinh của cậu đó.”

“Bà xã à, đó là do em có thành kiến thôi.” Vương Tử Dụ có chút dở khóc dở cười.

Đàn ông nhà họ An ai cũng ưu tú, tuấn lãng, không thể so ra ai giỏi nhất, bởi vì ai cũng là cực phẩm, chỉ là vì Dương Tuyền Tuyền đã từng chịu đựng anh tư và anh năm nên đối với đôi song sinh này có chút bất công, mới nói như vậy.

“Ha ha...” An Lâm nghe xong không khỏi giương cao ý cười.

“Em thành kiến là vì ai chứ?” Dương Tuyền Tuyền hạ cùi chỏ xuống bụng của ông xã mình.

Vương Tử Dụ không thể làm gì khác ngoài việc vừa vội vàng giả bộ, vừa gật đầu chào An Dư ngoài đường.

“Không ngờ cậu còn ghi hận đó, chuyện đó qua cũng lâu rồi mà.” An Lâm nhìn Dương Tuyền Tuyền cười nói.

“Mình mà nhỏ nhen vậy sao?” Mới là lạ.

“Nếu cậu còn giận thì để mình gọi anh tư với anh năm tự mình đến xin lỗi cậu, nhé?” An Lâm nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, nghĩ đó là một ý kiến tốt.

“Đừng.” Dương Tuyền Tuyền trực tiếp lắc đầu, “Mình không muốn nhìn thấy bọn họ.” Bằng không cô sẽ ra tay làm thịt người mất.

An Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, “Còn nói không ghi hận?” Rõ ràng là có.

“Được rồi, anh trai nhỏ của cậu đang đợi cậu kìa, đừng để người ta chờ lâu.” Vương Tử Dụ không thể làm gì khác ngoài việc cắt lời hai người phụ nữ trở nên lăm mồm này.

“Ừ, mình có thời gian sẽ tới tìm cậu nói chuyện phiếm nhé.” An Lâm gật đầu, định cáo từ.

“Phải thường tới đây, gặp lại sau.” Dương Tuyền Tuyền có chút không muốn mà nói.

An Lâm phất tay chào tạm biệt bọn họ, sau đó đi về phía An Dư.

Sau khi An Dư mở cửa xe thay em gái, đợi cô ngồi lên, rồi mới trở lại ghế lái xe.

“Anh tư bảo anh tới đón em hả?” Vừa mở miệng cô đã hỏi. Lúc trước rõ ràng là anh tư nói sẽ tới đón cô, nhưng người xuất hiện lại là An Dư.

An Dư chỉ cười khẽ, không nói thêm gì, bởi vì nói gì cũng vô ích. Cá tính của anh em bọn họ, cô còn không hiểu sao, anh chỉ biết nói thật, dù nói dối cũng không hợp được.

“Em tính đi đâu sao?”

“Muốn đi mua bánh gato.” Cô thích ăn bánh gato, nhìn thời gian, lúc này vừa lúc có mẻ bánh gato mới ra lò.

“Ừ.” An Dư gật đầu, biết em gái đang muốn đi tới tiệm bánh gato mà cô yêu thích nhất.

“Hôm nay anh rảnh lắm à?”

An Lâm lắc đầu, “Không. Sao thế?”

“Anh có thời gian, sao không kết giao với bạn gái đi?” Nhìn người ta có đôi có cặp, lẽ nào anh không muốn, không động tâm à?

“Em cũng có thời gian, sao em không kết giao với bạn trai đi?”

Dùng câu hỏi để trả lời câu hỏi, thực là một phương thức trả lời ỉn. An Lâm không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn người anh trai “khiêm tốn” này. Người của nhà họ An rất tinh anh, kể cả người anh trai không hề có cảm giác tồn tại này cũng vậy.

“Trong nhà chỉ còn mỗi anh là chưa thanh toán thôi đấy.” Những người đàn ông khác đều đã “bán” hết.

“Thanh toán?” Anh bật cười không khách khí, “Đây là từ dùng cho con gái mà?”

“Đáng ghét, anh chỉ thích đấu võ mồm với em.” Ở trước mặt anh trai, cô chỉ như một chú cừu, không có chút lực sát thương nào.

“Nào có, không phải em thường nói anh đối xử với em là tốt nhất à?” Cô em gái này rất lẻo mép, nên mới lừa được những người anh khác hết lần này đến lần khác.

An Lâm nghe vậy cười nói, “Trước mặt anh nào em cũng nói như vậy hết, anh đừng đắc ý vội.” Ai bảo anh trai cô ai cũng tốt như vậy?

An Dư nâng lên nụ cười, không phản bác lời cô nói.

“Đến tiệm bánh gato rồi.” Anh đậu xe bên đường ngoài tiệm, “Anh chờ em trên xe.”

“Như cũ à?” Cô nhớ rất kĩ gu của anh.

“Ừ.”

“Ba?” Đàn ông là như vậy, cái bánh gato lớn hơn bàn tay mà có thể nuốt một lần ba cái, thật kinh người.

“Ừ.”

An Lâm gật đầu, tháo dây an toàn xuống xe, đi vào tiệm chọn bánh gato.

Một hồi sau, cô mua xong bánh, cầm theo hộp bánh đi tới bên cạnh xe, đang tính lên xe thì ánh mắt bị một bóng dáng hấp dẫn.

“Là anh ta...” Tay cô đặt trên tay cầm, không nhúc nhích, mắt nhìn thẳng đến một người đang đứng trước cao ốc thương nghiệp cách đó không xa.

Nếu không phải gặp lại anh ta, cô hẳn đã quên chuyện món tiền ô long hai tháng trước.

Người kia biết cô, nhưng cô không có ấn tượng nào với người đàn ông đó...

Sau khi Kỷ Duẫn Phong tiễn bạn tốt đi, quay đầu nhìn lại ánh mắt mãnh liệt đang nhìn anh, vừa lúc đổi mắt với An Lâm.

“Thì ra là cô ấy...” Anh thấp giọng lẩm bẩm, lập tức mỉm cười với cô.

Khi anh thấy cô vội vã chuồn vào xe thì nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Cô gái này thật đáng yêu, nếu không phải vì lời nói của anh trai cô An Diệu...

Chỉ là, anh có nên đòi An Diệu “bồi thường tổn thất” không nhỉ?

Đã bị phát hiện. An Lâm vội vã mở cửa xe ngồi vào trong, vì nụ cười của anh mà tim đập kịch liệt, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Thấy cô ngồi vào xe, An Dư vỗ vỗ vai cô, “Sao vậy?” Nhìn thần sắc thần thờ của cô.

“Không có gì.” Cô không làm sao cả, chỉ là nhìn thấy một “người xa lạ” mà thôi.

“Phải không? Bạn em à?” Anh phát hiện vừa nãy An Lâm nhìn người đàn ông kia rồi thất thần, anh cũng thấy người đàn ông đó nhìn cô cười.

“Hả?” Có bị anh sáu thấy không?

“Em biết anh ta à?”

“Không biết.” Chính là không biết nên cô mới thờ người như thế.

“Uhm.” An Dư gật đầu, sau đó lái xe rời đi. Nếu cô đã nói không biết, anh hỏi thêm cũng không có kết quả.

Trước khi xe rời đi, An Lâm nhìn như không nhìn về chỗ Kỷ Duẫn Phong, nhưng chỗ ấy đã không còn bóng người từ lâu.

Đáy lòng của cô lúc này lại cảm thấy mất mát.

Gì, kỳ quái, cô mất mát cái gì? Quái lạ.

Nhưng mà, rốt cuộc anh ta là ai?

Ôi. Vấn đề này khiến cô phải khổ não một trận.

Một khách sạn tráng lệ, An Lâm đang nói chuyện với bạn tốt Chu Trạch Hân.

Trạch Hân là người bạn cô quen trong lúc đi du học ở Anh quốc, lần này là từ Hương Cảng đến tìm riêng cô.

“Tiểu Lâm, hôm nay bạn đừng về, ở lại nói chuyện phiếm với mình đi.” Chu Trạch Hân nhẹ kéo cánh tay cô.

“Cái này...” An Lâm suy nghĩ một hồi, “Tài xế tới đón mình rồi.” Bây giờ đang đợi cô ở ngoài.

“Nói anh ta đi về đi, sẵn tiện nói với người nhà bạn một tiếng, đâu sao họ cũng biết mình mà.” Chu Trạch Hân có đến nhà họ An vài lần, mỗi lần tìm An Lâm, thường đến nhà họ An, nên đối với các anh cũng không xa lạ gì.

“Lúc trước bảo bạn ở nhà của mình, bạn lại hết lần này đến lần khác từ chối.” Thật là.

“Nhà bạn nhiều người quá, mình không tiện quấy rầy.” Còn ở khách sạn thì tương đối thoải mái.

An Lâm suy nghĩ một chút, “Được rồi, vậy bạn về phòng trước, mình đi nói tài xế một tiếng, sẵn tiện gọi điện thoại về nhà.” Cô phải tự mình nói với các anh trai một tiếng, bằng không bọn họ không lập tức chạy đi tìm mới là lạ.

“Ừ.” Chu Trạch Hân mừng rỡ gật đầu, dự định lên lầu bảo người chuẩn bị ít cơm, “Vậy mình lên đó trước chờ bạn nhé, phòng 519 đấy.”

“Được, một lát nữa mình lên.” Hai người phụ nữ mà ở cùng một chỗ thì nói không hết chuyện, An Lâm tin đêm nay các cô sẽ trò chuyện suốt đêm.

Sau khi Chu Trạch Hân lên lầu, An Lâm đi ra khỏi khách sạn, nói với tài xế trong nhà một tiếng, đồng thời gọi điện về thông báo cho người nhà, thông báo số điện thoại khách sạn và số phòng, sau đó vào thang máy đi lên lầu.

Sau khi đi vào thang máy, trong thang máy chỉ có cô và một người đàn ông trung niên trông có vẻ lưu manh, cô luôn cảm thấy đối phương dùng ánh mắt khiến người khác không thoải mái để nhìn cô.

Cô nhìn chằm chằm phía trên cửa thang máy biểu hiện tầng trệt. Chỉ là tầng mười lăm thôi mà, đi thang máy sẽ không mất bao nhiêu thời gian, nhưng cảm giác bất an khiến cô ước gì một giây sau được tông cửa chạy ra.

“Em gái, em lớn lên rất đẹp, em ở lầu mười lăm à?” Người đàn ông trung niên nhìn cô ấn số tầng, mở miệng đến gần.

An Lâm không để ý đến ông ta.

Bình tĩnh, cô tự nói với mình.

“Đến với bạn trai? Hay là với người nhà?” Người đàn ông đó lại mở miệng, “Hay là em đến một mình?”

Mắc mớ gì đến ông ta chứ? Cô nhin không được trừng mắt.

“Anh nghĩ lại một mình, ở căn phòng tổng thống, em có muốn đến ngồi một chút không?” Miệng người đàn ông này tràn đầy tục tĩu, lại thêm tiếng cười xấu xa nữa.

Sao mới đến lầu mười thế này? Trời ơi, cô đã muốn cầm túi xách mà đập lên đầu ông ta.

“Nếu không thì như thế này đi, em theo anh tâm sự một ngày, phí ở trọ của em cứ tính cho anh, anh còn cho thêm em một ít tiền tiêu vặt, chịu không?” Người đàn ông này thấy cô không nói gì nên lá gan càng lớn hơn.

Rốt cuộc cũng tới lầu mười bốn.

2. Chương 2

“Sắc phôi!”

An Lâm nhanh chóng nâng thật cao túi xách trên tay, trực tiếp đập xuống gò má của ông ta, sau đó dùng chân mang giày cao gót của mình đập vào đầu gối của ông ta, một mạch làm xong chuyện trong lòng muốn làm ban nãy, sau đó vừa lúc cửa thang máy lầu mười lăm mở ra, cô một hơi cũng không kịp thở, lập tức chạy ra khỏi thang máy, chạy tới phòng 159.

“Con đàn bà đáng ghét, đừng chạy!” Người đàn ông ra khỏi thang máy đuổi theo phía sau.

“Mở cửa, mau lên!” Cô ngừng lại ngoài một cửa phòng, tay dùng lực vỗ cửa phòng đang đóng chặt.

Cách một tiếng, cửa được mở ra rất nhanh.

Vừa thấy cửa phòng mở ra, cô mau chân đẩy cửa trốn vào phòng, rồi dùng lực đóng sầm cửa lại, sau đó khóa cửa, mới dựa vào cửa thở dốc từng ngụm từng ngụm.

“Haiz, nguy hiểm thật...” Cô vỗ vỗ ngực, cũng không biết phía sau có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình.

“Cô... có ổn không?” Kỹ Duẫn Phong kéo lại áo choàng tắm trên người, nhìn người phụ nữ này đột nhiên chạy ào vào phòng anh.

Anh vừa mới tắm rửa xong, chợt nghe có người không ngừng đập cửa phòng, anh không thể làm gì khác hơn là vội mở cửa, đến tóc cũng chưa kịp lau khô.

“Mình... Ồn...” Gì, không đúng, giọng nói này không phải của Trạch Hân!

Vừa nhận ra, An Lâm vội vàng xoay đầu, phát hiện phía sau là một người đàn ông toàn thân vẫn còn dính nước.

Cô chăm chú nhìn lên, lại càng thêm hoảng sợ.

“Là anh!” Đây... Đây là chuyện gì? Tại sao anh ta lại ở đây?

“Không sai, là tôi.” Kỷ Duẫn Phong tao nhã gật đầu, cũng lập tức nhận ra vị An đại mỹ nhân này.

Thật đúng là trùng hợp, đến đâu cũng gặp cô ấy.

“Tại sao anh lại ở chỗ này? Anh là bạn của Trạch Hân sao?” Không đúng, hết thấy đều quá không bình thường, cô nỗ lực tìm một giải thích hợp lý, nhìn bên trong phòng, “Trạch Hân đâu?”

Tuy rằng không rõ tại sao cô lại hỏi như vậy, nhưng anh vẫn nghiêm túc trả lời cô: “Nơi này là phòng của tôi, đương nhiên là tôi phải ở đây, mà tôi cũng không biết ai là Trạch Hân, trong phòng cũng chỉ có một mình tôi mà thôi. Cô còn vấn đề gì không?”

Ngày hôm nay anh và khách hàng đàm phán ở khách sạn này hơi trễ một tí, và vì ngày mai có hành trình đến vùng phụ cận, nên anh trực tiếp dừng chân ở đây luôn.

“Làm sao có thể chứ, ở đây rõ ràng là...” Phòng cô vừa bước vào là phòng 159 không sai chứ?

“Cô gái à, cái này gọi là chiêu lạc ngữ.” Anh học khẩu khí lần trước cô nói như thế, sau đó ưu nhã cười.

“Anh... Cùng lắm thì tôi đi ra ngoài là được.” Nhìn nét mặt anh cười cợt, An Lâm nhú vùng chung quanh chân mày, cô quyết định đến quầy nhân viên để xác nhận lại, nói không chừng là do anh ta đi nhầm phòng.

Cô mới vừa nghĩ như vậy, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập.

“Con đàn bà đáng ghét kia, lập tức đi ra đây cho ông!” Là giọng nói của người đàn ông trong thang máy.

Vùng xung quanh lông mày Kỷ Duẫn Phong nhíu chặt, “Làm sao thế này? Sao lại có nhiều người muốn chen vào phòng tôi thế này?” Nói xong, anh định đi mở rộng cửa.

“Đừng...” An Lâm vội vã chắn trước cửa phòng, “Tôi vừa...” Aiz! Sớm biết thế cô sẽ không bị kích động, cứ quên cái miệng sỗ sàng kia đi, lại nhất thời bốc đồng rước họa vào thân?

“Vừa nãy làm sao?” Xem ra nhất định là không có chuyện gì tốt.

Làm sao? Không phải là hình tượng cô ra tay đánh tên háo sắc sao?

Thấy cô không nói, Kỷ Duẫn Phong không thể làm gì khác hơn đành nói: “Xin cho tôi chút cảm giác bản thân được tham gia được không? Đừng làm cho tôi không hiểu gì.” Là cô ta buộc anh phải “tham gia” mà!

“Lúc ở trong thang máy người đàn ông kia đã nói mấy lời có hơi kinh tởm nên tôi mới...” Aiz, thật khó mở miệng.

“Ra tay đánh người?” Ừ, nhìn ra được túi xách trên tay cô có vết tích đã từng “tranh đấu”.

“Đúng.” Cô gật đầu thừa nhận.

“Ha hả...”

Người của nhà họ An, nam là rồng phun lửa, thì nữ đương nhiên cũng là một cây ớt nhỏ.

Thấy anh nở nụ cười, tâm tình của cô cực kì xuống thấp, thậm chí có chút ảo não.

Kỳ quái, có người muốn ăn đậu hủ của cô, cô ra tay dạy dỗ đối phương một trận thì có cái gì sai chứ?

“Đến đây.” Kỷ Duẫn Phong kéo cô ra, đưa tay muốn mở cửa. “Cũng không thể để ông ta đứng ngoài cửa của tôi kêu gào suốt đêm được.” Ngày mai anh rất bận, đêm nay phải ngủ đủ giấc mới được.

“Không phải là anh muốn đưa tôi ra cho ông ta tùy ý bắt nạt chứ?” An Lâm trừng mắt, mau chóng xác nhận chuyện này.

“Đương nhiên là không.” Làm sao anh có thể làm chuyện này chứ?

Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng vui vẻ lùi về sau hai bước, giao chuyện này cho anh xử lý.

Lúc Kỷ Duẫn Phong cửa phòng mở ra. “Ngài à, có việc gì?” Anh vừa mở cửa ra đã thấy một người đàn ông có má phải bị đánh sưng, lòng không khỏi cười trộm.

“Tôi...” Vừa thấy là một nam đi ra, giọng người đàn ông trung niên này thu lại rất nhiều, “Có một người phụ nữ chạy vào trong phòng của cậu, cậu mau giao cô ta ra đây, ông đây sẽ tạm tha cho cậu.”

“Tha cho tôi?” Kỷ Duẫn Phong giơ bàn tay xoắn chặt, phát ra tiếng rắc rắc.

Người đàn ông trung niên thấy thế, hít một hơi thật sâu, “Cô lúc này vừa đánh tôi bị thương, cho nên...” Nhìn cái đầu cao hơn ông ta rất nhiều... À, là cực kì nhiều, thanh âm của ông ta càng ngày càng nhỏ lại.

“Nhưng bạn gái của tôi lại nói là do ông dùng lời nói quấy rầy cô ấy trước.” Trên mặt Kỷ Duẫn Phong xóa sạch ý cười, đôi mắt lợi hại như ưng híp một cái, nét mặt tràn ngập kí thế nguy hiểm.

“Tôi...” Người đàn ông trung niên lui về phía sau một bước, “Tôi không...” Con đàn bà kia là bạn gái cậu ta? Cái này thăm rồi.

“Em yêu à, người ta nói là em nói oan cho ông ta kia.” Đôi mắt Kỷ Duẫn Phong khẽ chuyển, vốn nét mặt tràn ngập nguy hiểm bỗng chốc chỉ còn ôn nhu, ba chữ “em yêu à” nghe đặc biệt ngọt ngào.

“Hả?” An Lâm sững sốt bởi giọng điệu của anh ta.

“Em yêu, em bị dọa đến choáng váng rồi sao?” Anh giống như đang đau lòng nói, thực ra trong lòng đang cười lớn.

Bây giờ anh cũng đang ăn đậu hủ của cô? Chỉ là thắng thắn hơn người đàn ông kia.

Cô dùng tay bấm đùi một cái, để cho bản thân hoàn hồn, nhưng lại vì xưng hô của anh mà đỏ bừng hai gò má.

“Ông ta muốn em đến phòng tổng thống tiếp ông ta!”

“Cái gì, có chuyện này à?” Nghe vậy, đột nhiên lòng của Kỷ Duẫn Phong dâng lên một tia không thoải mái, hận không thể ra một quyền với ông ta.

“Tôi chỉ... nói giỡn, các người chớ để ý...” Gã thấy tức giận trong mắt Kỷ Duẫn Phong ngày càng sâu, vội vàng lui về phía sau vài bước. “Tôi... tôi đi trước, không... Không quấy rầy các người nữa.” Nói xong, chân ông ta như tra dầu, nhanh chóng chuồn mất.

Thấy gã đã chạy xa, An Lâm mới đi ra khỏi phòng. “Loại đàn ông này, thực sự là...” Cắn bả!

“Khụ! Bây giờ không sao rồi, tôi có thể nghỉ ngơi chưa?” Kỷ Duẫn Phong đứng sau lưng cô, vòng hai tay vào nhau, mang theo ý cười cùng với sắc mặt bất đắc dĩ hỏi.

Nói đến đây một, An Lâm đưa lên mắt, nhìn mã số trước cửa phòng.

“Một năm tám? Không thể nào?” Cô nhất định chuyện này là một chuyện hài!

Thấy nét mặt của cô, anh hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Lúc này tình hình nguy cấp, tôi không trách cô đâu.” Anh nói rất có phong độ tiêu chuẩn, nhưng trong lòng thì lại cười ha ha.

Hừ, đương nhiên là anh sẽ không trách cô, vừa này không phải anh cũng ăn đậu hủ của cô đó sao? Nghĩ như vậy, cô nổi trận lôi đình, nhưng lại không có lí do gì để mở miệng mắng người.

Tuy anh ta gọi ba tiếng “em yêu à” rất thuận miệng, nhưng dù sao đi nữa thì anh đã giúp cô một chuyện lớn, cho nên phải nói tiếng cảm ơn với anh ta.

“Cám ơn anh.”

“Không cần khách khí.” Kỷ Duẫn Phong trả lời, “Hình như là mỗi lần chúng ta chạm mặt đều nói những lời kịch thì phải.” chỉ là rất thú vị.

“Đây là anh muốn nhắc tôi đã nợ anh nhiều ân tình à?” Tâm tình cô tồi tệ, lắm bầm.

“Người thông minh như cô, tôi không cần phải nhắc nhở.” Lời này của anh ba phần tán dương, bảy phần châm biếm, người thông minh hẳn là nghe hiểu được.

“Mời chỉ ra.” Cô không muốn đoán, “Anh muốn tạ lễ như thế nào? Tôi cũng không muốn thiếu nợ người ta.” Nhất là đối với anh ta.

“Tạ lễ?” Anh nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, “Lần sau gặp lại, cười tươi với tôi một cái là được rồi, đừng có lúc nào cũng xụ mặt với tôi chứ.”

“Lần sau? Anh xác định là chúng ta còn gặp lại?” Tuy rằng bọn họ vô tình gặp nhau mấy lần, nhưng cũng không có cách nào để bảo đảm họ còn gặp lại.

Kỷ Duẫn Phong nhún nhún vai, “Có một thứ để chờ mong cũng tốt.”

“Chờ mong?” Nét mặt anh có chút phức tạp.

“Lẽ nào cô không thích bất ngờ sao?” Thật ra anh rất mong sẽ chạm mặt với cô, dù sao sau mỗi lần không hẹn mà gặp cô, tâm tình của anh cả ngày hôm đó đều rất tốt.

Anh ta mới lạc í, An Lâm còn chưa kịp trả lời, cửa phòng đối diện đã mở ra.

“Tiểu Lâm? Làm sao vậy?” Từ trong phòng Chu Trạch Hân lộ ra, vừa vặn thấy vẻ mặt quẫn bách của An Lâm.

“Không có gì.” An Lâm lắc đầu.

Aiz! Tại sao mỗi lần người đàn ông này xuất hiện đều là lúc cô bị chê cười không vậy? Trên đời có chuyện trùng hợp như vậy à...

Kỷ Duẫn Phong vẫn duy trì thân sĩ phong độ như cũ, trên mặt mang nét tươi cười tuần tú.

“Ngủ ngon nhé, An tiểu thư.”

Nghe vậy, cô cũng ngược mắt nhìn anh.

Anh xưng hô với cô như vậy, mà cô, cô vẫn chưa biết mình quen anh khi nào.

“Rốt cuộc thì anh là ai? Chúng ta quen nhau khi nào?” Cô thực sự không chịu nổi, vấn đề này khiến cô rối rắm lâu lắm rồi.

“Tôi chỉ là một người xa lạ, mà chúng ta...” Nụ cười của anh dừng một hồi, “Chưa bao giờ quen biết.”

“Nói cho tôi biết, anh là ai.” Cô đơn giản yêu cầu nói.

“Hửm?” Kỷ Duẫn Phong làm bộ suy nghĩ một chút, “Lần sau gặp mặt, nếu cô vẫn giữ được tinh thần học hỏi như vậy, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Lần sau?” Lại phải đợi? Có còn lần sau không thì vẫn còn chưa biết đấy!

“Như vậy cô có chút chờ mong nào không? Ha ha...” Sau cùng, anh lộ ra ý cười sung sướng, đi trở về trong phòng.

“Anh...” Sao cô lại cảm thấy anh ta còn ghê gớm hơn người đàn ông kinh tởm kia?

Đáp lại cô là một tiếng đóng cửa.

“Tiểu Lâm?” Chu Trạch Hân không hiểu ra sao, đành gào thét gọi cô ấy.

“Tức chết mình mà!” Chờ mong? Chờ mong cái đấy! An Lâm nhin không được rống nhỏ một tiếng.

Đêm nay cô thực là không may mà!

3. Chương 3

Không khí trầm mặc tràn ngập trong một góc nhà hàng.

Sau khi Giang Vũ Ninh nuốt thức ăn trong miệng xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện, trong mắt có chờ mong lại vừa mang sắc mặt sợ bị thương tổn.

“Cha mẹ anh muốn chúng ta kết hôn.” Cô trực tiếp nói.

“Khụ khụ!” Ngồi ở đối diện cô, Kỷ Duẫn Phong thiếu chút nữa bị sặc, “Tại sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?”

“Lúc trước, khi anh vô cớ hủy bỏ hôn ước với nhà họ Khúc thì họ đã nói với tôi rồi.” Cô yêu anh, cho nên làm “Vỗ xe phòng hờ” cũng không đáng nói.

Nói thật, Kỷ Duẫn Phong cực kì không muốn nhắc đến chuyện lúc đó.

“Chỉ là bọn họ muốn thế?” Anh không thích người phụ nữ không tự chủ, loại phụ nữ buộc đàn ông phải thời thời khắc khắc phải ở bên bảo vệ này khiến anh rất phiền.

“Tôi...” Cũng là mong muốn của cô. “Bây giờ anh cũng chưa có bạn gái cố định, hưởng hờ, ổn định cũng không phải là không tốt.”

“Ai nói tôi không có bạn gái cố định?” Anh không muốn khiến cô đau lòng, nhưng vẫn phải để cô thất vọng.

Anh không có cảm giác gì với Giang Vũ Ninh, cha mẹ mong muốn, không có nghĩa là anh cũng mong muốn.

“Tôi chưa từng gặp...”

“Tôi có.” Kỷ Duẫn Phong tình nguyện lừa gạt cô.

“Anh không có.” Cô nói chắc chắn.

“Vũ Ninh.” Giọng nói trầm thấp của anh cắt đứt lời cô. “Tôi sẽ không vì mong muốn của cha mẹ mà mang hôn nhân của mình ra đùa giỡn một lần nữa, tôi đã có kinh nghiệm.”

Nếu như không phải vì đã từ chối cô ta nhiều lần, sợ cô ta sẽ đau khổ, hơn nữa cha mẹ cứ không ngừng nhắc đi nhắc lại, căn bản anh sẽ không đồng ý dùng cơm với cô ta.

“Anh có thể thử yêu em không?” Tất cả mọi người đều mong muốn như thế, nhất là chính cô, “Khúc Viện Cảnh không quý trọng anh, nhưng em sẽ.”

“Đừng kéo Tiểu Viện vào đây, tất cả đều không liên quan đến chuyện của cô ấy.” Đây cũng là nguyên nhân anh không muốn nhắc lại chuyện cũ kia.

“Đến bây giờ anh vẫn bảo vệ cho cô ta à? Người phụ nữ đó từng khiến cho anh thất vọng, không phải sao?” Giang Vũ Ninh không hiểu, vì sao người đó tổn thương anh như vậy mà anh vẫn bảo vệ cô ta như vậy? Mà cô, yêu anh lâu như vậy, anh lại xem nhẹ cô!

“Tôi không phải... Quên đi.” Nói ra cô cũng không hiểu.

Chuyện kia, ngoại trừ đương sự ra, không ai biết được, mà anh tuy là một trong những đương sự đó, nhưng lại không muốn nói quá nhiều, chuyện quá khứ, anh cũng không muốn tốn thời gian hồi tưởng lại, dẫu sao khi đó anh và Khúc Viện Cảnh không phải là ai từ hôn ai.

“Em chỉ là muốn anh biết, trên đời này ngoại trừ Khúc Viện Cảnh ra, còn có người phụ nữ khác đáng giá để anh kỳ vọng.” Cô nguyện ý làm người phụ nữ đó, cả đời mong nhớ anh.

Đương nhiên Kỷ Duẫn Phong cũng cho rằng trên đời này sẽ có một cô gái khiến anh phải mong ngóng, nhưng người kia bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Gi?

Anh nhìn về phía cửa nhà hàng, cô gái vừa bước vào kia không phải là...

Sao, khiến anh phải mong ngóng?

Ha ha!

Nghĩ như vậy, trên mặt anh không khỏi nâng lên ý cười sung sướng.

Đây cũng là một lần vừa khéo sao?

“Duẩn Phong?” Nhìn sắc mặt anh đột nhiên mang ý cười, đầu Giang Vũ Ninh đầy sương mờ.

“Vẫn còn người phụ nữ đáng giá để tôi chờ mong.” Anh gật đầu đáp lại lời của cô.

Nghe xong, cô thu hồi sắc mặt vốn buồn khổ của mình, lộ ra dáng vẻ tươi cười, cho là cuối cùng anh cũng đáp lại sự chờ đợi của cô.

“Em... Duẩn Phong?” Giang Vũ Ninh đang muốn mở miệng lần nữa, lại phát hiện mục tiêu anh nhìn không phải là cô.

Lần thứ hai nghe tên của mình, anh thu hồi ánh nhìn, nói: “Cô cũng nên biết rằng, vẫn còn người đàn ông khác đáng giá để cô yêu thương, nhưng người kia không phải tôi.”

“Hả?” Vốn cô đang tươi cười trong nháy mắt lại suy sụp lại.

Kỷ Duẩn Phong lại không thêm chú ý đến vẻ mặt tịch mịch của cô, ngẩng đầu nhìn một nơi cách đó không xa mà cười.

Để tránh mặt trời nóng chảy An Lâm không muốn tiếp tục đứng bên ngoài nhà hàng để đứng đợi đứa bạn ngàn năm trễ hẹn của cô, vì vậy vào sảnh vừa ăn vừa đợi.

Sau khi người phục vụ bưng lên một ly nước chanh, cô cầm lấy cái ly nhấp một cái, tiêu bớt đi cái nóng.

Cô tùy ý ngẩng đầu nhìn chung quanh, sau đó ánh nhìn đột nhiên ngừng lại.

“Phốc!” Đón nhận tầm mắt của người nào đó, cô hít một hơi, vô ý bị sắc nước chanh, “Khụ khụ...”

Hoàn toàn không ngờ là sẽ gặp anh, “bất ngờ” quả thực đủ để sặc chết cô.

“Cô gái, cô không sao chứ?” Người phục vụ muốn rời đi quay đầu lại quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì.” An Lâm vội vã cầm lấy khăn giấy trên bàn để nhẹ lau miệng, tiếp tục lắc đầu.

Lúc người phục vụ rời đi, cô lập tức hung hăng trừng mắt với ánh mắt mang theo nụ cười kia.

Ghê tởm, lại hại cô bị sặc!

Kỷ Duẩn Phong thì nhìn thẳng vào cô ngằm ra hiệu, nhắc cô đừng quên “Tạ lễ” mà cô nợ anh.

Buông khăn giấy ra, An Lâm nhìn động tác của anh, nhớ đến lời anh đã nói lần trước.

Lần sau gặp lại, cười tươi với tôi một cái là được, đừng lúc nào cũng xụ mặt với tôi.

Quên đi, là cô thiếu nợ anh, vẫn là mau trả thôi.

Vì vậy cô nở một nụ cười không tự nhiên, cứng đờ với anh.

Lúc cô cười, Kỷ Duẩn Phong gật đầu, ý bảo nụ cười gượng gạo của cô có thể hợp quy cách qua biên giới, vừa nhẹ nhàng chớp mắt biểu thị một chút thất vọng.

Về mặt anh như vậy khiến cô không thể không nở một nụ cười tươi tắn, thậm chí bật cười khanh khách.

Không ngờ lại cười tươi như vậy, chính bản thân cô cũng rất kinh ngạc, rồi lại không tự chủ được mở rộng ý cười bên môi.

Thấy cô cười lên xinh đẹp như vậy, Kỷ Duẩn Phong không khỏi say mê, thì ra cô ấy cười lại khiến người khác mê muội như thế, ngay cả anh cũng nhìn đến ngẩn ngơ.

“Duẩn Phong?” Giang Vũ Ninh nhìn anh và cô gái xinh đẹp cách đó không xa cứ mất qua mây lại, nhin không được đành gọi anh.

“Ừ?” Hoàn hồn từ nụ cười của An Lâm, anh quay đầu lại nhìn Giang Vũ Ninh, “Làm sao vậy?”

“Cô ấy là...” Trong đầu Giang Vũ Ninh có dự cảm xấu.

“Như lời cô nói, cô gái đáng giá để tôi phải nhớ mong.” Vừa lúc có tấm đệm An Lâm khiến cho cô ta hết hy vọng.

“Anh tình nguyện tùy tiện tìm một người phụ nữ khác cho có lệ cũng không chấp nhận tôi sao?” Cô không tin có chuyện trùng hợp như vậy, cô gái anh mong nhớ lại vừa lúc xuất hiện.

“Không, tôi biết cô...” Kỷ Duẩn Phong đang định giải thích, thì thấy Giang Vũ Ninh rũ hai vai xuống.

“Không thể là tôi sao? Đã nhiều năm như vậy, lẽ nào vẫn chưa tới lượt tôi à?” Trước đây khi biết được anh và nhà họ Khúc hủy bỏ hôn sự, không biết cô đã vui mừng đến bao nhiêu, không ngờ là đợi lâu như vậy, vẫn không đợi được anh.

“Vũ Ninh, tôi không hy vọng cô lãng phí thời gian nữa, cho nên phải nói rõ với cô.” Giọng nói anh trầm xuống, “Cô đừng chờ đợi thêm nữa, đối với tôi mà nói, cô có thể là bạn bè, là em gái, nhưng không thể là...”

“Đừng nói nữa.” Giang Vũ Ninh căng thẳng, nước mắt chảy xuống cùng với sự xót xa trong lòng.

Lại nữa rồi, đối với anh thì nước mắt phụ nữ đủ để khiến anh phải đầu hàng.

“Đừng khóc, không đáng đâu.” Anh an ủi.

Cô lắc đầu, “Anh không hiểu cái gì gọi là không đáng, vì anh mấy năm nay, vài giọt nước mắt này thì tính là gì?” Nói xong, cô đứng lên, cầm lấy ví da rồi chạy ra khỏi nhà hàng.

“Vũ Ninh!” Cô gái ngốc này.

Sau đó Kỷ Duẩn Phong đuổi theo. Người là do anh đưa đi, anh phải có nhiệm vụ là đưa cô ấy về nhà, chỉ là người phụ nữ như vậy thật phiền phức!

“Này...” An Lâm nhìn anh đuổi theo một cô gái khóc thút thít ra khỏi nhà hàng, đôi mắt đang cười chột rũ xuống.

Cô gái đang khóc kia là gì của anh tôi? Người yêu à?

Sao nghĩ tới đây, trong lòng cô lại cảm thấy hơi thất vọng nhỉ?

“Tiểu Lâm, xin lỗi, tớ đến muộn.” Người bạn của An Lâm vừa lúc chạy tới, “Cậu làm sao vậy?”

“Không phải nói gặp lại sẽ cho tôi biết sao?” Không để ý tới vẻ mặt nghi hoặc của bạn, An Lâm thở dài.

“Tiểu Lâm?” Bạn cô thấy thế, vội gọi cô một lần.

Nhưng cô vẫn thất thần. “Rốt cuộc anh là ai? Tôi rất muốn biết!”

Thật là phiền.

Đến bây giờ anh vẫn là một “người xa lạ” với cô! Mà cái người xa lạ này đã từng bước xâm chiếm lòng cô rồi, từng bước từng bước đi vào...

Cô chờ mong lần gặp mặt tiếp theo.

Dẫu thật sự có lần gặp sau, sao cô biết được anh là ai?

An Lâm về đến hoa viên trên lầu hai.

Trời mưa to liên tiếp mấy ngày nay, cuối cùng hôm nay trời cũng trong, nhưng cái nóng của mùa hạ vừa đi qua, nhiệt độ trong không khí hơi thấp, có chút lạnh.

Ba tháng qua đi, vốn mong chờ nho nhỏ của cô ngày càng lớn hơn, người kia thật đáng sợ, anh ta đã khiến cô đi đến đâu cũng nhìn ngó chung quanh cẩn thận để mong tìm được một thân hình, mong muốn này trong cô chỉ có anh.

Làm sao vậy chứ?

Đúng, nhất định là bởi vì hiếu kỳ, cô rất muốn biết anh là ai, nhưng vẫn không có được đáp án chính xác, nên mới có thể đặt ở trong lòng khiến mình khó chịu.

Ừ, nhất định là như vậy.

“Tiểu Lâm, em sao vậy?” Khúc Viện Cảnh vừa lên lầu hai, đã nhìn thấy cô ngồi chờ ra trước bàn cà phê trong hoa viên.

Nghe tiếng nói chuyện, An Lâm quay đầu lại, “Chị dâu.”

“Trong người không khỏe à? Khí sắc không tốt lắm.” Khúc Viện Cảnh lo lắng lấy tay chạm vào trán cô.

“Không sao cả.” Cô kéo tay của Khúc Viện Cảnh xuống, “Mấy ngày nay ở nhà, buồn bực muốn chết.”

“Vậy em đi ra ngoài một chút đi.” Khúc Viện Cảnh giục giây, “Tiện đường tìm một người bạn trai, ngày cũng sẽ không buồn chán nữa, càng không sợ buồn đến chết.”

“Ha ha...” An Lâm cười nhẹ ra tiếng, “Tìm bạn trai? Nào có đơn giản như vậy, đâu phải là tùy tiện nhặt viên đá ở ngoài, ném vào chính em chứ.”

4. Chương 4

Nghe vậy, Khúc Viện Cảnh cũng cười.

“Chỉ là, vẫn nên đi gặp gỡ một chút chứ gì.” An Lâm gật đầu đồng ý.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn của An Lâm, Khúc Viện Cảnh không nhịn được mà nói: “Người nhà họ An các em thật là may mắn, mặc kệ là nam hay nữ đều xinh đẹp như thế này, nhất là em đó, đẹp đến mức ngay cả phụ nữ cũng phải liếc nhìn thêm vài cái.”

“Chị dâu à, chị mới là người được người người ước ao đấy? Vừa xinh đẹp lại vừa hạnh phúc.” Xinh đẹp và hạnh phúc không phải là bước tranh thượng đẳng không ai có được, nhưng người có cả hai lại được rất nhiều người ngưỡng mộ.

“Muốn hạnh phúc, thì mau tìm một người yêu em rồi gả đi.”

“Nghe thì rất đơn giản.” Ánh mắt đầy hàm ý của An Lâm nhìn cô.

“Đừng nhìn chị nữa.” Khúc Viện Cảnh biết hạnh phúc không dễ dàng có được, ngoại trừ do duyên phận, thì còn phải biết cách nắm lấy.

An Lâm cúi đầu cười khẽ.

“Không bằng chị giới thiệu cho em một người đàn ông tốt nhé.” Trong lòng Khúc Viện Cảnh đột nhiên xuất hiện một bóng người.

“Hà?” Đối mặt với đề nghị đột ngột của chị dâu, An Lâm không biết nên đáp lại như thế nào.

“Anh ta...” Khúc Viện Cảnh nghiêm túc suy nghĩ một chút, “là một người anh trai rất thương yêu chị, không nói đến việc trưởng thành thì tuần lăm mê người, mà sự nghiệp còn rất thành công, hơn nữa anh ấy tuyệt đối sẽ là một người ôn nhu săn sóc cho người yêu của mình.”

“Có người đàn ông tốt như thế, sao trước đây chị lại gả cho anh cả?”

“Chị...” Khúc Viện Cảnh thẹn thùng cúi đầu.

“Em biết, tất cả đều là do duyên phận.” Ngoại trừ cái này, hẳn không có đáp án nào tốt hơn.

“Tiểu Lâm, chị nói thật đấy, anh ta là một người đàn ông tốt hiếm có, anh cả em cũng biết anh ta nữa...”

Lúc này, một giọng nam trầm chen vào, “Người em nói tới là thằng nhóc Kỷ kia à?” Cuối cùng An Diệu cũng tìm được bà xã, chỉ là đối với đề nghị của cô, anh khá không ủng hộ.

“Người ta nổi danh lắm đó, anh đừng gọi như vậy nữa.” Khúc Viện Cảnh kháng nghị. Nói thế nào đi nữa Duẩn Phong cũng tính là anh trai của cô, trước đây nếu không có Duẩn Phong, cô sẽ ngu ngu ngốc ngốc mà bỏ lỡ hạnh phúc của mình, cô thật sự rất cảm kích anh.

“Anh không đồng ý.” Giọng nói An Diệu trầm ồm cho thấy lập trường tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Anh ấy đúng là một người đàn ông tốt, ngoại trừ mấy người các anh ở bên ngoài đụng chạm nhau, em nghĩ anh ấy và tiểu Lâm rất xứng.” Có thể nói là trai tài gái sắc.

“Xứng chỗ nào?” Anh thế nào cũng không thấy?

“Anh đó, đúng là người thành kiến, 편견, thâm căn cố đế, mới không nhìn thấy Duẩn Phong tốt.” Ở trong mắt rất nhiều người, Duẩn Phong đúng là người đàn ông tốt hiếm có.

“Đừng tán dương cậu ta trước mặt anh.” An Diệu mất hứng nói.

“Anh cũng không thể phủ nhận anh ấy tốt được, nếu như chỉ vì sự 편견 của anh mà khiến Tiểu Lâm bỏ lỡ cơ hội nắm lấy hạnh phúc của mình, vậy thật đáng tiếc.” Cô đang muốn dùng toàn lực đẩy mạnh tiêu thụ cho anh trai mình.

“Cũng được.” An Diệu gật đầu. Anh cũng không phải là người không thông tình đạt lý như vậy. “Chỉ cần cậu ta cùng với Lâm Lâm gọi anh một tiếng anh hai, anh sẽ không nói gì nữa.”

Khúc Viện Cảnh không biết phải làm sao. Người đàn ông này lại bắt đầu ngây thơ. “Anh kháng nghị, là vì anh rất yêu thương em gái của mình, có phải không?” Nếu Duẩn Phong gọi tiếng anh hai? Chờ tận thế đi! Cô cũng không phải không biết hai người đàn ông này kết “thù hận” rất sâu đậm.

“Anh sẽ không đồng ý!” An Diệu vẫn kiên quyết như trước.

“Cũng không phải là anh gả, cần gì anh đồng ý!” Bây giờ là niên đại nào rồi chứ. “Tiểu Lâm, em nói... Hả? Người đâu rồi?” Khúc Viện Cảnh ngẩng đầu hỏi chồng mình.

“Đi rồi.” Từ lúc anh nói xong câu thứ hai thì nó đã chạy rồi.

“Sao anh không gọi con bé ở lại, em còn chưa nói xong mà!”

“Những lời như vậy không nói cũng được.” Anh mới không dăng đưa em anh thương nhất cho tên tiểu tử thú vị Kỷ Duẩn Phong kia.

“Anh...” Khúc Viện Cảnh thở dốc nói: “Quên đi, không để ý tới anh nữa.” Khi cô tìm được An Lâm, ít nhất cũng phải giới thiệu Duẩn Phong xong mới được.

“Chờ đi.” An Diệu ôm eo thon nhỏ, hôn nhẹ bà xã, “Sắc trời đã tối rồi.”

“Thì sao nào?”

“Cha nói ông muốn ôm cháu đó.”

“Trong nhà đâu phải chỉ mình anh kết hôn chứ, bọn họ...”

“Anh là anh cả mà.” Anh tìm cớ.

“Lại nữa rồi!”

Mỗi lần đều lấy lý do này, chỉ là, Khúc Viện Cảnh vẫn hạnh phúc tiến sát vào lòng ông xã, về phần chuyện của Tiểu Lâm và Duẩn Phong, ừ, hôm nào rồi hãy nói!

Đồng Thành Hoán nhìn người gõ cửa kiếng, sau đó mở cửa xuống xe.

“Tìm một chỗ nói chuyện đi.” Kỷ Duẩn Phong mở miệng mời. Không ngờ đi trên đường cũng có thể gặp lại bạn học cũ, đúng là trùng hợp.

“Đi thôi.” Đồng Thành Hoán chỉ một quán cà phê cách đây không xa.

Hai người cùng đi tới, vào quán cà phê họ tìm một vị trí cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống.

“Gần đây cậu bận lắm à?” Đồng Thành Hoán mở miệng trước.

“Đắc ý lắm à? Thiếu chút nữa bị cậu với An Diệu làm cho phát điên rồi.” Sau khi phục vụ đưa phin cà phê tới, Kỷ Duẫn Phong dựa vào lưng ghế, lộ ra nụ cười thản nhiên.

“Cậu còn hiểu An Diệu hơn tớ, không phải sao?” Đồng Thành Hoán cười theo nói.

Kỷ Duẫn Phong từng học chung với An Diệu, là kẻ thù, cũng là đối thủ cạnh tranh, qua nhiều năm như vậy, ngược lại trở thành người hiểu rõ đối phương nhất, thực là kỳ lạ.

“Tớ biết anh ta không phải là người hời hợt như lời nói ngoài miệng, bề ngoài thì rời khỏi ‘Qùy Thánh Tư’ trở về tiếp quản công ty nhà mình, sau cùng lại liên hợp thể lực hai công ty, tiếp tục chèn ép ‘Vân Nhã’?”

Tất cả ân oán đều trở thành mây khói? Lời như vậy mà An Diệu cũng chịu thiệt nói ra, sao anh không thấy ân oán có xu hướng giảm vậy kìa?

“Đó, tớ là đáng thương nhất.” Đồng Thành Hoán không khỏi bắt đầu hối tiếc, “Đầu tiên là chẳng hiểu sao chức vụ của anh ta ở Qùy Thánh Tư lại rơi vào đầu tớ, bận đến sứt đầu mẻ trán, trong lúc đó lại bị kẹp giữa hai người “bạn học tốt” này nữa, aiz! Khổ quá đi mất!”

“Bớt đi.” Kỷ Duẫn Phong tuyệt đối không đồng tình với người ngồi trước mặt, “Ngay cả đường lui anh ta cũng bày giúp cậu rồi, trong vòng một năm, cậu sẽ lên tay ngay thôi.”

Không ngờ An Diệu không chỉ dừng lại ở giới châu bảo, mà liên hợp sự nghiệp tại gia với Qùy Thánh Tư, đoạt hết lợi ích và hiệu quả quảng cáo, song phương cùng có lợi, tiết kiệm khoảng dự toán quảng cáo khá khá.

“Cho nên anh ta cũng có thể là kẻ địch.” Đây chính là lời mà Kỷ Duẫn Phong từng nói.

Nghe vậy, Kỷ Duẫn Phong nâng ý cười lên, “Nếu kẻ địch mà ở lại Qùy Thánh Tư, không chừng có thể cậu cũng...”

“Này, đại gia à, bằng bản lãnh của tớ, không có An Diệu, tớ cũng không phải là một người chết né!” Đồng Thành Hoán la lớn. Năng lực của anh, có thể không bằng An Diệu, nhưng không có anh ta vẫn ổn như thường.

“Đừng căng thẳng, chỉ đùa một chút mà thôi.” Kỷ Duẫn Phong khẽ cười một tiếng, “Hai công ty chúng ta luôn cạnh tranh với nhau, cậu nói xem, mọi thứ đều phải dựa vào thực lực.”

“Nhưng mà nói thật, tớ rất khâm phục cậu, ngoại trừ sự nghiệp, còn có...”

“Chuyện quá khứ đừng nói nữa.” Kỷ Duẫn Phong đại khái đoán được Đồng Thành Hoán muốn nói cái gì. Vì vậy phát phát tay.

“Bọn họ rất hạnh phúc.” Là do Kỷ Duẫn Phong thành toàn.

“Tớ biết. Nếu không chắc chắn An Diệu có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, có nói gì tớ cũng không để cô ấy ra đi.”

Đồng Thành Hoán khẽ thở dài, tiếp tục cười nói: “Cậu cũng mau tìm một cô gái thích hợp đi, sự nghiệp thành công nhưng tình cảm thiếu hụt, cũng là loại tiếc nuối đấy.”

“Cậu quan tâm tớ quá đấy.”

“Chúng ta là bạn học cũ mà!” Ai bảo đời trước anh không chịu đốt nhang, bây giờ lại trở thành bạn học của hai người đàn ông đáng sợ này chứ?

“Người bạn học của cậu đã ném cục diện rồi rầm sang cho cậu đấy.” người Kỷ Duẫn Phong chỉ là An Diệu.

“Quên đi, coi như tớ thiếu cậu ta, kiếp này đến trả nợ.” Chỉ là, anh cũng học không ít từ An Diệu, gặt hái rất nhiều thứ.

“Hiếm khi thấy cậu thông suốt.”

“Không phải sao?” Đồng Thành Hoán liếc mắt nhìn Kỷ Duẫn Phong, “Chẳng lẽ phải đấu đá đến anh sống tôi chết như các cậu à? Ai thắng thì có lợi sao?”

“Ha ha... Trò chuyện với cậu, tâm tình quả nhiên khá lên rất nhiều.”

“Cám ơn cậu đã cho tớ biết mình có tác dụng đấy nữa.”

Kỷ Duẫn Phong cười nhẹ, cầm lấy ly cà phê nhẹ hóp một cái, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngờ thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Là cô ấy. Bởi vì vô tình gặp được khiến lòng anh mừng rỡ, cũng tràn ngập sung sướng và chờ mong.

“Sao thế, người yêu của cậu đến à?” Thấy Kỷ Duẫn Phong đột nhiên cười đến quỷ dị như vậy, Đồng Thành Hoán không khỏi tò mò, nhưng mà, anh cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại chẳng thấy bóng nào cả.

“Người yêu?” Kỷ Duẫn Phong thắc mắc vì sao Đồng Thành Hoán lại hỏi như vậy.

“Cậu cười rất hạnh phúc, lại còn ngọt ngào nữa.” Người đang trong bể tình thường hay cười vậy đấy.

Phải không? Kỷ Duẫn Phong vuốt ve mặt mình.

Hạnh phúc? Ngọt ngào?

“Sau này khi nào rảnh rồi lại tâm sự tiếp nhé.” Sau khi Kỷ Duẫn Phong nói xong thì lập tức đứng lên.

“Cái gì, cứ như vậy mà thả tớ đi à?” Anh còn tưởng rằng Kỷ Duẫn Phong sẽ còn ép cung anh một số tin đồn nữa.

“An Diệu có một cô em gái rất đẹp có phải không?” Trước khi rời đi, Kỷ Duẫn Phong quay đầu lại hỏi.

Đồng Thành Hoán gật đầu, “Ừ, cô ấy tên là An Lâm. Sao cậu lại hỏi như vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là hiếu kỳ mà thôi. Ly cà phê này để cậu mời đấy.” Dứt lời, anh rời khỏi quán cà phê mà không thèm quay đầu lại.

An Lâm?

An Diệu lừa đi “em gái” anh, vậy anh có nên lừa gạt lại em gái An Diệu không, như vậy đối với anh mới tính là công bằng, trong lòng cũng sẽ thăng bằng lại một chút?

Huống hồ, đối tượng là An Lâm, cảm giác cũng không tệ lắm.

Chỉ ít cô cũng là một cô gái khiến anh “mong nhớ”...

“Này...” Cứ như vậy bị quăng ở quán cà phê, Đồng Thành Hoán có chút dở khóc dở cười, “Cái thằng này!”

5. Chương 5

An Lâm nghe theo kiến nghị của Khúc Viện Cảnh, ra bên ngoài đi một chút, hít thở không khí, vừa lúc cần phải đi giao tác phẩm, nên tiện đường tự mình đi đến nhà xuất bản giao tranh minh họa tác phẩm thiếu nhi luôn.

Cô là thiên kim duy nhất của nhà họ An, là con gái bảo bối của An Chấn Đông, tất cả anh em của nhà họ An đều cưng chiều em gái đến tận trời xanh, muốn ra ngoài làm việc đương nhiên là không có khả năng, ánh mắt của người ngoài, người nhà phản đối, cô lười ứng phó những cái đấy lắm.

Cho nên, cô dựa vào thiên phú vẽ tranh và hòa màu, tham gia một khóa học khoảng một năm, từ đó cô nhận một ít tranh minh họa thiếu nhi và thêm một ít trường hợp bố trí bố cục bức tranh, mấy năm qua, dù chưa có được thanh danh vang dội, ngược lại cũng bớt thời gian rảnh rồi nhàm chán đi.

Dẫu sao cô cũng vui vẻ tiêu xài thời gian rảnh và ở cùng với người nhà, phần công việc này đơn giản vì cô không muốn bản thân có quá nhiều thời gian mà thôi.

Sau khi nộp tác phẩm, một mình An Lâm bước đi trong đêm, hưởng thụ sự nhàn hạ của một người cô đơn.

Sau khi hít thở không khí, quả nhiên tâm tình khá một chút.

Đi tới, đi tới, khi cô đi vào một ngõ nhỏ, luôn cảm thấy phía sau có người đi theo cô, bầu không khí quỷ dị kia làm người ta rất khó chịu. Vì vậy cô tận lực bước nhanh hơn để thoát ra khỏi ngõ nhỏ này.

Thế nhưng, cô bước nhanh hơn, hình như người kia theo cô cũng bước nhanh để theo kịp.

Cô không biết là mình gặp phải kẻ giật tiền, cướp sắc hay kẻ bắt cóc nữa?

Không được, cô phải phản công!

Vì vậy, sau đó An Lâm bước nhanh mấy bước, rồi bỗng nhiên xoay người mặt đối mặt với người phía sau, sau đó giơ cao tay lên lấy bình xịt thuốc phun vào gã.

Người nọ nhanh nhẹn thấy được, tránh thoát công kích của cô.

“Anh muốn làm gì?” Mắt thấy công kích thất bại, cô lập tức lui về phía sau mấy bước.

“Không có gì, nhìn cô thôi – một mình mà đi vào ngõ nhỏ tối như vậy, lo cô gặp phải kẻ bắt cóc.” Kỷ Duẫn Phong đi tới dưới ánh đèn đường yếu ớt, để cho cô thấy rõ anh là ai.

An Lâm nhìn chăm chú, “Là anh à?”

“Không sai, là tôi.”

Nói chuyện với nhau, chọc cho anh cười.

“Không nói một tiếng mà đi sau lưng người ta, anh mới như kẻ bắt cóc í.”

“Thì ra cô đã thành phát giác từ sớm à?” Anh giả vờ kinh ngạc, “Tôi còn tưởng rằng mình đi theo cô một quãng dài như vậy, mà cô vẫn không biết gì, như vậy rất nguy hiểm.” Mặc dù anh một đường theo cô, nhưng không có tiến đến quá gần, tuyệt không sợ cô phát giác.

An Lâm không vui nhìn anh chằm chằm. Cái gì chứ, nói cô giống như thần kinh thô đấy à. =.=

“Anh lén lén lút lút đi theo tôi, kẻ bắt cóc còn chưa kịp xuất hiện, tôi đã bị anh hù chết trước.” Hại cô vừa này lo lắng như vậy.

“Tôi cũng không thể đợi kẻ bắt cóc thực sự xuất hiện mới đến làm anh hùng cứu mỹ nhân.” Vậy quá phiền toái, “Tôi đã quen phòng bị chuyện chưa xảy ra.”

Phòng bị chuyện chưa xảy ra? Hừ! “Tôi còn tưởng anh có thói quen nhìn con gái nhà lành khóc chứ. ”

“Gi? Cô nhớ kỹ như thế, có thể thấy được tôi đã thu hút được sự chú ý của cô.” Anh không đoán sai, cô muốn nói đến chuyện anh gặp Giang Vũ Ninh trong nhà hàng lần trước.

“Tôi...” Cô quyết im miệng xoay người tiếp tục cất bước, khéo môi lại không tự chủ được nhẹ mỉm cười. Gặp phải anh, đáy lòng không rõ tại sao lại ngập tràn vui sướng, trước đó tâm tình khá kém. Kỷ Duẫn Phong theo sau, cùng cô sóng bước.

“Anh đã nói...” Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh đi bên cạnh, “Nếu như gặp lại...” Sau đó ấp úng khó lòng nói ra câu hoàn chỉnh.

“Tôi là Kỷ Duẫn Phong.” Anh nhớ kỹ bản thân hứa với cô chuyện gì, vì vậy nói.

Kỷ Duẫn Phong?

Tên này cũng không tệ lắm, nhưng tuyệt đối không phải là tên cô từng nghe.

“Sao anh biết tôi?” Nghi vấn này đã nảy sinh trong lòng cô rất lâu, rất lâu rồi, ngày hôm nay phải biết rõ ràng mới được.

“Tôi chỉ đồng ý nói cho cô biết tôi là ai, chứ không đồng ý trả lời những vấn đề khác.” Biết cô là bởi vì anh ngưỡng mộ đối thủ —— An Diệu, nhưng mà, chuyện này có lẽ tạm thời không nên nói.

“Nhất định phải tính toán như vậy sao?” Trả lời thêm một vấn đề cũng chẳng mất của anh miếng thịt nào mà.

“Cô gái xinh đẹp thì để lại ấn tượng sâu sắc, cho dù chỉ là đứng ở đằng xa mà nhìn.” Đây coi như là một đáp án rất tốt.

Anh đang ca ngợi cô sao? An Lâm không khỏi có chút e thẹn.

“Anh gặp qua tôi? Ở đâu...”

“Tiểu thư, cô đừng hỏi tiếp nữa, muốn thử thách trí nhớ của tôi sao?” Kỷ Duẫn Phong lắc đầu, “Tôi không muốn nghĩ mình đã già, trí nhớ giảm sút.”

“Tôi không được hiểu kỳ à?” Người này thật biết ‘bốn lạng đẩy ngàn cân’, giao hoạt giống hệt anh cô.

*Bốn lạng đẩy ngàn cân: một chiêu trong Judo, ý muốn nói không cần dùng nhiều sức nhưng vẫn giải quyết được mọi việc.

“Cô tò mò muốn biết đáp án, không phải tôi đã trả lời hết cho cô rồi sao?” Anh đã tự động nói tên ra.

“Nhưng mà...” Không sai, nhưng căn bản không đủ để thỏa mãn cô. >.

“Cô như thế sẽ khiến tôi hiểu lầm là cô rất có hứng thú với tôi đấy.” Nếu không sao lại muốn biết nhiều như vậy?

“Ai mà thèm có hứng thú với anh chứ?” An Lâm mới không chấp nhận thừa nhận điểm này.

“Vậy không à?” Cho nên anh không cần phải nói quá nhiều.

“Tôi... Anh...” Nói hai, ba câu đã bị anh giải quyết rồi, cô thực sự là không có lời nào chống đỡ được!

Thấy cô nghèo từ ngữ, Kỷ Duẫn Phong không khỏi lộ ra nụ cười.

“Này, anh đi gần tôi quá đấy.” Cô bị nụ cười của anh chọc giận, cảnh cáo nói: “Người xa lạ xin cách tôi năm bước, cảm ơn.”

“Nếu như cô quên tên của tôi, tôi có thể nói lại.” Đã nói cho cô biết tên, rồi lại xem anh như người xa lạ sao?

“Ừa, tôi kêu tên tổng thống Mỹ, có nghĩa là tôi rất thân với ông ta à?” Người xa lạ không cần biết có biết tên hay không?

“Ha hã...” Thiếu chút nữa là anh đã quên cô là người nhà họ An rồi, là một trái ổi nhỏ nhắn đấy. “Cô có từng nói chuyện với tổng thống Mỹ trong khoảng cách gần thế này không?”

An Lâm lười trả lời anh, bởi vì nói càng nhiều, thua càng thảm, dứt khoát im lặng.

“Người xa lạ, ” cô liếc thân hình ngang tàng của anh một cái, “Năm bước, cảm ơn.” Để cường điệu, cô còn xòe năm ngón tay ra.

“Chúng ta đã đi hết ngõ nhỏ rồi.” Kỷ Duẫn Phong dừng lại trước cửa hàng tiện lợi, nơi có ánh đèn sáng sủa.

“Sau đó thì sao?” Cô cũng dừng lại theo. Ý tứ của anh là, anh phải rời đi sao?

“Cần tôi đưa cô về không?” Anh khách khí hỏi.

“Đương nhiên không cần.” Cô cũng gợn gàng đáp lời.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Anh gật đầu, “Tôi đi trước.”

Ài, anh thật phải đi? Lòng An Lâm dâng lên chút ảo não. Không ngờ đi một đoạn đường, cô biết anh tên là Kỷ Duẫn Phong, những thứ khác thì sao? Hết thấy đều chẳng biết.

Cái dạng đàn ông thách đố này khiến tâm cô không yên!

“Anh muốn đi thì đi đi, nói với tôi làm gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô thật là muốn cắt luôn cái lưỡi của mình, rõ ràng là cô luôn thông minh và giỏi hùng biện không ngại, sao lần này không dùng được cái nào thế?

“Hẹn gặp lại.” Kỷ Duẫn Phong nhẹ vẫy tay với cô.

An Lâm gật đầu, “Ừ, gặp lại.”

Thật sự có thể “gặp lại” sao? Nhưng lúc này ngoại trừ xoay người bước đi cô còn có thể làm gì? Cũng không thể như một cô gái bất cần chạy theo anh hỏi số điện thoại, cái đó mà anh không cười nhạo mới là lạ.

Thế nhưng, cứ như vậy mà đi, cô lại có chút không cam lòng, ít nhất phải biết anh làm việc ở đâu, may ra có một ngày có thể cùng anh “tình cờ gặp gỡ” ...

Trời ạ! Bây giờ cô đang mê trai sao? Sao lại muốn những thứ này? Điên rồi, cô điên thật rồi.

Thế nhưng... An Lâm đi mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, sau đó quay đầu lại.

Cô biết, hành động vừa rồi là để thấy anh.

“Ài!” Quay đầu lại, cô thất vọng rũ đôi mắt xuống. Từ lâu anh đã không có ở đó, một khắc vừa rồi, lúc bọn họ giao nhau đi ra.

Khẽ thở dài một cái, khó nén thất vọng trong lòng, cô cầm điện thoại di động lên, chuẩn bị bảo tài xế đến đón, tầm mắt vẫn dừng lại nơi anh đứng khi nãy.

“Leng keng!” Tiếng cửa hàng tiện lợi vừa lúc vang lên.

Người từ bên trong đi ra, tiếp theo lộ ra dáng vẻ tươi cười.

“Ừa, cô còn chưa đi à?” Trong tay Kỷ Duãn Phong cầm một ly cà phê, thấy An Lâm còn đứng đấy, lại đi vào cửa hàng tiện lợi. “Cò chờ một chút.” Lần thứ hai anh đi ra, trong tay có thêm một... ly cà phê khác.

Anh gọi cô đi tới, đưa ly cà phê trong tay cho cô. “Nóng đấy, có thể chứ?”

An Lâm ngơ ngác nhận lấy, cuối cùng không nhịn được cười. Người đàn ông này thực là lợi hại! Có thể khiến tâm tình của cô thiên biến vạn hóa.

Đây là một loại duyên phận sao? Nghĩ như vậy, cô không che giấu được vui sướng trong lòng.

“Làm sao vậy?” Một ly cà phê có thể khiến cô ấy cười như vậy? Kỷ Duãn Phong không khỏi tò mò.

“Không có gì.” An Lâm lắc đầu. Cô cười, là bởi vì cảm giác mình như một đứa ngốc, rất ngây ngô. “Cảm ơn cà phê của anh.”

“Không cần khách khí.” Anh không cảm thấy gì. “Nếu không phải vì thời gian không còn sớm, tôi không nên mời cô một ly cà phê trong cửa hàng tiện lợi, hẳn là nên tìm một quán cà phê không tệ...”

“Vậy ngày mai đi.” Cô rất thuận miệng nói tiếp.

“Hả?” Không ngờ cô sẽ nói như vậy, Kỷ Duãn Phong không khỏi sửng sốt.

“Thế nào, lẽ nào thành ý của anh chỉ ngoài miệng thôi hả?” Cô nói nghe rất nghiêm túc.

“Dĩ nhiên là không phải.” Anh luôn nói được làm được, chỉ là không ngờ cô thẳng thắn như vậy mà thôi.

“Tối mai anh có việc à?”

“Không có.” Vừa lúc anh rảnh rỗi.

“Vậy sáu giờ rưỡi, hẹn ở đây nhé.” Nói xong, cô đưa ly cà phê lên khẽ nhấp, đè nén lồng ngực đang phập phồng kịch liệt.

Chỉ là anh dừng một lát, nhưng đối với cô mà nói lại lâu như qua một thế kỷ.

Ngộ nhỡ anh từ chối, không phải là cô mất mặt chết sao?

“Được.” Kỷ Duãn Phong gật đầu đồng ý rất nhanh.

“Ừ, cứ như vậy nhé, đừng tới trễ đấy!” Nói xong, An Lâm suất khí phất tay với anh nói tạm biệt, sau đó xoay người rời đi.

Yeah! Cô thở mạnh một hơi, gương mặt thoáng chốc trở nên hồng nhuận, giả bộ bình tĩnh uống cà phê, trong đầu đang nhảy nhót kịch liệt.

Cô chủ động mời một người đàn ông, nếu như trước đây làm như vậy, cô nhất định sẽ cảm thấy mình rất ngu xuẩn, nhưng lúc này, dĩ nhiên cô vì mình mà mắng lại!

“Ha ha...” Nhìn bóng lưng cô rời đi, Kỷ Duẫn Phong cũng cong mi cười khẽ.

Cô gái này thật đáng yêu!

Nếu như cô không phải là em gái An Diệu, vậy thì càng tốt hơn...

6. Chương 6

Chưa tới sáu giờ rưỡi, An Lâm đã đi tới chỗ tối hôm qua cô và Kỷ Duẫn Phong hẹn.

Mất thấy còn hơn mười phút nữa, nên cô đi vào một cửa hàng vật cứng bên kia đường, nhìn những chú chó, cô mèo đáng yêu trong tủ kính thủy tinh.

Cuối cùng, tầm mắt của cô dừng lại tại một con mèo Anh quốc lông ngắn, mặt nó tròn vo cùng với một đôi mắt long lanh nước, nhìn cô như muốn nói: Hãy ôm em về nhà đi.

Cô dự định nuôi một con mèo từ lâu, nhưng vẫn chưa nghiêm túc hành động, hôm nay thấy con mèo nhỏ khả ái này, lại bắt đầu thích thú với ý niệm này.

An Lâm gần như dán mặt lên tấm kính thủy tinh, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động con mèo nhỏ, càng xem càng thích.

Được, sau khi gặp Kỷ Duẫn Phong xong, sẽ mua nó về.

Nên thay nó lấy tên gì nhỉ? Cô nghĩ nghĩ chuyện này...

Thế nhưng, khi cô đang suy nghĩ, bỗng nhiên thấy con mèo kia bị ông chủ tiệm thú cưng ôm ra khỏi lồng, giao cho người phía sau ông ta.

“Không được, nó bị bán rồi sao?” An Lâm mở to hai mắt khóc thét một tiếng. “Không được, mình phải cướp nó về!”

Nghĩ như vậy, cô vội vã đẩy cửa tiệm thú cưng ra .

“Hoan nghênh quý khách.” Ông chủ thân thiện mở miệng bắt chuyện.

“Ông chủ, tôi muốn con kia...” Cô chỉ thẳng vào con mèo đang bị người ta ôm trong ngực, sau đó ngẩng đầu vừa lúc người kia nhìn sang, “Hả?”

An Lâm im bật, sững sờ nhìn người đàn ông đang ôm mèo.

“Rất đáng yêu, cô thật tinh mắt.” Kỷ Duẫn Phong nắm chi trước con mèo nhỏ lên gọi cô, sau đó cười nói như thế.

“Là anh à?” Cô mở to đôi mắt tròn, ánh mắt phát sáng hệt như con mèo này.

“Không sai, là tôi.” A, mỗi lần bọn họ gặp mặt, nhất định phải nói với nhau lời thoại này sao?

“Cô gái, ngài đây nói muốn đưa con mèo này cho cô.” Ông chủ một bên chuẩn bị đồ dùng con mèo nhỏ cần thay bọn họ, vừa cười nói.

“Tặng tôi?” Đôi mắt cô mở to tới cực đại và ánh lên sự thích thú, vui vẻ.

“Tôi thấy cô nhìn nó rất lâu rồi, chắc là rất thích.” Kỷ Duẫn Phong giao vật cứng trong tay đưa cho cô.

Ôm mèo vào lòng, dáng vẻ tươi cười trở lại trên mặt cô, nhìn con mèo mà cười mãi.

“Tôi có thể tự mua được.” Chỉ là một con mèo nhỏ, cô mua được.

“Nhưng giá trị khác nhau.”

“Giá trị gì?”

“Tôi trả tiền mới có quyền lợi đặt tên cho nó.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Anh muốn đặt tên cho nó?” Cũng được, đỡ cho cô phải lãng phí trí tuệ.

“Nó là mèo cái, gọi nó là Ốt nhỏ đi.” Ừ, tiện tay vớt đại mà cũng ra cái tên hay thật. Kỷ Duẫn Phong đột nhiên rất bội phục mình.

“Con cái nên gọi là Ốt nhỏ, liên quan à?” Cô tò mò hỏi.

“Rồng phun lửa.” Tuyệt đối không cần nghĩ nhiều.

“Sao? Có ý nghĩ gì đặc biệt à?” Hình như hai danh từ này không dính líu gì tới nhau cả.

“A...” Anh chỉ dám cười, sợ lúc giải thích, ngược lại sẽ được nhận một đôi mắt giận dữ.

An Lâm nhìn thẳng vào anh. Nói thật, nhìn anh cười gian gian!

“Được rồi, cứ gọi là Ốt nhỏ đi.” Tên này cũng đáng yêu lắm, cô không phản đối.

“Cô gái à, đồ dùng của mèo đã chuẩn bị xong giúp cô rồi.” Ông chủ cười toét nhìn đôi tình nhân trai tài gái sắc: “Cô phải chăm sóc nó thật tốt, mới không uổng phí tấm lòng của bạn trai đó nha.”

Bạn trai? Đường như “oanh” một tiếng, gò má của cô đỏ hồng cả lên.

“Tôi... Tự tôi trả tiền được rồi, anh xem, làm cho bác ấy hiểu lầm rồi...” An Lâm ngượng ngùng giơ mèo lên, che đi lửa nóng trên mặt.

“Hiểu lầm?” Kỷ Duẫn Phong khẽ cười nói, “Giải thích rõ là được.”

“Hả?”

Nếu cô không hiểu, vậy để anh làm cho cô xem, vì vậy anh quay đầu nhìn về phía ông chủ.

“Ông chủ, bác hiểu lầm rồi, bây giờ tụi con vẫn chưa phải bạn trai bạn gái.”

Bây giờ không phải? Thì sau này sẽ , anh mỗ. Ông chủ gật đầu, nói với An Lâm: “Cô gái, anh chàng này không tệ đâu, con đừng cân nhắc lâu quá.”

Sặc, cái hiểu lầm này còn lớn hơn.

“Con...” Cô liếc mắt trừng Kỷ Duẫn Phong, “Anh giải thích như vậy càng bết bát hơn.” Chẳng thấy ý “giải thích rõ ràng” ở đâu cả.

“Làm sao?” Ngược lại anh không cảm thấy như vậy, “Bây giờ thật sự là không phải, nhưng chuyện tương lai, tôi cũng không dám đảm bảo, hay là cô có cách nói nào hay hơn?” Nói xong, anh như có thâm ý mỉm cười.

“Tôi...” Cô không nói gì, nhưng cuối cùng cũng hiểu mình bị gài bẫy.

Cuối cùng, bởi vì bên cạnh mang theo mèo, bọn họ phải ngồi ngoài cửa hàng tiện lợi uống cà phê.

“Tại sao lại như vậy chứ? Bộ dắt theo thú cưng thì không được ngồi chung sao?” An Lâm không khỏi lăm lăm, tức giận vì con mèo nhỏ bị bắt công.

“Thú cưng vẫn có thể vào một số nhà hàng.” Kỷ Duẫn Phong an ủi.

“Tôi biết, nhưng từ trước tới nay không chú ý.” Bây giờ nuôi mèo rồi, xem ra sau này cô phải chú ý về phương diện này hơn một chút.

“Tôi biết có một nhà hàng không tệ, lần sau sẽ dẫn cô đi.” Anh nháp một hớp cà phê.

“Được.” Cô thuận miệng trả lời, lúc mới phát hiện cuộc đối thoại hôm nay giống như hai người bọn họ đã cực kỳ quen thuộc.

Cô nhướng mi nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Kỷ Duẫn Phong không hề phát hiện bọn họ có nói gì thú vị.

Cô lắc đầu, “Không có việc gì.” Tim lại đập loạn nhịp.

“Không ngờ hôm nay vẫn phải mời cô uống cà phê ở cửa hàng tiện lợi.” Anh than nhẹ một tiếng.

“Vậy sáng...”

“Sắp tới tôi rất bận, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào sắp xếp được thời gian.” Anh trực tiếp nói.

Lời này An Lâm nghe thật không chút vui vẻ.

Đây thật là một lý do tốt, không muốn uống cà phê với cô, nói rõ không tiện, nên dùng cách này để từ chối cô chứ gì?

Lẽ nào cô có ý khác? Nếu không sao lại nghĩ người đàn ông này...

Ai! Cô thật là tự mình đa tình ngốc nghếch.

“Làm sao vậy?” Thấy cô hơi lộ ra nét mặt thất vọng, Kỷ Duẫn Phong hỏi.

“Không có gì, nếu như anh bận thì quên đi.” Cũng không phải cô luyến tiếc một ly cà phê, chỉ là trong lòng buồn bực, có chút khó chịu.

Anh không nói gì, chỉ là móc ví ra, rút một tờ séc ra để lên bàn.

An Lâm nhìn động tác của anh, “Anh đang làm gì thế?”

“Tôi với cô giống nhau, không muốn nợ người khác; bây giờ nợ cô một ly cà phê, cho nên...”

“Cho nên anh muốn đưa một tờ này để tôi tự mua phải không?” Thằng cha không có chút thành ý!

Nghe vậy, anh không khỏi nở nụ cười, lại móc cây bút trong túi ra, viết một chuỗi số lên tờ séc.

“Tạm thời tôi không tìm được giấy.” Tờ séc này tạm thời thay thế giấy

Viết xong anh đẩy tờ giấy tới trước mặt cô.

“Đây là...” An Lâm dãy số, đó là một số điện thoại di động.

“Cô đang cố giả ngu à?” Ngay cả con nít cũng nhìn ra được đây là số điện thoại đấy.

Anh, thiếu nên bị một ánh mắt giận hờn bắn tới, nhưng trong đó bao hàm cả ý cười.

“Tháng sau tôi ở nước ngoài, trong đó có ngày chủ nhật được nghỉ, trong lúc đó, điện thoại di động được mở 24/24.”

“Sau đó thì sao?” Cô thờ ơ hỏi.

“Một tháng là đủ để em suy xét.” Kỷ Duẫn Phong nghiêm túc nói.

“Suy xét? Suy xét... Cái gì?” Trên mặt cô bất ngờ nổi lên màu hồng, ai bảo anh ta cho người ta quá nhiều không gian tưởng tượng làm chi.

“Suy xét sau này nên sử dụng ngày nghỉ của tôi như thế nào.” Anh trả lời như chuyện đương nhiên, “Xem em thích dạng hẹn hò như thế nào, đi dạo phố, xem phim hay đi ăn một bữa thật hoành tráng, muốn đi đâu cũng được.” Như vậy đã hiểu rõ chưa?

“Tôi...” Lúc này, phần e thẹn càng rõ ràng hơn, cô cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu ý trong lời anh nói.

“Sau khi em suy nghĩ xong, bất cứ lúc nào cũng có thể chấp nhận tôi, chỉ cần em nói một tiếng, tôi sẽ xem như em đã đồng ý.”

An Lâm cố ý cúi đầu nhìn con mèo nhỏ, khóe môi lại nở nụ cười mỏng, tràn đầy ý ngọt.

“Nếu như em đồng ý, sau này anh tùy em sắp xếp.” Nói cách khác, bọn họ có thể bước qua bạn bè vụt lên thành người yêu.

Cô nhìn số điện thoại trên bàn, “Tôi nghĩ mình nên suy nghĩ kĩ một chút.” Con gái hẳn là nên rụt rè một chút? “cô gái lần trước kia không phải là bạn gái của...” Cô không hề quên hôm đó đã thấy một màn kia.

“Nếu như em thật muốn biết, ” Kỷ Duẫn Phong cười khê, muốn khơi gợi sự tò mò của cô, “thì chờ em suy nghĩ kĩ sẽ nói cho em biết.”

Nào có như vậy? Cũng không phải trò chơi. An Lâm nhịn không được nhú mày.

“Nếu như đến lúc đó em không đồng ý, ” Anh đưa tay gõ gõ lên tờ séc trên mặt bàn, “Thì mang tờ này đi mua cà phê đi, như vậy cũng không thể tính là tôi nợ em.”

“Ha ha...” Những lời này thật khiến cô mắc cười, “Anh đúng là nghĩ chu đáo.”

“Câu cuối cùng là nói đùa, nhưng mà câu trước là nghiêm túc.” Anh nói nửa đùa.

“Như vậy giống như một cuộc chơi mạo hiểm?” Bọn họ không hiểu gì về nhau, bất kể như thế nào đều là một loại mạo hiểm.

“Duyên phận không phải là như vậy à?” Anh gật đầu, cũng không phủ nhận, “Nói cho cùng thì phải gặp gỡ vài người, mới gặp được đúng người, không phải sao?”

Như vậy, lúc chơi trò đại mạo hiểm này, là có thể xác định được có phải gặp gỡ đúng người hay không sao? An Lâm âm thầm lắc đầu cười khê.

7. Chương 7

“Gõ gõ!” Tiếng đập cửa vang lên.

“Mời vào.” An Lâm nói với người bên ngoài.

“Ốt nhỏ đâu?” Bùi Tâm Dạng vừa vào cửa đã tìm kiếm hình bóng com mèo nhỏ khắp nơi.

“Là chị năm à.” (Chị dâu thứ năm), An Lâm ôm con mèo ở phía sau ra, cười khổ với chị: “Xem ra ghế quý của An gia trở thành chỗ ngồi cho Ốt nhỏ rồi.”

“Cát Hoa đặc biệt để lại một phần thịt cá cho nó, chị tiện đường mang tới.” Nói xong Bùi Tâm Dạng vội vàng lấy khối thịt đưa ra trước mặt con mèo nhỏ.

“Các chị đều thích động vật nhỏ, sao trước kia không mua một con về nuôi?” Sau khi Ốt nhỏ được cô mang về, tất cả chị dâu trong nhà thay nhau cướp nó, đến ngày nghỉ, lúc nào cũng có người đến phòng cô báo danh.

“An Dật nhất định sẽ trực tiếp ném nó ra ngoài, đàn ông An gia không có cái gọi là nhân từ.” Nói xong, Bùi Tâm Dạng bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

“Ha ha... Lại thế nữa.” Bọn họ tuyệt đối sẽ không để một con thú cưng “Tranh giành tình cảm” với mình.

“Nhưng mà, ” Bùi Tâm Dạng nhướn nhướn mày, “Rốt cuộc ốt nhỏ là ai mua cho em vậy? Chúng ta có quen không?”

“Cái này... không phải nói, nó là em mua sao?” An Lâm nói xong có chút chột dạ.

“Chị van em, mọi người đều là phụ nữ, chút nhỏ nhen này của em sao qua mắt tụi chị được, tụi chị vừa nhìn đã biết. Tiểu Viên còn rất nổi giận nữa đấy, hình như chị ấy vẫn muốn giới thiệu người bạn tình như thủ túc của chị ấy cho em đấy.” Mấy ngày nay Khúc Viên Cảnh cứ nhắc mãi đến người anh em kia, còn lo lắng tốc độ của mình không đủ nhanh.

“Có rõ ràng như vậy sao?” Không thể nào? An Lâm nói ngày càng nhỏ, “Mấy chị không nói gì với các anh đấy chứ?”

“Ha ha, không đánh đã khai rồi!” Hắc, cuối cùng cũng ép hỏi được.

“Chị năm!” An Lâm gắt giọng.

“Em yên tâm, tính tình của anh em, tụi chị còn không biết sao? Mà còn nói cho bọn họ biết chứ?” Bảo đảm lập tức hợp thành một đội bắt cóc người đàn ông của em gái bảo bối mới bắt được, mời về đàm phán, không hù chết người ta mới là lạ, các cô cũng không hy vọng An Lâm bởi vì các anh trai mà không ai thêm lấy.

“Vậy là được rồi.” May mà các chị dâu rất hiểu cô.

Thực ra sao mà cô lại không muốn chia sẻ chuyện này với người nhà chứ? Nhưng mà sợ các anh biết sẽ phá hư mọi thứ.

“Nhưng mà, tụi chị nghĩa khí như thế, em nghĩ em có nên tiết lộ một chút không?”

“Em với anh ấy quen nhau không lâu... mà, hình như cũng không ngắn...” Nếu phải tính nghiêm túc, từ lần gặp mặt ở sân bay kia đến bây giờ, cũng gần nửa năm.

“Rất phức tạp à?” Thấy cô nói ấp a ấp úng.

An Lâm lắc đầu, “Là như vậy...”

Cô kể sơ chuyện cô và Kỷ Duẫn Phong biết nhau nói qua một lần.

Bùi Tâm Dạng gật đầu, “Vậy sao em có đáp lại anh ta như thế nào? Đồng ý rồi à?” Không hẹn mà gặp nhiều lần như vậy, bất kể có phải là trùng hợp hay không, đều là một loại duyên phận.

“Em vẫn chưa gọi điện thoại cho anh ta.” Dẫu sao một tháng vẫn còn dài mà.

“Lâm Lâm, em lúc nào cũng thông minh, nhớ kỹ, nếu em gặp đúng người thì em phải nắm cho thật chặt, nhưng cũng phải cẩn thận nhé.” Mặc dù cô lo lắng thay An Lâm, nhưng vẫn chúc phúc cô.

An Lâm sờ sờ đầu tròn vo của ọt nhỏ.

“Em biết mà.” Cô cũng mong lần này gặp đúng người.

“Bây giờ em phải suy nghĩ kỹ một chút, đừng để người ta chờ lâu quá.” Bùi Tâm Dạng ôm lấy ọt nhỏ, “Về phần ọt nhỏ, ấy chị mượn đi chơi một lúc, như vậy sẽ không ai quấy rầy em nhé.”

“Mục tiêu của mấy người rõ ràng là ọt nhỏ mà.” An Lâm chu miệng oán giận, sau đó lại cười thật tươi.

Bùi Tâm Dạng cũng cười, sau đó nháy mắt mấy cái với cô, “Chị thấy người đàn ông này dụng tâm kín đáo lắm, trước tiên là phái ọt nhỏ đến lấy lòng của chúng ta, lợi hại!”

Nghe vậy, An Lâm cười càng thêm rục rịch.

“Chị đi trước đây.” Bùi Tâm Dạng ôm con mèo nhỏ đứng lên, “Chỉ mong người đàn ông kia có thể khiến em vĩnh viễn cười tươi như vậy.”

“Ừ.” An Lâm gật đầu, nhìn theo bóng dáng chị dâu ra khỏi cửa.

Lúc sau, cô cầm điện thoại di động lên, nhưng không gọi, ngược lại chỉ gửi đi một tin nhắn.

Tôi là An tiểu thư, gửi tin nhắn này là để anh đoán thử xem, tôi có đồng ý với anh chưa?

Một hồi sau, điện thoại di động ủa cô nhận được một tin nhắn.

Anh là Kỷ tiên sinh, mặc kệ thế nào, anh xem như em đã đồng ý rồi, cho nên từ giờ khắc này, anh sẽ bắt đầu nhớ em.

Nhìn tin nhắn Kỷ Duẫn Phong nhắn lại, trên mặt cô hiện lên nụ cười vui vẻ. Cô cầm điện thoại đặt lên ngực, ý cười bên môi thật lâu vẫn chưa phai.

Cô muốn bắt đầu nói chuyện yêu đương với “Người xa lạ”!

An Lâm bước thật nhanh tới sân bay.

Người nhiều xe nhiều, thiếu chút nữa vì kẹt xe mà cô đến muộn.

Nhìn thời gian, hơi lơ lơ một tí, nhưng mà, Kỷ Duẫn Phong sẽ chờ cô, phải không? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt kể từ sau tin nhắn đưa tình mà.

Cô đứng trong biển người chen chúc nhau đợi máy bay ở đại sảnh, ở đó có nhiều người nhận điện thoại, cũng có người đứng đợi một bóng dáng thật lâu, như một cô bé mới biết đến tư vị tình yêu, tâm tình không khỏi mang theo hưng phấn, vừa khẩn trương tìm kiếm người trong lòng.

Bên kia, vừa xuống máy bay đúng lúc Kỷ Duẫn Phong gặp được bạn cũ, nên vừa trò chuyện cùng đôi phương, vừa chờ An Lâm đến trễ.

Cô nàng Pháp nhiệt tình Rita đang muốn đón máy bay quay về Pháp, không ngờ sẽ gặp Kỷ Duẫn Phong, trước kia cô ta là người mẫu, từng đến triển lãm Nhã Châu của Kỷ Trùng Vân, tính tình hài hước cho nên mới quen với Kỷ Duẫn Phong, hai người rất chơi thân, không ngờ mấy năm không liên lạc, lại tình cờ gặp lại ở sân bay.

Quá vui, Rita cho Kỷ Duẫn Phong một cái ôm thật chặt, trước khi đi còn không quên hôn lên má anh một cái.

Một màn này vừa lúc để An Lâm thấy được, hơn nữa cô còn đứng tại một vị trí tốt vô cùng, không chỉ thấy toàn bộ, mà góc độ cũng đều cực kỳ hoàn mỹ.

Người đàn ông này!

Kỷ tiên sinh và An tiểu thư vẫn chưa chính thức nói chuyện yêu đương! Hắn ta đã bắt đầu trình diễn tiết mục nóng bỏng kích thích rồi?

Cô đứng tại chỗ không bước lên nữa, lẳng lặng chờ Kỷ Duẫn Phong xử lý vị mỹ nhân nhiệt tình kia xong.

Nhìn theo Rita rời đi, Kỷ Duẫn Phong liền phát hiện An Lâm đứng ở cách đó không xa, mà lúc An Lâm phát hiện anh đã thấy cô, cô lập tức xoay người rời đi.

Trong lòng anh nghĩ, vừa nãy anh và Rita “nhiệt tình” hàn huyên, hẳn là An Lâm đã thấy hết toàn bộ.

“Này...” Cô gái này chẳng lẽ lại ghen như thế à? Bọn họ tiến triển nhanh như vậy sao? Tay còn chưa nắm, mà có thể lật nhào thùng dấm chua?

Anh vội bước đuổi theo, sau đó ôm cô từ phía sau.

“Sắc lang, buông!” Âm lượng giọng nói của An Lâm không nhỏ, nhưng mà người lui tới trong sân bay chỉ cho là đôi tình nhân cãi nhau, không ai để ý.

“Anh với cô ấy chỉ là bạn bè lâu ngày gặp lại, lên tiếng chào hỏi mà thôi, chỉ như vậy mà em cũng ghen à?” Vội oan cho anh.

“Ghen? Tôi cần gì ghen ột người xa lạ chứ?” Cô cố ý cười một tiếng.

“Gọi Duẫn Phong, tên của anh cũng không phải là sắc lang, lại càng không phải là người xa lạ.”

“Chừng nào anh vẫn chưa nhổ được gốc hoa tâm trong lòng, thì vẫn nên xem anh là người xa lạ một chút.” Đỗ phải tình cảm thương mến còn chưa bắt đầu, mà cô đã thương tâm vì anh ta, hao tổn tinh thần.

Lần trước thì thấy anh ta đuổi theo một cô gái đang khóc lóc, tuy rằng chuyện này anh ta đã từng giải thích qua điện thoại, nhưng bây giờ lại để cho cô chính mắt thấy...

Được rồi, thì là mỗi lần anh ta đều có lý do hoàn mỹ, thế nhưng mức độ, lại vừa khớp để người ta sinh nghi ~.

“Rita đã là mẹ của hai đứa con trai, cô ấy là người Pháp, tương đối nhiệt tình một ít, ôm nhau họ không xem là gì, chỉ là phép xã giao thôi.” Đây chỉ là tập quán của người Pháp, làm sao có thể trách anh hoa tâm chứ?

Thứ này cô biết, nhưng nhìn ở trong mắt thì không phải là tư vị, huống hồ đối phương còn là một đại mỹ nhân, đã làm mẹ thì như thế nào, người xinh đẹp vẫn xinh đẹp như cũ!

“Phép xã giao?” Con người An Lâm nhẹ nhàng chuyển, “Cho nên, là bạn gái của anh xã giao ôm lấy người đàn ông khác, anh cũng sẽ “chuyên nghiệp”, tuyệt không để ý?”

“Đương...” chữ “Nhiên” còn chưa ra khỏi miệng, anh phát hiện sắc mặt của cô và thái độ đều không thích hợp.

Anh còn chưa có thời gian ngẫm nghĩ, An Lâm đã muốn vung tay gọi một người đàn ông đẹp trai một thân tay trang, muốn gọi đối phương lại.

“Em muốn làm gì?” Kỷ Duẫn Phong lập tức kéo cô về.

“Anh ấy là bạn của anh năm của tôi, từng tới nhà tôi thăm hỏi vài lần, tôi đang muốn tới nhiệt tình ôm anh ấy, lên tiếng chào hỏi thôi!” Cô có năm anh trai hô mưa gọi gió, muốn gặp người quen ở sân bay là chuyện vô cùng dễ dàng.

Anh sửng sốt một chút, rồi nhàn hạ cười.

Oa, cô gái này lập tức bắt chước bức tranh hồ lô, ỳnh!

“Không được.” Sao anh có thể để cho bạn gái mình đi ôm người đàn ông khác?

“Rõ ràng anh vừa nói có thể.” Thế nào mới chớp mắt đã thay đổi, thì ra thay đổi không phải là tính chất đặc biệt chỉ dành cho con gái.

“Cái này là em cố ý.” Rõ ràng là cố ý vì giận anh mới làm như vậy.

“Lẽ nào chỉ cho châu quan phóng hỏa?” Hanh, đàn ông đều như vậy cả. An Lâm liếc mắt trừng anh.

“Bạn trai của em là anh, lẽ nào em tới đón anh, không nên cho anh ôm hôn nhiệt tình trước à?” Kỷ Duẫn Phong tận lực chuyển đổi đề tài.

Nhiệt tình ôm hôn? Anh ta còn dám đưa ra yêu cầu? “Cái cô người Pháp ôm hôn anh còn chưa đủ nhiệt tình à?”

“Người kia là khác.”

“Có cái gì khác...” Lời còn chưa dứt, đôi mắt cô mở to, bỗng dưng cánh tay kia kéo cô lại, “uhm...”

8. Chương 8: Chương 4: (2)

Nụ hôn của anh cực kỳ mềm nhẹ, lồng ngực của anh rộng mở người, cả người anh tản ra sức hấp dẫn, trong nháy mắt đã khiến cô phải phục tùng.

“Biết khác nhau chỗ nào không?” Rời khỏi môi cô, giọng nói Kỷ Duẫn Phong khàn khàn đầy tình cảm và cũng đầy từ tính. (sức hút)

Gò má An Lâm nóng lên một trận, “Chỗ này là sân bay...” Người đến người đi, anh lại... Điểm mấu chốt là cô cũng không cự tuyệt, trời ơi!

“Chỉ là một cái thôi, chưa đủ để động thiên địa hỏa đầu, không có gì phải xấu hổ cả.” Thấy khuôn mặt cô đỏ hồng, anh nhin không được mỉm cười.

“Kỷ Duẫn Phong!” Cô hơi mím môi nói. Người này vậy mà còn đùa à?

“Thật vui vì rốt cuộc em cũng nhớ được tên của anh.” Chỉ ít không hề gọi anh là người xa lạ nữa, có tiến bộ.

“Da mặt anh dày thật đấy!” An Lâm đưa tay bóp má anh, “Tôi thấy chỉ cần là phụ nữ, bất kể lúc nào ở đâu anh cũng có thể ôm hôn đến mức hận không thể động thiên địa hỏa thì có!”

Thế nào, cô còn chưa định kết thúc đề tài này à? Kỷ Duẫn Phong thực sự không còn cách nào.

“Được rồi.” Anh không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, “Sau này anh sẽ không có những động tác thân mật với cô gái khác như vậy nữa, coi như là phép lịch sự, cũng tận lực tránh đi, chịu không?” Một tay anh ôm lưng cô, một tay dịu dàng kéo xuống tay cô.

Cô như vậy khiến anh cảm thấy có chút mất mặt, rồi lại cảm thấy ngọt ngào, như tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ chính, hai người liếc mắt đưa tình càng gia tăng tình cảm.

“Nói giống như tôi rất chuyên chế vậy.” Nghe anh nói như vậy, tâm tình cô tốt hẳn lên.

Lòng Kỷ Duẫn Phong phớt phới. Không phải cô chuyên chế, mà là bá đạo, cô giống hệt anh hai của cô – An Diệu, chỉ là, cô khả ái hơn, hệt như là một viên ớt nhỏ ngọt ngào.

“Cái này của em gọi là ghen, anh có thể chấp nhận được.” Chỉ ít cũng khiến anh biết được cô gái này quan tâm anh, đáng giá.

“Vậy là anh không muốn tôi ăn dấm chua?” Thừa nhận thì thừa nhận, không có gì phải ẩn giấu, cô chỉ sợ anh không xem cô ra gì.

“Đây không phải là vấn đề muốn hay không, mà là...” Anh nhẹ nhàng cười, kéo tay cô lại, “Không có khả năng.” Cho nên, đối với chuyện không thể nào, anh không muốn cưỡng cầu.

An Lâm nghe xong, không biết là nên khóc hay nên cười, không biết nên ca tụng anh, hay là nói anh thức thời.

“Đi thôi, đầu tiên nên đem hành lý về nhà đã, nghỉ ngơi một chút, sau đó bắt đầu hẹn hò.” Đây là lần đầu tiên bọn họ chính thức hẹn hò.

“Anh vừa về mà, có mệt không?” Cô không có ý kiến gì, nhưng mà anh vừa mới xuống máy bay.

Kỷ Duẫn Phong cọ má vào tai cô, “Thế nào, bắt đầu biết thương anh rồi à?”

“Như vậy không tốt sao?” Cô hỏi lại, nở một nụ cười sáng lạn.

“Đương nhiên là được, thật tốt!” Anh cũng bật cười, “Cho dù mệt mỏi nữa, nhưng cũng phải ăn cơm, cực khổ hơn nữa, thì cũng phải hẹn hò, không phải sao?”

“Ha ha...” Cô bị lời của anh chọc cười không ngừng.

“Đi thôi, để An tiểu thư và Kỷ tiên sinh có buổi hẹn hò thật đẹp nào.”

“Ừ.” Cô gạt đầu cười, tay anh vẫn không buông ra, hạnh phúc trôi dần vào ngực.

Thì ra tình cảm chân tình chỉ nói chuyện yêu đương thôi mà cũng mê người như vậy, nhẹ nhàng, lại ngọt ngào, cãi nhau cũng ngọt nữa, thật tốt.

An Lâm nhìn tòa nhà trước mắt lớn như vậy, nhú mày một cái.

“Làm sao vậy?” Kỷ Duẫn Phong phát giác thấy sắc mặt cô không được vui.

“Tại sao tới đây?” Cô hỏi.

Bọn họ vừa ăn cơm tối xong, anh liền dẫn cô đi tới cửa hàng bách hóa này.

“Không phải con gái tụi em đều thích đến bách hóa mua đồ sao?”

“Con gái tụi em?” Đúng là từ khiến người ta không thoải mái mà, anh xem cô với mấy người phụ nữ anh gặp gỡ là một loại à?

“Thế nào, anh đoán sai rồi, em không thích đến cửa hàng bách hóa?” Có cô gái nào ngoại lệ à? Anh chưa gặp qua a.

“Aiz!” An Lâm khề thờ dài, “Không có, anh đoán đúng rồi, em thích - không sai.”

“Vậy em tức giận cái gì?” Về mặt Kỷ Duẫn Phong tỏ vẻ không hiểu nổi.

“Vì phẩm vị của anh mà thở dài đấy.” Xưa đến giờ anh đối với phụ nữ anh không dùng tâm tư à? Không phải thì sao lại cho rằng phụ nữ chỉ thích đi dạo phố? Còn nữa, những cô gái anh gặp gỡ đều nông cạn như vậy?

“Hừm?” Lời này như châm chọc, là anh nghe lầm sao?

“Không phải anh nói sẽ đưa em đến cửa hàng bách hóa à, còn không đi?” An Lâm không giải thích nghi vấn của anh, chỉ là giật nhẹ cánh tay anh.

“Nếu như em không thích...”

“Em thích.” Cô tươi cười, hai tròng mắt càng thêm đáng yêu. “Nhưng mà, bất kể em làm gì, anh cũng phải theo em đấy.”

“Dĩ nhiên.” Không phải chỉ là đi dạo phố thôi à.

“Hắc hắc...” Trên mặt cô ý cười càng rõ hơn.

Để cho anh biết cô thích cái gì nhất trong tầng trệt tòa nhà này!

Kỷ Duẫn Phong nhìn người bên cạnh, lại nhìn đám người vây xem.

“Tại sao em lại muốn anh làm chuyện này với em chứ?” Anh không giải thích được, chỉ cảm thấy thật là mất mặt.

“Ha ha...” Tiếng An Lâm cười không ngừng, ngồi trên một con ngựa gỗ, không ngừng xoay như một đứa trẻ. “Đã lâu không ngồi ngựa gỗ xoay, thật nhớ quá đi mất”

Anh xác nhận, bốn phía toàn là trẻ con, lớn nhất cũng chỉ khoảng trung học, đương nhiên, trừ anh và An Lâm ra.

Cô gái này lại muốn anh và cô cùng nhau ngồi ngựa gỗ xoay?

Mà anh, bởi vì đã đồng ý mặc kệ cô làm cái gì đều phải theo cô, đành phải ngồi theo, xoay ngựa gỗ, mà những người kia, xem anh và An Lâm thẳng hể, cười bọn họ, xì xào bàn tán.

“Không phải là em muốn chinh anh, nên bất chấp cả mặt mũi?” Cô gái này cũng thực sự là... Quên đi, anh bắt đầu dĩ cười.

“Cho anh khôi phục tính trẻ con một chút, có cái gì không tốt chứ? Cả ngày cứ nghĩ dẫn phụ nữ đi dạo cửa hàng cao cấp, anh cứ muốn làm một kẻ ngốc chỉ biết trả tiền như vậy sao?” Không sai, cô muốn chinh anh, vì anh dám xem cô và bạn gái cũ của anh làm một loại mà chinh anh.

Sắc mặt Kỷ Duẫn Phong cứng đờ, trong lòng nghĩ, quả nhiên không thể xem cô như những cô gái thông thường mà đối xử, bằng không cuối cùng thua thiệt nhất định là anh.

“Tính trẻ con như vậy...” Anh thật không dám lĩnh giáo, “Nếu em không thích thì có thể nói mà, em xem, mấy bạn nhỏ ở đây đều cười chúng ta.” Người lớn như vậy, còn cướp ngựa gỗ của bọn chúng.

“Không phải là em không thích.” Không phải bây giờ cô rất vui vẻ sao?

“Nhưng em tình nguyện bị bọn họ giễu cợt, cũng muốn chinh anh, đây không phải là đang tức giận à?” Anh phát hiện tâm tư của cô khó đoán như vậy.

“Bọn họ là đang cười anh, chứ không phải đang cười chúng ta.” An Lâm sửa lại lời anh, “Bọn chúng nói em rất giống công chúa bạch tuyết đấy!” Cô không gạt người, những lời đó là do bạn nhỏ lúc nãy nói với cô.

“Được rồi, em là công chúa bạch tuyết, như vậy anh làm hoàng tử hoặc kỵ sĩ, cảm giác cũng không tệ.” Anh chỉ có thể tìm một chỗ tốt cho bản thân.

“Ai nói bên cạnh công chúa nhất định là hoàng tử?” Cô cười lên gò má hồng hào, cực kỳ khả ái, “Bên người Công chúa bạch tuyết thường là chú lùn mà?”

“Anh? Chú lùn?” Mơ? Nói về chiều cao thì anh phải là “Chú cao”!

“Ha ha ha...” Một bên lại truyền đến những người bạn nhỏ tiếng cười, “Chú lùn!”

“Này!” Những đứa bé này đúng là ghê gớm thật. “Anh mà là chú lùn thì ai làm hoàng tử?” Chung quanh đây là gì có ai xứng với An Lâm hơn anh chứ?

“Em!” Lập tức có một thằng nhóc đưa tay lên cao.

“Em cũng vậy!” Thêm một thằng nhóc nữa tự giơ tay đề cử.

“Ha ha...” An Lâm thấy thế, nụ cười càng thêm tươi.

Aiz, cô gái này thật là già trẻ không tha mà!

Kỷ Duẫn Phong nhìn chung quanh có rất nhiều bé gái, vì vậy nói: “Được rồi, nếu tất cả mọi người đều muốn làm hoàng tử, vậy thì bỏ phiếu biểu quyết đi.”

“Được!” Ý chung quanh đều là “Người một nhà”, nên hai nhóc gật đầu.

“Không thể nào, phiếu đâu mà biểu quyết?” An Lâm hơi kinh ngạc, “Nếu anh bị thua, sẽ rất mất mặt đó.” Đừng trách cô không chịu nhắc nhở anh trước.

Thua? Kỷ Duẫn Phong lộ ra nụ cười mê người, nhìn những bạn nhỏ ở đây một cái.

“Khụ!” Anh háng giọng, nói: “Một lát nữa anh em nào bỏ phiếu cho anh, anh nhất định sẽ mời người đó ăn kem.” Anh van em đấy, đây là cách đối phó với mấy đứa trẻ, kem thì đứa nào mà không thích chứ?

Quả nhiên, kết quả phiếu bầu nghiêng về - một bên, kem thắng lợi.

“Anh thực sự là...” An Lâm càng cười không ngừng, “Anh như vậy gọi là hồi lộ!” Thật là một tấm gương xấu.

“Để làm hoàng tử của em, mấy thứ này chẳng nhằm nhò gì cả.” Anh cười, đôi mắt mập mờ nhìn cô.

Mặt cô đỏ mặt hạnh phúc, nghĩ đến người đàn ông nói những lời ngọt ngào ôn nhu trước mắt, khiến cô say mê.

“Gi, nam sinh mến nữ sinh, xấu hổ quá, xấu hổ quá đi mất!” Mấy bạn nhỏ bắt đầu ồn ào như ong vỡ tổ.

“Sai.” Kỷ Duẫn Phong sửa lại, “Là hoàng tử yêu công chúa.” Anh vừa trúng tuyển chức hoàng tử đấy.

“Ài, anh thật là con nít.” Nghe mấy bạn nhỏ nói, An Lâm phát giác, thì ra người đàn ông này lại đáng yêu.

9. Chương 9: Chương 5: (1)

Lúc này, Kỷ Duẫn Phong hết lòng tuân thủ lời hẹn, mời những người bạn nhỏ đi ăn kem.

Khi anh móc ví lấy tiền mặt ra trả thì một tờ giấy viết đầy chữ rơi từ trong ví ra.

An Lâm nhặt lên thay anh, tò mò nhìn xem trên tờ giấy viết những gì.

Tất cả đều là mấy địa chỉ và số điện thoại của nhà hàng.

“Anh lưu lại mấy tư liệu nhà hàng này để làm gì vậy?” Cô vừa trả lại tờ giấy vừa hỏi anh.

Kỷ Duẫn Phong đưa tay nhận lấy, chỉ nhìn tờ giấy một cái.

“Không phải lần trước em nói muốn vào nhà hàng cho phép dẫn thú cưng vào à? Những thứ này là do anh nhờ bạn bè chú ý giúp, dùng bút đồ khành tròn những nơi chuẩn bị thứ ăn cho vật cưng.”

Nghe vậy, đáy lòng của cô không khỏi ảm áp, “Em quên rồi mà anh còn nhớ rõ vậy à?” Cô cho rằng hai người chỉ là thuận miệng nói chuyện, nói vài câu mà thôi.

“Trước giờ anh rất giữ lời, nếu đã nói sẽ làm được, huống chi đây là chuyện của em, ý nghĩa lại càng không phải nói.” Lời anh nói mang theo sự nghiêm túc, “Thế nào, cảm động rồi sao?”

Cô thật đúng là một cô gái dễ xúc động, thập phần thấy đủ.

Cô có thể không cảm động sao? “Lần sau chúng ta có thể dẫn ọt nhỏ đi chơi rồi.”

Kỷ Duẫn Phong nhận kem từ tay của nhân viên của hàng, “Nào, của em.” Anh như đang dụ dỗ em bé, cầm kem quơ quơ trước mặt cô.

Cô tiếp nhận, khinh thường ăn một ngụm, “Ăn ngon.” Sau đó đưa kem đến bên miệng anh, “Anh cũng ăn một miếng đi.” Như vậy mới giống tình nhân chứ.

Anh cúi đầu, ăn chung một cây kem với cô, ngọt ngào nói không nên lời.

“Đi xem chiếu phim đi.” Anh chỉ tay về phía rạp chiếu phim trước mặt.

“Được.” An Lâm thuận theo tự nhiên nắm lấy tay anh, “Anh muốn xem phim nào?”

“Em thì sao?”

“Em thì sao cũng được, chỉ cần không phải là kinh dị, kinh động, ma quái, cũng đừng là chiến tranh, phim kỷ lục hoặc phim có nội dung buồn chán tới buồn ngủ và phim không có nội dung hài, những cái khác đều có thể.”

Kỷ Duẫn Phong nghe xong, thiếu chút nữa bật cười, “Em xác định cái này gọi là ‘sao cũng được’?” Nếu tính như vậy thì chẳng có mấy bộ phim được lọt sổ.

“Nói như anh thì em không xem phim à?” An Lâm nhú nhẹ mi, “Em xem phim hành động, phim khoa học viễn tưởng, phim tai họa, phim tình cảm và phim phương tây.” Lọt sổ rất nhiều mà.

Nghe cô nói xong, nụ cười của Kỷ Duẫn Phong càng mở rộng.

“Em thích xem phim tình cảm?” Cái loại phim khiến người xem buồn ngủ này?

“Chỉ cần là con gái, chỉ ít người là không thích thôi.” Con gái mà, lúc nào cũng muốn xem tình yêu tốt đẹp như thế nào.

“Được, vậy cũng không cần tiêu uổng tiền để tìm phim nữa.” Anh hơi đổi tư thế một chút, nhẹ ôm hông cô.

“Ừ?” Cô không hiểu, vào rạp xem phim không cần dùng tiền à?

“Không phải bây giờ chúng ta đang trình diễn phim tình cảm à?” Nói xong, anh khẽ hôn trán cô.

Sau khi An Lâm nghe hiểu, cười ha ha, “Chúng ta không phải diễn phim tình cảm mà là diễn kịch nhi đồng.”

“Diễn kịch nhi đồng?” Diễn công chúa và hoàng tử sao?

“Chính là diễn chuyện của của Tiểu Hồng Mạo đó.”

“Tiểu Hồng Mạo không có nhân vật hoàng tử này.” Anh kiên quyết chỉ diễn hoàng tử của cô.

“Anh đang diễn đại dã lang của Tiểu Hồng Mạo.” Nhân vật này rất thích hợp với anh.

“Anh chỉ biết.” Kỷ Duẫn Phong ôm sát cô từ phía sau, “Như vậy xin hỏi Tiểu Hồng Mạo, em quyết định xem bộ phim nào?”

An Lâm ôm chặt cánh tay rắn chắc của anh, cười ngây ngốc trong ngực anh.

Tiếng cười mềm nhẹ của cô vang ra, dễ nghe như tiếng chuông, từng trăn từng trăn truyền vào lòng của Kỷ Duẫn Phong.

Anh, bị sa hãm nhanh vậy sao?

Tiểu ma nữ này là người của An gia, trời sinh có cường đại ma lực có thể mị hoặc nhân tâm, trong lúc vô tình anh đã bị bắt làm tù binh.

Nếu rơi vào, hẳn không có còn cơ hội sống sót, anh biết rất rõ bản thân đã hãm quá sâu, nhưng lại như cam tâm tình nguyện thử.

Ác ma An Diệu đáng chết này, tại sao lại có một cô em xinh đẹp đáng yêu như thế này chứ?

Lúc này, phần thắng đã cách anh ngày càng xa...

Hôm nay, hai người mới gặp nhau, An Lâm lập tức lôi kéo tay Kỷ Duẫn Phong đến khu mua bán đồ dùng trẻ em.

“Sao em lại đến loại cửa hàng này?” Đi vào trong cửa hàng, Kỷ Duẫn Phong nhìn đồ dùng trẻ em bày la liệt đủ màu sắc, không hiểu hỏi.

An Lâm trực tiếp đi tới khu trang phục, cầm lấy bộ đồ em bé dễ thương nhìn nhìn, “Em phải làm cô cô nói nhiều.”

“Cô cô?” Chẳng lẽ là Tiểu Viện?

“Ngày hôm qua chị tư và chị năm cùng tuyên bố hai người mang thai.” An Lâm cao hứng chia sẻ vui sướng cùng anh, “Sau khi anh tư với anh năm biết, hai người thiếu chút nữa là tay nắm tay cùng nhau khiêu vũ rồi đấy.” Nghĩ đến hình ảnh kia, cô không tự chủ lộ ra nụ cười thật tươi.

Hạnh phúc này tràn sang cả nhà, cả đêm, tất cả mọi người đều thảo luận làm sao để chuẩn bị nghênh tiếp sinh mạng mới đến này.

“Vậy thì chúc mừng bọn họ.” Kỷ Duẫn Phong mỉm cười nói.

Anh biết cậu tư, cậu năm của nhà họ An là sinh đôi, làm cái gì cũng dính lấy nhau, không ngờ làm cha cũng phải làm chung cho vui.

“Anh xem, y phục này có dễ thương không?” An Lâm cầm lên, quơ quơ một bộ trai gái mới sinh cho anh xem, “Đáng tiếc không biết bọn nhỏ là trai hay gái.”

“Cha mẹ bọn nhỏ thích trai hay gái?”

“Đương nhiên là gái.” Đàn ông nhà họ An có khuynh hướng trọng nữ khinh nam. “Cả hai người anh này đều nhất trí gọi cục cưng trong bụng chị dâu là con gái đấy.” Cô chỉ nghĩ đến đã cảm thấy buồn cười, “Ngộ nhờ cục cưng trong bụng là trai thì sao bây giờ. Cũng không thể ở trong bụng mà học ganh tị trước, đúng không?”

“Em yên tâm đi, mặc dù miệng nói như vậy nhưng khi sinh ra, dù nam dù nữ thì bọn họ cũng xem như bảo bối cả thôi.” Làm cha mẹ đều như vậy.

“Duẫn Phong, anh thích bé trai hay bé gái?” An Lâm thuận miệng hỏi.

“Không quá muốn.” Anh chưa tích tới chuyện lập gia đình, nhưng nếu như đối tượng là cô thì... Thảm rồi, quả nhiên anh đã luân hãm! “Còn em?”

Hình như đôi tình nhân nào cũng nói về vấn đề này. “Em nghĩ Kỷ tiên sinh muốn sinh con trai, rồi sau đó sẽ sinh con gái.” Tiêu chuẩn mẫu mực của nhà họ An, cô muốn con gái mình cũng được anh trai cưng như công chúa.

Con trai của Kỷ tiên sinh? Kỷ Duẫn Phong nghĩ nghĩ, đột nhiên ngậy ngốc cười khê, trong đầu hiện ra hình ảnh cô tự thuật, như hạnh phúc của chính anh...

Haiz, anh thực sự là bị tẩu hỏa nhập ma rồi!

Trở về hiện thực, thật sự anh muốn bước cùng An Lâm cả đời, nói vậy phải qua cửa An Diệu à? Huống chi cô còn mấy người anh khác.

Vì cô, đáng để mạo hiểm như vậy sao?

“Anh đang suy nghĩ gì thế?” An Lâm cắt đứt suy nghĩ của anh, nhìn mặt anh vốn đang cười khúc khích, đột nhiên lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, thực sự rất quái dị.

Kỷ Duẫn Phong lắc đầu, nhàn nhạt trả lời, “Không có gì.”

“Sau này nhà họ An sẽ ngày càng náo nhiệt.” Cô biết thấy tình huống không thích hợp, liền chuyển đề tài, “Hôm nào em sẽ giới thiệu mấy anh cho anh biết nhé, mấy anh sẽ chơi thân với nhau cho xem.”

Phải không? Nói vậy An Diệu sẽ chắt chém anh trước? Anh không khỏi cười khở.

Thấy anh đáp lại lời cô bằng một nụ cười quái dị, cô nhin không được hỏi: “Rốt cuộc là anh làm sao vậy?”

Kỷ Duẫn Phong ngẩng đầu, mắt đối mắt với cô “Anh không sao.”

Mới là lạ, cô cảm thấy anh có rất nhiều tâm sự.

“Không muốn nói thì quên đi.” An Lâm quay đầu, tiếp tục thưởng thức đồ dùng trẻ con, nhưng hăng hái như vừa rồi, một loại không khí khó chịu vờn quanh giữa bọn họ.

“Đừng như vậy, không phải anh cố ý làm em khó chịu.” Chỉ là anh chưa điều chỉnh tâm tình được. “Anh xin lỗi, nhé?” Anh dè dặt nói.

“Đừng ăn nói cẩn thận như vậy, nói chuyện dè dặt từng li từng tí như vậy, em càng cảm thấy anh không thoải mái.” Anh làm gì mà áy náy với cô chứ?

“Anh không có không thoải mái.”

“Dẫu sao thì chúng ta cũng chưa tính là một cùng một chỗ, nếu anh nghĩ chúng ta không thích hợp, anh cứ nói rõ, không cần phải làm cho có lệ hoặc sợ em bị tổn thương, ở cùng với em anh vất vả như vậy, không bằng...”

“Em hiểu lắm rồi.” Anh không có ý này.

An Lâm không cách nào bình tĩnh, “Em tự về được rồi, anh suy nghĩ cho kĩ, trong tình yêu, không có chuyện ai phải chịu ủy khuất.” Nếu như cô thật không phải người trong lòng của anh, như vậy lui một bước tất cả mọi người cũng thoải mái hơn.

Kỷ Duẫn Phong kéo tay cô, “Anh không hề chịu ủy khuất.” Ngược lại là càng ngày càng sợ cô chịu ủy khuất.

“Vậy tại sao...”

“Anh lo người chịu ủy khuất là em.” Anh nhẹ nhàng lật vai cô qua, “Lâm lâm, cùng với anh, em có vui không?”

“Rất vui vẻ.” Cô trực tiếp gật đầu, “Cho nên anh sợ gì chứ? Em không phải là cô gái dễ bản thân chịu thiệt.”

Anh cười, gật đầu, “Cũng đúng.”

10. Chương 10: Chương 5: (2)

Thấy anh nở nụ cười, cô nhẹ nhàng dựa vào bờ vai của anh, “Rốt cuộc thì anh đang lo lắng điều gì?”

“Nếu như... Anh nói là nếu như, ” Về mặt Kỷ Duẫn Phong trình trọng nói, “Nếu như có một ngày, anh khiến em thương tâm, em đừng khách khí, chỉ cần em thoải mái, hung hăng cho anh một cái tát cũng được, biết không?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá, nói bậy bạ gì đó?” An Lâm không suy nghĩ nhiều, “Anh sẽ không đâu.”

“Anh sợ anh sẽ.” Bởi vì động cơ ban đầu tiếp xúc với cô không đơn giản.

Thế nhưng, anh đúng là đã yêu cô mất rồi.

Sao anh lại khinh địch đến mức sa vào lưới tình với một cô gái? Thì ra động tâm thực sự không cần lý do.

“Nếu anh làm em thương tâm, nhiều lắm thì em lại xem anh là người xa lạ là được rồi.” lòng của An Lâm đã thả lỏng hơn, vì vậy lại cười đùa với anh.

Nhưng Kỷ Duẫn Phong cười không nổi, “Không được.”

“Thế nhưng tát một cái, tay của em cũng sẽ rất đau.” Buôn bán không có lời.

Nghe vậy, anh rốt cục không nhin cười được, “Em đúng là...” Khiến anh vừa thích vừa yêu!

“Đúng là thế nào?” Cô muốn nghe anh nói câu sau.

Động tác anh đáp lại, đó là hôn lên môi của cô thật sâu.

“Vật tròn tròn đó là gì vậy?” Mi tâm của Kỷ Duãn Phong tràn đầy nếp nhăn, nhìn cục lông hình cầu tròn tròn mà An Lâm ôm vào lòng.

“Đúng rồi, hình như nó nên giảm cân.” An Lâm liếc mắt nhìn ột nhỏ, “Đều là do mấy chị dâu í, ngày nào cũng cho nó ăn ba bữa thêm điểm tâm rồi thêm bữa khuya nữa.”

“Không thể nào, anh không gặp nó chưa bao lâu mà?” Đại khái hơn một tháng? Con mèo to hơn lúc trước gần hai lần lận đó.

“Ha ha...” Cô chỉ có thể cười khúc khích.

Kỷ Duãn Phong ôm nó, thu lại sự tò mò đối với nó: “Mày mà ăn nữa, sẽ giúp mày đổi tên thành mèo mập đó.”

“Meo meo ——” ột nhỏ lên tiếng.

“Oa, còn biết phản đối nữa.” Anh há hốc mồm.

“Ha ha...” An Lâm thì cười vui ơi là vui.

“Còn cười.” Anh nhìn cô một cái, “Sau này mà con gái chúng ta bị em nuôi thành như vậy, mấy anh của con bé cũng không muốn bảo hộ nó đâu.”

Gì, cô là vô tội nha. “Em đã nói rồi, không phải tại em đâu, là chị dâu em...” Nhưng mà, hình như anh nhắc tới “con gái của chúng ta”, nghĩ tới đây, cô nhìn anh, ngây ngốc nở nụ cười.

“Sao đột nhiên lại ngốc ra thế?” Chỉ là đáng về cô ngơ ngác tươi cười thật đáng yêu.

“Anh mới vừa nói...” An Lâm ngây ngốc cười sinh ra chút ngọt ngào.

“Nói cái gì?” Anh nói cái gì mà khiến cô cười đến ngốc luôn?

Cô lắc đầu, “Không có gì.” Mắc cỡ quá nói không nên lời.

“Meo meo ——” ột nhỏ không cam lòng bị An Lâm thất sủng, vươn móng mập ra, muốn chui lại vào ngực cô.

“Con mèo mập.” Anh lấy tay đo thử bụng nó, “Oa, mèo ăn chay là được rồi đó.” Mập như vậy!

“Sau này nếu như em cũng mập, anh cũng ghét bỏ em à?” An Lâm đột nhiên hỏi như vậy.

“Nếu anh thành một ông chú bụng bự, em cũng ghét bỏ anh à?” Anh hỏi lại.

“Không.” Cô kiên định lắc đầu.

“Câu trả lời của em là đáp án của anh.” Anh sẽ không ghét bỏ cô, “Nhưng mà, mập quá thì cơ thể không tốt, ăn uống phải chú ý nhiều lắm.” Không phải vấn đề thị giác mà là vì khỏe mạnh.

Nhìn anh nghiêm túc như vậy, cô cười khi anh hạ môi xuống hôn nhẹ cô, tiện thể ôm ột nhỏ về.

“Anh cứ lải nhải, tương đối giống ông lão.” Cô gật gật đầu, nói một câu ý nghĩa sâu xa.

“Meo meo ——” ột nhỏ bỏ cho cô một phiếu.

“Không sao cả, cũng có người tự nguyện theo một ông lão như anh đấy thôi.” Người kia là ai, rất rõ ràng.

“Ừ, lại nữa rồi.” An Lâm chấp nhận, “Vây em phải luyện tập thật tốt, luyện tập, để người ta còn nhìn ra em là một bà lão, như vậy mới có thể phu xướng phụ tùy được.”

Kỷ Duãn Phong nhẹ nhàng nắm tay cô, “Có em bên cạnh, anh phát hiện, thời gian cả đời đối với anh mà nói thật quá ngắn.” Cô gái này, khiến anh cảm thấy dùng cả đời yêu thương nhau mà vẫn còn thiếu.

“Những lời này, là anh tìm được trong thư tình bách khoa toàn thư phải không?” Cô nghe anh nói, bên tai hồng hồng, đầy lòng ngọt ngào.

“Thích nghe không?” Anh nở nụ cười.

“Thích.” Cô thẳng thắn thừa nhận, không chút làm bộ.

“Lần tới anh sẽ trộm thêm vài câu.”

“Ha ha...”

“Không ngờ em lại kén chọn như vậy, đến bánh ngọt cũng phải mua một tiệm.” Kỷ Duẫn Phong dừng xe lại, tháo dây an toàn.

“Cửa hàng bánh ngọt này làm bánh thật sự rất ngon đó.” An Lâm không nhịn được nuốt nước miếng một cái, “Ngay cả anh nhỏ của em cũng thích ăn nữa đó.” Dù sao ăn ngon đến mức không thể hình dung được, anh phải ăn mới biết được.

“Thật?” Có thật là ăn ngon như vậy không?

“Cuối tiệm có chỗ ngồi, còn có chút đồ uống, chúng ta đi vào ngồi một lát đi, lát nữa mua thêm bánh ngọt về cho các chị dâu.” Lúc này, nhà họ An chẳng có ai cả! Về sớm cũng vô dụng, không bằng ngồi lại một lát.

“Ừ.” Kỷ Duẫn Phong gật đầu, hai người cùng nhau xuống xe.

Anh gọi một ly cà phê, ngồi vào chỗ ngồi nhìn cô lựa bánh ngọt trong tủ kính.

Sau đó, An Lâm bưng bánh ngọt tới, cắt nửa miếng đưa đến bên miệng anh.

Từ đầu tới cuối, anh chỉ cần há mồm ra là được, còn lại được mỹ nhân phục vụ.

“Sao, ăn ngon chứ?” Cô nheo mắt nhìn phản ứng của anh.

Khi bánh ngọt trong miệng anh tan ra, tư vị kia giống như cô cho anh ngọt ngào, quả thật ăn rất ngon.

Kỷ Duẫn Phong cố ý im lặng ăn, nhìn biểu tình sinh động biến hóa của cô.

“Ăn không ngon sao?” Cô hơi thất vọng.

“Ừm!” Anh cười khế, “Ăn ngon, ăn ngon lắm, tự tay em đút bánh ngọt cho anh ăn, sao mà không ngon được? Về sau thường xuyên ăn nhé?”

Nghe vậy, An Lâm gõ nhẹ lên trán anh một cái, “Gheo em.” Đáng ghét, hại cô thất vọng.

“Đừng như vậy.” Anh bưng bánh ngọt lên, “Đến lượt anh đút cho em.”

“Không mà.” Nhiều người ở đây như vậy, da mặt cô rất mỏng. “Em có tay, tự ăn cũng được.”

Cô cầm lấy bánh ngọt, vui vẻ ăn.

“Nếu em đã thích thế, mấy ngày nữa sinh nhật anh sẽ đặt bánh ngọt tiệm này nhé.” Anh nói xong, cầm cà phê lên khẽ nhấp một cái.

“Sinh nhật anh?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên khỏi miếng bánh ngọt, “Lúc nào thế?”

Anh nhướng mắt nhìn cô một cái, nhịn cười không được, “Tiểu Hoa Miêu, em muốn làm chị em với ốt nhỏ à?”

Tiếp đó, anh đưa ngón trỏ ra lau khóe môi dính bơ và bánh ngọt thay cô, sau đó lại đưa ngón tay ấy vào miệng mình.

Động tác tự nhiên của anh như hôn nhau, khiến hai má của cô từ từ đỏ bừng lên.

“Ai nha, đừng đổi đề tài.” Cô rất nghiêm túc cũng.

“Thứ Ba tới.” Anh nói cho cô biết đáp án, “Đồng ý đi cùng với anh không? Anh ưu tiên cho em đấy.”

“Hửm? Nếu không anh còn muốn cho ai?” Còn ưu tiên nữa chứ! Chân mày cô nâng nhẹ, bộ dáng chờ anh khai.

“Anh có một đám bạn bè tốt, anh em tốt.” Chỉ là, cùng đám đấy tổ chức sinh nhật chẳng có gì hay.

“Thật sao?” Trong mắt cô tràn đầy nghi ngờ, “Không phải là hồng nhan tri kỷ?”

“Sao thế, em muốn biết họ à?” Anh như có chuyện riêng muốn nói tiếp.

“Kỷ Duẫn Phong!” Đáng ghét!

“Nói giỡn, nói giỡn thôi.” Anh giơ hai tay lên đầu hàng, “Anh nào dám? Anh đâu có ăn tim gấu mật hổ chứ.” Vợ, có một là đủ.”

“Tốt nhất là như vậy.” Cô lộ ra khuôn mặt tươi cười cùng với tia cảnh cáo.

“Sinh nhật năm nay, anh chỉ muốn đón với em, chỉ có hai người chúng ta, không để anh thất vọng chứ?” Dù ai nói anh trọng sắc khinh bạn, ai bảo thứ anh muốn nhất chính là sự dịu dàng của cô chứ.

“Không biết.” Cô lắc đầu, vui sướng nhận lời mời của anh.

Kỷ Duẫn Phong hôn lên chóp mũi của cô, sau đó liếc nhìn bánh ngọt trước mặt cô, “Ăn thêm một miếng đi.”

An Lâm ngoan ngoãn cắt miếng bánh ngọt đút vào miệng anh.

Độ ngọt ngào tăng lên, khiến hai người bọn họ không ai rời ai được.

11. Chương 11: Chương 6.1

“Đến rồi.” Đồng Thành Hoán ngừng xe, nhìn An Diệu bên cạnh, “Không ngờ cậu lại trở thành người đàn ông tiêu biểu đấy, sau khi tan làm còn ghé tiệm mua bánh ngọt về cho phụ nữ trong nhà?”

Thế giới thay đổi rồi sao? Bằng không tại sao An Diệu lại quá khác so với trước kia?

“Tien đường thôi.” An Diệu chỉ lạnh nhạt đáp lời.

Anh biết mấy người phụ nữ trong nhà đều thích ăn bánh ngọt của tiệm này, nhất là An Lâm.

“Mình chờ cậu trên xe.” Đồng Thành Hoán không định xuống xe, “Cậu mua cho mình một phần chứ? Nhà mình cũng thích ăn bánh ngọt.”

“Ừ.” An Diệu gật đầu, chuẩn bị xuống xe.

“Chờ một chút.” Đồng Thành Hoán bỗng nhiên giữ chặt tay anh.

“Sao thế...” Nhìn theo tầm mắt Đồng Thành Hoán An Diệu nhìn thấy một đôi nam nữ bước ra khỏi cửa hàng.

“Đó là Duẫn Phong, không sai chứ?” Đồng Thành Hoán thật hi vọng bản thân nhìn lầm, nhưng tỉ suất có thể không cao.

Nhưng điều khiến An Diệu chú ý lại không phải là Kỷ Duẫn Phong, mà là...

“Lâm Lâm?”

Sao hai người bọn họ có thể đi cùng nhau?

Hơn nữa nhìn bộ dáng thân mật của họ...

“Muốn xuống xe hỏi cho rõ không?” Đồng Thành Hoán liếc mắt nhìn An Diệu một cái, phát hiện anh đang nhìn chằm chằm hai người này, vẻ mặt thì cực kì bình tĩnh, nhưng nhìn đến đám tay của anh ta thì, anh ta rất muốn đánh người.

Mà người anh ta muốn đánh rõ ràng là Kỷ Duẫn Phong.

“Không cần.” An Diệu lắc đầu, “Chuyện này mình sẽ xử lý.”

Nếu xuống xe lúc này, e rằng người lúng túng sẽ là An Lâm.

Anh ưu tiên suy nghĩ vì bảo vệ em gái trước.

“Duẩn Phong cậu ta làm sao có thể...” Đồng Thành Hoán có chút không dám tin, “Hắn là có gì hiểu lầm...” Anh tự mình tìm lời giải.

Nhưng anh cũng biết, chỉ sợ An Diệu ngồi bên cạnh nghe không vô.

“Lại muốn chuồn đi nữa hả?” An Diệu ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhìn An Lâm đang tính ra cửa.

Nghe tiếng, An Lâm vội vàng quay đầu, “Anh hai?” Cô kinh ngạc nhìn anh, “Sao anh chưa đi?” Lúc này, theo lý thuyết thì không thể gặp được anh ở nhà.

Cô đi đến bên cạnh anh, ngồi một bên sofa.

“Thế nào, yêu đương rồi hả?” Mặt anh biểu cảm như thường.

An Lâm nghe xong, sắc mặt nhuộm đỏ, vội muốn phủ nhận, “Em mới...”

“Em nữ gạt cả nhà sao?” Anh trai bọn họ đều cứng chùi cô.

Không ngờ anh lại dùng tình thân để tấn công, cô chỉ có thể gật gật đầu.

“Uhm, gần đây gặp được một anh chàng không tệ.” Cô thừa nhận.

“Anh chàng không tệ?” Anh cũng không để cô phát giác ra tâm tình của anh có bao nhiêu tồi tệ.

“Tuy tụi em mới kết giao không lâu, nhưng anh ấy đối với em tốt lắm, em nghĩ, chờ tụi em ổn định một chút, sẽ mang về cho cả nhà gặp.” Cô thật tính toán như vậy.

Kỷ Duẩn Phong có gan dám đi vào nhà họ An với con bé sao? An Diệu thầm nghĩ trong lòng.

“Qua đây.” Anh kéo em gái đến gần, “Aiz, tiểu công chúa của chúng ta trưởng thành rồi.”

“Anh hai, tự nhiên anh lại dùng cách nói chuyện của bà lão nói chuyện làm gì?” Cô nở nụ cười, anh hai như thế này có chút tương tự với Kỷ Duẩn Phong.

Cô dựa khế lên vai anh làm nũng.

“Lâm Lâm.” Giọng nói An Diệu có chút trầm thấp, “Bất luận xảy ra chuyện gì, các anh đều thay em chống đỡ, nhưng chỉ có chuyện tình cảm là không thể, mấy anh sợ em bị tổn thương, nhưng không thể ngăn cản em tìm kiếm hạnh phúc ình, cả nhà luôn tin tưởng vào trí thông minh của em, tuyệt đối sẽ không vì tình cảm mà tổn hại bản thân.”

“Anh yên tâm, Duẩn Phong đối với em tốt lắm, anh ấy sẽ không làm em tổn thương đâu, hãy tin em.” Cô cực kì tin tưởng Kỷ Duẩn Phong.

Nghe cô nói như vậy, vẻ mặt của anh càng nghiêm trọng hơn.

“Bây giờ nói những lời này còn quá sớm.” Bởi vì đối phương là Kỷ Duẩn Phong, anh mới không cách nào yên tâm. “Em phải biết rằng, bất luận phát sinh chuyện gì, các anh vĩnh viễn đứng về phía em.” Nếu đến lúc đó cô muốn quăng Kỷ Duẩn Phong xuống biển cho cá ăn, anh cũng sẽ làm thay cô.

“Em biết mà.” Cô luôn biết điều này, cuộc đời này cô may mắn nhất chính là có các anh trai luôn ở bên bảo hộ. “Có các anh ở đây, cái gì em cũng không sợ.”

“Lâm Lâm, phải nhìn rõ đối phương trước, đừng nên hăm quá sâu...” Anh vẫn là nhắc nhở. “Nhìn rõ đối phương trước? Anh có thể nói rõ hơn không?”

Cô nghĩ nghĩ, hỏi: “Hay là... Anh biết Duẩn Phong?”

Đâu chỉ là biết, thù cũng đã kết tám trăm năm rồi. “Chỉ là anh lo cho em thôi.”

“Ôi, điểm này thì anh yên tâm được rồi, chờ khi anh gặp Duẩn Phong, sẽ phát hiện anh ấy là một đối tượng không tệ, nếu anh thật sự lo lắng như vậy, vậy thì tìm thời gian, em đưa anh ấy về sớm ọi người gặp gỡ nhé.” Cô không hề phát hiện anh hai kì lạ, cứ cười nói như vậy.

“Em đã yêu anh ta rồi hả ?” Trong giọng điệu của cô không khó để phát hiện điểm này, cũng chính là thứ anh lo lắng nhất.

Cô cúi đầu, xấu hổ lộ ra ý cười.

Aiz, đáp án đã rõ ràng “Cậu ta thì sao?”

“Anh ấy đương nhiên là cũng yêu em chứ sao.” Cô chắc chắn nói.

Nhìn khuôn mặt kiên định của cô, anh càng đau lòng.

Anh đoán được mục đích Kỷ Duẫn Phong tiếp cận An Lâm tuyệt không đơn thuần, nếu cậu ta muốn tìm người yêu, Kỷ Duẫn Phong tuyệt đối sẽ không tìm em gái kẻ thù để yêu, trừ phi anh ta điên rồi.

“Vậy là tốt rồi.” Anh chỉ có thể ôn nhu cười đáp lại sự chắc chắn của em gái.

Anh có thể tưởng tượng, nếu An Lâm biết thực tế sẽ rất đau khổ.

Không, anh phải tìm Kỷ Duẫn Phong trước nói rõ ràng mới được.

12. Chương 12

An Lâm ôm ột nhỏ, nằm trên ghế sofa mềm mại.

Đây là nhà của Kỷ Duẫn Phong – chỉ một mình anh ở.

Anh không ở cùng người nhà là vì anh thường phải đi làm về rất trễ, sợ làm ồn đến giấc ngủ của cha mẹ, cho nên thuê phòng trọ ở gần công ty, chỉ cần tăng ca đến nửa đêm, thì qua đêm ở đây, nhưng theo lượng công việc càng ngày càng nặng, thời gian anh ở đây dần dần gia tăng, sau đó dường như ở đây luôn.

Nhưng mà, từ chỗ ở nhìn ra được, anh là người đàn ông thích sạch sẽ, quét dọn nơi này rất sạch sẽ, tạp chí cũng không ném loạn.

Quan trọng là ở đây không có cô gái nào, điểm này khiến An Lâm rất vừa lòng.

Hiện tại, cô cố ý để rất nhiều dấu vết của bản thân lại, cứ như vậy, cho dù có cô gái nào tới, cũng hiểu rõ “Ấm chỉ” của cô!

“Được rồi.” Kỷ Duẫn Phong mang từ trong phòng bếp ra một cái nôi.

Cô vừa đứng dậy đã thấy, “Mì ăn liền?” Còn tưởng anh biến ra món ngon nào.

“Không còn cách nào, hôm nay công việc nhiều quá, không thể cùng em đi ăn được.” Anh nhún nhún vai, “Trong điện thoại anh đã nói, đêm nay anh sẽ hiến thời gian cho công việc, bảo em đừng tới, em lại cứ không nghe.”

“Sao chứ, anh không muốn anh ở cùng với anh à?” Chỉ là cô muốn gặp anh thôi! Bọn họ vừa là tình yêu vừa là tình bạn mà.

“Là anh sợ em nhàm chán.” Có cô làm bạn đương nhiên không thể tốt hơn, nhưng anh không phải là loại chỉ biết nghĩ ỉn.

“Em cũng mang việc đến mà, sẽ không nhàm chán.” Cô chỉ vào Notebook trên bàn. “Huống hồ em còn ột nhỏ nữa.” Cô vỗ vỗ đầu mèo con.

Anh làm việc của anh, cô vẽ tranh minh họa, hai người làm bạn với nhau.

“Meo - -” ột nhỏ cũng mở miệng tiếp lời.

Anh nhìn về phía mèo con, nói với nó: “Rốt cuộc cũng biết ngoại trừ ăn mỳ làm cái gì rồi.”

An Lâm mỉm cười trả lời thay nó, “Nó có thể ăn đến tròn vo cũng là nó có bản lĩnh mà? Đừng kỳ thị nó.”

“Meo - -” ột nhỏ lại kêu lên một tiếng.

Vừa cười, An Lâm vừa lấy một gói to bữa tối cho ọt nhỏ. Cô giúp nó mang đến . Kỷ Duẫn Phong thấy, thở dài: “Haiz, mèo còn ăn ngon hơn người.” Nhìn mì ăn liền trước mắt, thật đúng là không bằng đồ ăn dành ẻo.

“Thế nào, anh muốn đổi với nó à?” Cô ôm con mèo đưa qua, hỏi nhỏ .“Cho anh một cơ hội, muốn không?”

“Được, dù sao Tiểu Mập Mập này cũng nên giảm béo rồi.” Anh đùa.

“Meo - -” Bên cạnh có con mèo kháng nghị.

“Xem ra nó không chịu đổi với anh rồi.” An Lâm cười nói, mở bọc thức ăn ra, để trước mặt ọt nhỏ, nó lập tức cúi đầu hưởng thụ mỹ thực.

Kỷ Duẫn Phong cũng động thủ cầm chén gấp mì.

“Lúc anh có việc vội, đều giải quyết một bữa như thế này?” Cô hỏi.

Anh gật đầu.

“Anh kiếm nhiều tiền như vậy làm chi? Kiếm tiền không phải là vì muốn lấp đầy cái bụng sao? Nhưng anh lại vì công việc không chịu đến cái bụng đang kháng nghị.” Kỳ thực cô là đau lòng.

“Anh kiếm tiền là muốn để dành, về sau không để vợ phải chịu khổ.” Anh nghiêm túc nói tiếp.

“Thật là!” An Lâm bị anh đùa thì cười, hết cách với anh.“Về sau khi nào anh vội, thì gọi điện thoại cho em sớm một chút, em giúp anh chuẩn bị thức ăn.” Ít nhất cũng sẽ không để anh phải ăn mì ăn liền.

“Em muốn thay anh làm người yêu tiện lợi sao?” Anh nửa đùa nói, trong lòng thật cảm động.

“Không cần à?” Mặc dù tay nghề của cô không tính là cao siêu, nhưng cũng có thể nuốt được, ít nhất so với mì ăn liền thì dinh dưỡng hơn.

“Muốn.” Kỷ Duẫn Phong thẳng thắn gật đầu, “Nhất định anh sẽ ăn sạch nó.”

Lời anh nói, khiến lòng cô tràn ngập hạnh phúc, thật lâu chưa tan đi.

Vì bản thân yêu thương người đàn ông này, vì anh rửa rau nấu canh sau đó, nhìn anh ăn, chỉ nghĩ thôi cũng rất ngọt ngào.

Kỷ Duẫn Phong vừa buông công việc trong tay, quay đầu nhìn lại sofa.

Trên sofa An Lâm đang ôm ọt nhỏ, một người một mèo ngủ ngon lành.

Anh đứng dậy lấy một tấm chăn đắp lên cho cô.

Nhìn về mặt khi ngủ của cô, anh nhận không được một xuống sần cạnh cô, yên lặng nhìn cô ngủ.

“Nếu lúc trước lỡ mất em, nhất định anh sẽ hối tiếc cả đời.” Cũng may là ông trời đã cho anh cơ hội.

Tuy rằng động cơ anh tiếp cận cô vô cùng ác liệt, dễ tiện, nhưng lúc này đã không còn quan trọng nữa, từ nay về sau, anh sẽ quý trọng cô gái đáng yêu này.

Nghĩ như vậy, Kỷ Duẫn Phong khẽ hôn xuống trán cô, nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo muôn tình vạn ý, gửi hương thơm tản ra từ người cô, vì cô mà ý loạn tình mê.

Lúc này, An Lâm hơi mở mắt, “Duẫn Phong? Anh hết bận rồi hả??”

“Đánh thức em à?” Anh khêu nhẹ sợi tóc trên má cô.

Cô lắc đầu, đưa tay ôm cổ anh.

“Em đến chỗ của anh, lại còn ngủ...” Cô nhẹ cười, hơi le lưỡi.

Nụ hôn của anh lập tức hạ xuống, thăm dò vào miệng cô, truy đuổi lưỡi cô.

“Meo - -” ọt nhỏ bị nùng tình của hai người đánh thức, không cần thận ngã nhào xuống từ trên ghế sofa, kêu thảm một tiếng, sau đó dương dương tự đắc, tự mình tìm một chỗ thoải mái hơn ngủ tiếp.

“Ha ha...” An Lâm rời môi đi, thấy hành động của ọt nhỏ, nhin không được cười khẽ.

“Em không chuyên tâm rồi.” Bọn họ đang chia sẻ nhu tình mà.

Cô dùng sức hôn lên gò má anh, bồi thường.“Em phải trở về.” Bằng không người nhà sẽ lo lắng.

“Không ở lại giúp anh sao?” Anh không nỡ để cô rời đi.

“Em đã ở với anh cả đêm.” Cô còn ngủ trên sofa kia.

“Khác nhau.”

“Sao? Khác nhau?”

“Như thế này sẽ biết.” Nói xong, anh tiếp tục nụ hôn vừa bị ngắt, hôn rất sâu giữ lấy môi của cô, từ từ dâng nhiệt tình lên.

“Duẩn Phong...” An Lâm bị hôn đến cả người tê dại, say mê trong sự ôn nhu của anh.

“Đêm nay đừng về nữa.” Anh đứng dậy rồi ngồi xuống ghế sofa, dĩ nhiên, sau đó dùng thân mình phủ lên người cô.

Đương nhiên cô không ngờ đến mức ý tứ anh biểu hiện ra như vậy cũng không hiểu.

“Em...” Cô do dự nói.

“Anh đã sẵn sàng đi cùng em cả cuộc đời, em thì sao?” Kỷ Duẩn Phong khẽ hôn chóp mũi của cô, “Sẵn sàng chưa?”

Không thể phủ nhận, một lời ngấn ngủi này của anh đã làm cô rung động.

“Uhm.” Cô gật đầu, cho anh hứa hẹn cả đời.

Anh ôn nhu mở rộng nụ cười, những cái hôn nhẹ nhàng dày đặc mang theo thâm tình của anh, chậm rãi hạ xuống...

13. Chương 13: Chương 6.2

Rốt cục cũng đợi đến sinh nhật Kỷ Duẩn Phong, bọn họ đã hẹn nhau cùng đón ngày này thật ngọt ngào.

Một giờ trước khi An Lâm ra khỏi nhà, đi lấy bánh ngọt trước, nhưng cô không trực tiếp đến nhà trọ Kỷ Duẩn Phong, mà mang theo bánh ngọt đi đến anh tầng trệt công ty anh, tránh ở chỗ rẽ, muốn cho anh một bất ngờ.

Không bao lâu, quả nhiên thấy anh trong cao ốc đi ra, vì thế cô móc điện thoại ra gọi điện thoại cho anh.

Kỷ Duẩn Phong cầm lấy di động, vừa thấy số An Lâm, anh nhanh nhẹn nghe máy.

“Sao thế? Nhớ anh à?” Anh móc chìa khóa xe trong túi ra, chuẩn bị về nhà tắm rửa chờ cô đến.

“Đúng rồi, em chờ không được muốn gặp anh đây!” Cho nên mới vội vội chạy tới đây trước.

“Em yêu, em như vậy, anh sẽ cảm thấy...” Anh đang muốn nói chút lời ngon tiếng ngọt, lại phát hiện trước mắt là một bóng dáng quen thuộc.

“Như thế nào?” Phát hiện tiếng nói của anh bị ngắt, An Lâm trốn ở chỗ không xa rướn cổ ra trộm nhìn anh một cái, lại thấy một người không hiểu tại sao lại xuất hiện ở đây.

Anh hai?

“Lâm Lâm, có thể anh về trễ một chút, em chờ anh một lát nha.” Kỷ Duẩn Phong trấn định nói với đầu dây bên kia.

“Em...” An Lâm muốn hỏi trước mắt đang xảy ra chuyện gì, điện thoại đã bị anh cắt đứt. Tiếp theo, cô nhìn hai người đối mặt cách đó không xa.

Bọn họ biết nhau sao?

Trong lòng cô tràn ngập nghi hoặc.

Nhưng mà, lúc cô đưa Kỷ Duẫn Phong đến trước mặt anh hai, cho tới bây giờ anh cũng chưa nói mình quen anh hai, anh hai cũng vậy, lần trước anh cũng chưa nói mình quen Kỷ Duẫn Phong nha, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nghĩ, trong lòng cô hạ quyết tâm, quyết định tới gần một chút để nghe lén, nhìn xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Đã lâu không gặp, bạn học cũ, có đại sự có thể mời được cậu vậy?” Cúp điện thoại, Kỷ Duẫn Phong lên tiếng nói trước.

“Vì An Lâm.” vẻ mặt An Diệu bình tĩnh, kỳ thực sống. trong lòng đủ dìm chết người ta.

“Nhanh như vậy đã bị cậu phát hiện rồi ư?” Anh còn tưởng rằng qua một thời gian, anh có thể thân phận bạn trai An Lâm đến thăm nhà họ An, cho An Diệu một kinh hỉ.

“Vì sao lại làm như vậy? Nếu còn hờn giận gì, cậu có thể ngấm vào tôi mà.” Mà người này lại xuống tay với An Lâm!

“Nghe qua, dường như tôi rất đê tiện.” Kỷ Duẫn Phong lạnh nhạt cười.

“Chẳng lẽ không đúng?” Nụ cười này khiến An Diệu hận không thể tống cho anh một quyền.

“Tôi chỉ học theo cậu thôi, lợi dụng tình cảm của phụ nữ để chèn ép kẻ địch, cậu đừng quên, phương pháp này, cậu cũng đã dùng trên người Tiểu Viện.” Nói anh đê tiện, cũng là học từ trên người An Diệu.

“Tốt nhất cậu đừng làm tổn thương An Lâm, tôi, sẽ, giết, cậu.” ánh mắt An Diệu sắc bén: “Khi đó, tôi cũng nghĩ như vậy.” Anh chẳng qua là gây ông đập lưng ông.

“Tâm tình khi đó của tôi, bây giờ anh đã biết rồi đấy.”

“Ăn oán của chúng ta, không nên kéo An Lâm vào.” Nếu bởi vì vậy mà cô bị thương tổn, người làm anh hai này sẽ ân hận cả đời.

“Cô ấy là em gái cậu yêu thương nhất, không phải sao? Còn có ai thích hợp hơn cô ấy?” Đương nhiên, anh sẽ không lập tức thừa nhận với An Diệu rằng bản thân đã động tâm với An Lâm, có cơ hội dạy dỗ người đàn ông đứng trước mặt này, cố sao lại không làm?

“Kỷ Duẫn Phong!” An Diệu nghe vậy, nội tâm phần nộ tới cực đỉnh, “Tôi cho rằng chúng ta cạnh tranh nhau là dùng bản lĩnh riêng, tự mình so với nhau.”

“Bao gồm cả việc ép xóa bỏ hôn sự giữa tôi và Tiểu Viện?” Không chỉ như thế, còn khiến anh tự tay dâng vợ sắp cưới của mình lên, thù này, anh thề sẽ báo, nhưng...

“Người Viện Viện yêu là tôi.” Cho nên lui bước phải là anh ta.

“Người Lâm Lâm yêu là tôi.” Kỷ Duẫn Phong và An Diệu nói một câu giống hệt nhau. “Vì thế, có phải đến lúc anh nhượng bộ rồi không? Huống chi người cậu nhường chỉ là em gái, còn tôi nhường một người vợ sắp cưới, cậu tiện nhiều rồi đấy.”

“An Lâm hoàn toàn không biết chuyện, nếu con bé biết chuyện cậu gạt nó chỉ vì muốn trả thù tôi thì, con bé...” An Diệu không dám tưởng tượng tiếp, dù sao đả kích do cảm tình mang lại rất đau khổ.

Lời nói của An Diệu khiến lòng Kỷ Duẫn Phong dâng lên một cỗ tội ác, kế hoạch trước kia, bây giờ lại thành cái bóng đè nặng lấy anh, nói thật, so với An Diệu anh càng sợ An Lâm biết chuyện này hơn.

Với cá tính của An Lâm, nếu như biết chuyện, tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh. “Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Muốn cái gì?” Hiện thời An Diệu chỉ có thể đàm phán điều kiện với anh.

“Cậu thì sao? Muốn như thế nào?” Anh muốn An Lâm, chỉ là, muốn qua cửa ải của An Diệu e là rất khó.
“Rời khỏi An Lâm, thật xa, đừng tiếp tục xuất hiện trước mặt nó nữa.” An Diệu biết yêu cầu như vậy sẽ làm An Lâm đau lòng, nhưng lúc này không còn cách nào khác

“Dựa vào cái gì?” Anh là Kỷ Duẫn Phong, không phải là người An Diệu kêu thì đến đuổi thì đi đâu.

“Chỉ cần cậu rời khỏi An Lâm, tôi sẽ thuyết phục Thành Hoán trong vòng một tháng đổi hướng phát triển Châu Bảo Qùy Thánh Tư, không tiếp tục giao tranh chính diện với Vân Nhã nữa.” Điểm này, anh có thể làm được.

Kỷ Duẫn Phong lắc đầu, “Xin đi, đừng giở mảnh này nữa.”

“Xem như tôi cầu xin cậu.” Nhất định phải khiến anh nói ra sao? Đời này anh chưa từng cầu xin người khác, đối mặt với tình cảm của bản thân, anh có thể ổn định nắm chắc phần thắng, nhưng đối mặt với người em gái sắp phải đau lòng, anh không còn cách khác.

Lúc này, trong lòng Kỷ Duẫn Phong đã nổi lên sự ân hận. Lời An Diệu nhận thua, không phải là lời anh luôn muốn nghe nhất à? Nhưng nghĩ đến phải đối lấy sự đau lòng của An Lâm, tâm của anh không nhận được mà nhói lên.

Anh quả thật đã yêu cô, hơn nữa còn yêu một cách sâu đậm.

“Không đâu, tôi sẽ không buông tay An Lâm.” Đời này, anh không thể không có cô.

Đáng tiếc An Diệu không hiểu ý này.

“Đối với cậu, như vậy thì có gì tốt chứ?” An Diệu vùng nắm tay lên, cố nén lại không động thủ. “Cậu đã đến cầu xin tôi, cậu nói xem, có gì tốt không?” Nhìn An Diệu như thế, vốn Kỷ Duẫn Phong cho rằng bản thân hẳn nên rất đắc ý, không ngờ trong lòng anh thoáng hiện lên vẻ mặt thất lạc của An Lâm.

Nếu anh với An Diệu tiếp tục trở mặt, cuối cùng người bị tổn thương sẽ là An Lâm, vì thế, tâm của anh mềm đi, hết muốn giễu cợt An Diệu.

Dù sao anh cũng hết giận, bây giờ quan trọng nhất là tương lai của anh với An Lâm.

“Rốt cuộc cậu tính như thế nào?” An Diệu dứt khoát trực tiếp hỏi, cũng không mong chờ sẽ có kết quả gì tốt.

“Tôi...” Anh tính cười An Lâm, cùng cô đi hết quãng đời. “Tôi muốn...”

Kỷ Duẫn Phong đang muốn đề nghị hôn sự, muốn An Diệu đồng ý, lại phát hiện An Diệu bắt lực nhìn phía sau anh.

“Lâm Lâm...” An Diệu nhìn em gái. Cô đã nghe lời nói của bọn họ?

Nghe vậy, Kỷ Duẫn Phong vội vàng quay đầu, “Em...” Xem ra An Lâm đã hiểu lầm lớn!

Bánh ngọt An Lâm mang theo trên tay rơi xuống, xoay người mặt đối mặt nhìn thẳng vào Kỷ Duẫn Phong, người đàn ông mà một khắc trước cô còn yêu sâu đậm.

“Từ trước tới giờ em chưa từng thấy anh hai phải hạ mình nói chuyện với ai bao giờ.” Cô rất đau lòng.

“Không phải như thế, An Lâm, hãy nghe anh nói trước...” Đáng giận, biết thế anh không thèm đứng đây nói lời châm chọc An Diệu.

“Không ngờ tới người có bản lĩnh này lại là anh” Cô đau quá, nhưng vẫn cố chịu đựng không rơi nước mắt.

“Lâm Lâm, vừa rồi anh chỉ là...” Anh chỉ là muốn xả giận một chút mà thôi.

Cô nghe thấy toàn bộ, một chữ cũng không sót.

“Anh hai, chúng ta về đi.” Cô nói với An Diệu, đưa tay nắm lấy cánh tay của anh, “Không đáng giá, vốn không đáng để anh làm như vậy.” Cô rất đau lòng, tâm khí anh hai của cô rất cao ngạo thế nhưng vì cô...

“Lâm Lâm.” An Diệu ôm nhẹ vai em gái, không biết phải nên nói gì.

“Em hiểu lắm rồi, vốn là anh tính...” Kỷ Duẫn Phong không ngờ được mọi chuyện sẽ trở nên như thế này.

“Anh tính như thế nào đều không còn quan hệ tới tôi nữa rồi.” Cô không muốn nghe, “Qua hôm nay, nhất định tôi sẽ quên anh không còn một mảnh, bởi vì tôi không muốn anh hai mà tôi thương yêu phải khó chịu, đối với tôi mà nói, anh ấy quan trọng hơn anh.” Lúc này, ngoại trừ những lời này, cô không biết bản thân phải nói gì để kiêu ngạo hơn.

Nếu anh hai vì cô mà phải ăn nói khép nép cầu Kỷ Duẫn Phong, như vậy, cô vì anh hai mà quên Kỷ Duẫn Phong sạch sẽ, có gì khó đâu?

Kỷ Duẫn Phong biết, với tình huống lúc này, mặc kệ anh cố sức giải thích thế nào cũng không có tác dụng.

“Đi thôi.” An Lâm nắm bàn tay rộng mở của An Diệu, “Còn kịp về ăn cơm chiều chứ?” Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, gắng sức kiên cường trước mặt anh trai.

An Diệu gạt đầu, kéo tay em gái đi đến chỗ đậu xe, lúc này, nên làm nhất chính là đưa cô về nhà, chuyện khác, sau này hãy nói đi.

Kỷ Duẫn Phong không ngăn bọn họ lại, bởi vì chuyển biến bất thành linh, bọn họ đều cần thời gian để tiêu hóa.

“An Lâm.” Nhưng anh vẫn không nhìn được nhìn bóng lưng cô gọi một tiếng, “Anh không gạt em, thật đấy.”

Nghe vậy, An Lâm sửng sốt, nhưng lập tức khôi phục trấn định, tiếp tục đi về phía trước.

An Diệu quay đầu lại, liếc mắt nhìn bóng dáng hối hận kia một cái.

Xem ra thằng nhóc này... Là nghiêm túc?

A, còn nghĩ Kỷ Duẫn Phong đã thắng, không ngờ cậu ta mới là người thua nhất. Mà người thắng lại là... An Lâm!

“Muốn khóc thì khóc đi.” An Diệu lái xe, nói với An Lâm bên cạnh.

Cô lắc đầu, “Khóc không được.” Giờ phút này, cô không nên khóc.

Nhưng mà, trong lòng còn đau hơn thiên đao vạn quả trăm gấp nhiều lần, đó là cảm thụ cô chưa từng nếm trải.

Thì ra yêu sâu đậm, lại mang đến sự đau xót nhưng con người không thể lại bỏ qua nó.

“Anh hai, em xin lỗi anh, lúc trước em quá tự mãn, không ngờ Kỷ Duẫn Phong lại dùng cách này để trả thù...” Chung quy anh vẫn là một kíp nổ.

“Anh nói xem, lúc trước chị dâu suýt gả cho người kia?”

Cô có nghe chị dâu nói qua, tình hình lúc đó tuy cô không rõ lắm, nhưng mà bây giờ mọi chuyện có liên quan đến nhau.

Như vậy, trong lòng cô Kỷ Duẫn Phong cũng có một thân phận khác, thì ra bất luận là sự nghiệp hay tình cảm thì đối thủ nặng ký nhất của anh là Kỷ Duẫn Phong.

“Ừ.” An Diệu gạt đầu, không phủ nhận.

“Lúc này nếu em nói mình không đau lòng chút nào cả, chắc chắn anh sẽ không tin.” Cô dùng hết khí lực để cười, “Thật sự em rất khổ sở.”

Cô biết Kỷ Duẫn Phong, cô đã sớm nghe chị dâu nói qua người này, chính là chưa từng nhớ kỹ tên của anh, cô cho rằng đối với cô mà nói, cái tên kia chỉ là một người có tình cảm khúc chiết với anh hai và chị dâu mà thôi.

Không ngờ, người này lại lừa mất tâm của cô.

An Diệu nghe, nhưng không biết an ủi cô thế nào.

“Em rất yêu anh ấy, còn yêu hơn cả chính mình.” Cô nhẹ nhàng nói, “Nhưng cũng vì thế mà em càng phải quên anh ấy đi.”

“Có lẽ sự tình cũng không tệ như vậy.” An Diệu khẽ thở dài. Nếu An Lâm có thể hạnh phúc, đối tượng là Kỷ Duẫn Phong thì có sao đâu?

“Anh đang an ủi em à?” Hẳn là anh hai nên giúp cô mắng Kỷ Duẫn Phong mới đúng, sao lại giống giúp anh ta thế? Là cô bị ảo giác sao?

“Nếu hai người yêu nhau, có thể không cần để ý đến cảm thụ của anh cũng được.”

Aiz! Ai bảo anh chuyện gì cũng có thể tranh, nhưng chỉ có yêu thì phải lui một bước, bằng không người khổ vẫn là em gái của chính mình.

“Hả?” Đây là ý gì? Sao cô nghe không hiểu?

“Nhưng mà, cậu ta phải giống em, phải gọi anh là anh hai, điểm này anh sẽ không nhượng bộ đâu.” Chỉ có điểm này, An Diệu cực kì kiên quyết.

“Anh hai, em không hiểu...”

“Bây giờ không hiểu, về sau sẽ biết.” Kỳ thực không phải khó hiểu lắm.

An Lâm vẫn không rõ. Lão đại là muốn phân tán sự chú ý của cô, cho nên mới nói một ít lời nói kì lạ? Thấy cô đau khổ cũng hóa hồ đồ luôn rồi hả?

14. Chương 14: Chương 7.1

Ăn bữa sáng xong, mọi người trong nhà họ An đều tự đi làm chuyện riêng của bản thân, An Lâm mới dám chui từ trong phòng ra.

Cô đang đi vào phòng bếp, Ngụy Cát Hoa bị đôi mắt đỏ bừng của cô làm giật mình.

“Tiểu Lâm, em làm sao vậy?”

“Chị tư.” An Lâm hơi né tránh ánh mắt của chị.

Cô thực chất chẳng sao cả, chỉ là khóc cả đêm hôm qua thôi.

“Hôm qua em về chung với anh hai mà, có phải có chuyện gì rồi không?” Tâm cả phụ nữ nhà họ An rất tinh, mọi người đều phát hiện cả rồi.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” Khúc Viện Cảnh nghe vào trong phòng bếp có tiếng nói, nên đi vào.

“Tiểu Lâm em ấy...” ánh mắt Ngụy Cát Hoa liếc qua An Lâm.

Khúc Viện Cảnh vừa thấy An Lâm, ánh mắt lập tức mở lớn, “Là do người đàn ông đó phải không?”

An Lâm tự mình rót ly nước, nói: “Mọi người đừng hỏi, em không sao cả.”

“Đi!” Khúc Viện Cảnh bỗng nhiên kéo tay An Lâm.

“Muốn đi đâu cơ?” An Lâm sửng sốt, vẻ mặt nghi hoặc.

“Đi tìm người đàn ông đó tính sổ.” Ngụy Cát Hoa cũng vén tay áo lên, chuẩn bị đi theo luôn.

“Ấy, hai người đừng...” Thấy thế, An Lâm vừa muốn khóc, “Không có chuyện gì mà, mọi người đừng chuyện bé xé ra to.”

Thấy Khúc Viện Cảnh giận thay cô, bộ dáng sốt ruột, cô càng thêm khổ sở, nếu chị hai biết đối phương là Kỷ Duẫn Phong thì sẽ như thế nào?

“Em khóc thành như vậy, còn nói không có chuyện gì à?” Ngụy Cát Hoa không thể nhịn được. An Lâm luôn là tiểu công chúa trong nhà, các anh trai đều tận tâm bảo vệ, có khi nào để con bé chịu khổ không? Bây giờ có người dám để nó chịu ủy khuất, nếu mấy anh trai biết, chắc chắn cậu ta sẽ xong đời!

“Thật sự em không có việc gì mà.” An Lâm nén nước mắt lắc đầu. “Em chỉ muốn tặng ột nhỏ cho người khác, hai chị xem, em có người bạn muốn...”

“Không được!” Hai người phụ nữ trầm miêng một lời.

Con mèo mập kia không chỉ là sủng vật của riêng An Lâm, mà là thuộc quyền sở hữu của những người phụ nữ nhà họ An.

“Em vừa thấy nó đã khó chịu, hai người muốn em khổ sở à?” Chỉ cần thấy ột nhỏ, cô sẽ nghĩ ngay tới Kỷ Duẫn Phong...

Hai người phụ nữ lại đồng thời lắc đầu.

Nếu là các cô, kỳ thực các cô cũng sẽ làm như vậy.

“Cho nên, mong hai người tìm cho nó một nhà, nếu người kia muốn nhận nó về nuôi, về sau nhớ nó cũng có thể đến gặp nó.” Tuy rằng cô cũng không thường nhớ nhung, nhưng giữ nó lại, chỉ sợ cô không cách nào quên được Kỷ Duẫn Phong, cô đã từng nói, sẽ quên anh không còn một mảnh, một khi đã như vậy, thì phải quyết tâm hơn.

“Ừ, chị sẽ để ý giúp em.” Khúc Viện Cảnh đành phải gật gật đầu.

“Không thể nào? Hai người thực muốn đưa ột nhỏ đi...” Trong lòng Ngụy Cát Hoa trăm ngàn vạn lần không đồng ý, cô thật sự rất thương con mèo mập đó!

Khúc Viện Cảnh giật nhẹ tay áo Ngụy Cát Hoa, sau đó nháy mắt mấy cái, ý bảo tạm thời đừng tiếp tục đề tài này nữa.

“Cảm ơn hai người.” An Lâm cố gượng cười, “Mọi người yên tâm, em không sao đâu.” Sau đó cầm lấy cốc nước lên lầu trở về phòng.

“Làm sao có thể không có việc gì chứ?” Ngụy Cát Hoa lắc lắc đầu.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta có cần lên cùng con bé không?” Nhưng mà, lúc này Tiểu Lâm nhất định muốn yên tĩnh một mình? Tiếp theo, hai người phụ nữ yên lặng nhìn nhau, chỉ có thể thở dài, gấp lăm nhưng cũng không giúp được.

Các cô đều là người từng trải cả, aiz!

Kỷ Duẫn Phong đứng trước cổng nhà hàng, vừa nhìn thấy người đi tới từ phía đối diện, vội vàng vẫy tay.

“Mặt trời mọc phía tây, anh mà lại mời em ăn cơm?” Khúc Viện Cảnh đi tới gần anh, mở miệng cười nói.

“Đi vào trước rồi nói sau.” Anh mở cửa nhà hàng giúp cô.

Anh đương nhiên là có chuyện quan trọng mới tìm cô, bằng không anh nào dám mạo hiểm đánh vào thùng giấm chua An Diệu này chứ, cái thùng dấm này rất khác người, tùy thời mà nổ lớn.

Bọn họ vào phòng ngồi vào chỗ của mình, gọi đồ ăn xong, Khúc Viện Cảnh mới phát hiện vẻ mặt của anh thập phần trầm trọng.

“Anh làm sao vậy? Gặp phải khó khăn à?” Cô chưa từng thấy anh không có tinh thần như vậy, giống vì chuyện gì mà sốt ruột, lại giống sầu bi, lại càng giống pha tạp mọi khổ sở.

Kỷ Duẫn Phong lắc đầu, nụ cười có chút chua xót.

“Không phải là An Diệu tới tìm anh gây chuyện chứ?” Khúc Viện Cảnh lại hỏi, sau đó rất tự nhiên trả lời, “Hắn là không thể nào.” An Diệu đã đạt được thắng lợi, không phải sao?

Anh không biết nên gật đầu hay vẫn là lắc đầu. Phiên toái này, dường như là do anh tự tìm.

“Anh ta thật sự là...” Thấy vẻ mặt Kỷ Duẫn Phong do dự, cô lại không khỏi khấn nguyện, “Không phải anh ấy đã mặc kệ chuyện ở Qùy Thánh Tư rồi à?” Nếu đã không là đối thủ, thì gây hấn chỗ nào chứ?

“Không phải...”

Khúc Viện Cảnh mới nhẹ nhàng thở ra, “Xin anh nói rõ một chút? Đoán mò như thế này rất mệt đó, khi nào anh lại do dự thế chứ?”

Đúng vậy, chưa bao lâu mà anh đã không dứt khoát như vậy sao? “Anh gặp phải một phiền toái... Cũng không thể nói là phiền toái, mà là một chuyện khó giải quyết, muốn nhờ em giúp.”

“Em? Giúp anh?” Khúc Viện Cảnh tỏ vẻ không hiểu, “Lúc trước anh gặp khó khăn, em chưa từng giúp được việc gì cả.”

“Anh...” Chuyện này rất khó mở miệng, nhưng anh vẫn quyết định nói thẳng. “Anh yêu một cô gái.”

“Hả?” Đầu tiên là cô ngẩn ngơ, lập tức mở miệng cười thật tươi, “Làm tốt lắm!” Đây là việc vui.

“Nhưng gần đây, tụi anh có chút hiểu lầm.” Ừm... Không chỉ là một chút, mà là hiểu lầm cực đại.

“Chia tay rồi hả?” Không thể nào? Chuyện này mình chưa kịp biết, bọn họ đã kết thúc?

Kỷ Duẫn Phong lắc đầu, “Nhưng cũng sắp rồi, cả đêm tối hôm qua anh không ngủ được.”

“Thế nào, gần đây thịnh hành bệnh vì yêu rồi à? Ngày hôm qua Tiểu Lâm cũng khóc cả một đêm, không biết là vì người nào...” Khúc Viện Cảnh lập tức ngừng nói. Ài, lúc này không phải là lúc nên nói chuyện này.

“Cô ấy khóc cả một đêm?” Anh nghe xong, lại không biết nên đau lòng vì cô hay là nên tự mừng thay ình.

An Lâm khóc, là vì để ý anh, nhưng anh lại là người đàn ông khiến cô đau lòng.

Khúc Viện Cảnh gật đầu, “Con bé không chịu nói gì cả, chỉ nhắc tới chuyện muốn tặng ột nhỏ cho người khác. Đã nghĩ tới chuyện tặng lại ột nhỏ cho người ta, không cần con bé nói, em cũng biết nhất định là vì người đàn ông này...” Cô lại nhin không được thì thà thì thăm, cũng không quản Kỷ Duẫn Phong nghe có hiểu hay không.

“Cái gì, cô ấy muốn tặng con mèo cho người ta?” Chuyện này làm sao có thể chứ!

Cô thật sự không muốn tiếp tục với anh sao? Ngay cả mèo cũng muốn tặng cho người ta?

Suy nghĩ như vậy, trong lòng anh càng thêm bất an, An Lâm thật sự không để ý đến anh?

Trời ơi! Sao anh lại làm mọi chuyện hỏng bét thế này?

“Đúng vậy, anh không biết con mèo kia có bao nhiêu đáng yêu đâu, nó... Hả? Không đúng, làm sao mà anh biết ột nhỏ là một con mèo chứ? Lúc này em có nói à?”

“Mang con mèo ấy đến cho anh đi.” Anh trước an trí cho ột nhỏ, dù nói thế nào, nó cũng là “Tài sản chung” duy nhất mà bọn họ có được.

“Anh thích mèo sao?” Vừa nghe Kỷ Duẫn Phong muốn nhận nuôi ột nhỏ, Khúc Viện Cảnh sớm đã quên vấn đề vừa rồi.

“Trước kia không thích.” Nhưng mà, so sánh với “yêu nhau yêu cả đường đi”, một con mèo thì tính là gì?

“Này...”

“Tóm lại, anh phải ngăn cản chuyện cô ấy muốn mang con mèo cho người khác.” Đây là chuyện phải làm ngay lập tức.

Khúc Viện Cảnh lại càng không hiểu, “Nhưng mà, em cảm thấy Tiểu Lâm nhất định sẽ hối hận, con mèo kia là của người đàn ông đó đưa cho con bé, nói không chừng lúc này bọn họ chỉ là dỗi thôi, không lâu sau, con bé sẽ lại mang con mèo về...”

“Đây không phải là vấn đề.” Sau này cô muốn đến chỗ anh, anh cầu còn không được.

“Được rồi, để em nói với Tiểu Lâm.” Mang ột nhỏ cho Kỷ Duẫn Phong cũng rất được, như vậy về sau cô muốn nhìn nó, có thể bất cứ lúc nào tới gặp nó cũng được.

Nói không chừng ột nhỏ còn có thể se chỉ hồng nữa!

Nghĩ như vậy, trong lòng Khúc Viện Cảnh bắt đầu tính toán.

Dù sao hai người bọn họ vừa vặn đều thất tình.

“Cảm ơn em.”

“Không cần khách khí, con bé có chịu hay không vẫn là một vấn đề, nói không chừng lát nữa lại hối hận.” An Lâm nhất định sẽ luyến tiếc ột nhỏ, “đều tại người đàn ông này cả” điểm này thật khiến người ta giận, “Nếu như để An Diệu biết, anh ấy nhất định sẽ đi tìm người đàn ông đó tính sổ!”

“Anh ta đã đi tìm rồi.” Kỷ Duẩn Phong trả lời khẳng định với cô.

“Hả?” Dấu hỏi trong lòng cô chỉ tăng chứ không giảm, “Làm sao mà anh biết?” Đoán à?

Anh chỉ cười khở.

“Đúng rồi, vừa rồi không phải anh nói chuyện tình cảm có vấn đề cần em giúp sao? Đều vì chuyện ột nhỏ, mà lỡ chuyện của anh, chuyện anh vừa nói...”

“Cô gái này em quen.” Anh hơi thu nụ cười lại.

“Là sao?” Đây rất tốt, “Khó trách anh lại vội tìm em, là ai thế?” Cô rất hiếu kỳ, một cô gái có thể khiến Kỷ Duẩn Phong yêu, nhất định sẽ rất hạnh phúc, là vì biết điểm này, nên lúc trước cô mới muốn giới thiệu An Lâm cho anh.

15. Chương 15: Chương 7.2

“Anh hai của cô ấy là chồng yêu quý của em đấy, An Diệu.”

Nghe vậy, cô mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn anh, “An Lâm?” Em gái ruột của chồng cô chỉ có một.

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Như vậy, người khiến con bé khóc cả đêm là anh à?” Vừa khéo như vậy sao?

“Ừm.” Tuy rằng bất đắc dĩ, vẫn chỉ có thể gật đầu.

“Trời ơi! Anh sẽ bị anh em của An Diệu giết chết mất, hơn nữa còn là chết không toàn thây!” Cô đổ mồ hôi lạnh thay anh.

Chết không toàn thây? Cái cô này đây vắn đề đi tới đâu rồi chời.

“Bây giờ điều đó không quan trọng.” khiến anh phiền lòng đó là An Lâm.

“Anh... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao anh lại biết An Lâm?” Sao bọn họ có thể ở chung một chỗ chứ.

“Có một lần em đến tìm anh, cô ấy đi cùng với em, vừa lúc anh bước ra thấy cô ấy ngồi vào taxi, khi đó em nói với anh, cô ấy là em gái An Diệu.” Là vì cô em gái này chói mắt cực kì, cho nên anh chỉ liếc mắt một cái, đã khắc cô vào đầu.

Oa, đó là chuyện rất rất rất lâu rồi mà. Khúc Viện Cảnh thập phần kinh ngạc.

“Anh tiếp cận con bé, không phải là vì muốn xả giận chứ?” Ân oán của hai người đàn ông bọn họ, đến người khác cũng không thể hiểu nổi, việc của cô chẳng qua chỉ là một góc của núi băng?

“Anh không thể phủ nhận mình có loại suy nghĩ này...”

“Thực xin lỗi, lần này em không giúp anh được.” Khúc Viện Cảnh tức giận.

Nếu anh tiếp cận An Lâm chỉ vì muốn An Diệu thất bại, chuyện này thật quá đáng.

“Anh yêu cô ấy.” Kỷ Duẩn Phong vội vã giải thích, “Ý nghĩ lúc nãy chỉ là do anh ngụy biện cho lý do bản thân tiếp cận em ấy mà thôi.”

“Cái gì với cái gì?” Khúc Viện Cảnh nghe không hiểu.

“Khi đó anh biết cô ấy là em gái An Diệu, cho nên căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ đến gần cô ấy.” Cứ nghĩ đến sau này trở thành người thân với An Diệu, theo bản năng anh lựa chọn khước từ, “Nhưng sau này hết một lại tới hai, hết hai lại tới ba lần tình cờ gặp gỡ, anh phát hiện mình có cảm giác với cô ấy, nhưng mà, đơn giản chỉ là một chút thiện cảm muốn tiếp cận cô ấy mà thôi, nhưng lòng anh cảm thấy bản thân rất uất ức, thêm một cô gái nữa khiến anh bại dưới tay An Diệu, để thuyết phục bản thân, anh đã thay đổi ý nghĩ, An Diệu đã lừa đi vị hôn thê của anh, vậy thì anh sẽ lừa em gái cậu ta đi, không ngờ tới bây giờ người thua lại là anh, nhưng anh bại bởi An Lâm, thua chính trái tim mình.” Ai! Đây là định mệnh đã an bài?

“Anh thề là mình nói thật chứ?” Nếu anh thật sự yêu An Lâm, cô tuyệt đối sẽ ủng hộ, nhưng nếu khiến An Lâm bị tổn thương, ngay cả cô cũng sẽ không tha thứ ?

“Tiểu Viện, chúng ta gần như là cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ không đủ để em hiểu anh là người như thế nào ư?”

“Nếu không bởi vì..., nhất định anh sẽ chạy lấy người, tuyệt không ở lại chỗ này ngồi thêm một phút.” Cô đã thật nể tình rồi.

“Cho nên, mong em giúp anh, còn tiếp tục như thế, anh sẽ điên mất.” Anh rất nhớ An Lâm, rất muốn nghe giọng nói của cô, rất cái ôm yêu thương của cô.

“Giúp thế nào?” Cô cũng bất lực, “Nếu như để An Diệu biết, em sợ là...”

“Cậu ta sẽ không nổi giận với em đâu.” Cả thế giới này, chỉ mỗi cô là chế ngự được anh ta.

Anh nói thực nhẹ nhàng, nhưng không biết cô phải “khổ” thế nào đâu.

“Vậy anh... nghĩ ra cách gì chưa?” Ai, cô đành bất đắc dĩ tham dự vậy.

Nghe vậy, Kỷ Duẫn Phong vui mừng cười, “An Lâm không chịu mở điện thoại, mà nhà họ An cũng sẽ không cho anh bước vào nửa bước, ngoại trừ chặn đường ra, anh cũng không có cách khác.” An Lâm không có bản lĩnh thông thiên gì, nhưng cô có năm người anh trai phía trên thay cô “trút giận”.

“Ý của anh muốn em làm gián điệp, tùy thời báo cáo hành tung của con bé với anh sao?”

“Làm gián điệp? Em làm được không?”

“Được lắm, anh còn có tâm tình trêu chọc em.”

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận.” Anh chỉ còn mỗi “quý nhân” Tiểu Viện là có thể giúp anh thôi. “Chỉ cần An Lâm ra khỏi cửa em báo cho anh một tiếng là được, à thêm nơi cô ấy muốn đến nữa nhé.”

“Này...” Khúc Viện Cảnh nghĩ nghĩ, “Hắn là em có thể làm được.”

“Cảm ơn em.”

“Nhưng mà...” Cô có một điều kiện rất rất quan trọng, “Tuyệt đối không thể để An Diệu biết.” Cô không sợ An Diệu giết cô, nhưng người đàn ông này mà trầm tĩnh dịu dàng thì còn đáng sợ hơn.

“Chuyện này đương nhiên.” Anh vẫn chưa ngu tới mức ấy.

“Còn có, nhất định phải khiến An Lâm hạnh phúc, bằng không ngay cả em cũng sẽ không tha cho anh đâu.” Đây là mấu chốt trong mấu chốt.

“Nhất định.” Muốn anh thề mấy lần cũng không sao, bởi vì đây là chuyện anh sẽ làm được, tuyệt đối.

An Lâm không muốn ở nhà để nhận lấy ánh mắt tò mò của các chị dâu, tuy rằng đã nói với các chị là cô không muốn các anh trai biết, nhưng cô tin không bao lâu, tất cả các anh đều biết, cho nên, vì tránh ở nhà, cô tìm đến Dương Tuyền Tuyền, ít nhất là tìm một người nghe tâm sự của cô.

“Uống chút nước trái cây đi.” Dương Tuyền Tuyền thay cô pha ly nước cam, ngồi xuống bên người cô, “Lát nữa Tử Dụ sẽ về.”

“Cậu bảo anh ấy về à? Không có chuyện gì.” Tuy rằng hốc mắt với chóp mũi đỏ lựng, có thể nhìn ra cô đã khóc nhiều rồi.

“Nói như thế nào đi nữa anh ấy cũng coi như là anh cậu, đương nhiên phải trở về xả giận cho cậu.” Không để An Lâm nói thêm cái gì, cô chỉ biết An Lâm đã bị tình cảm tổn thương

“Làm thế sẽ có nhiều người chê cười mình mất.” Cô chỉ muốn tìm người trò chuyện, mà người trong nhà đều không nói được, hơn nữa, nếu chỉ hai biết người làm tổn thương cô là Kỷ Duãn Phong, chỉ ấy sẽ rất khó xử.

“Chuyện tình cảm có gì vui không?” Bất luận là yêu ai cũng sẽ gặp vấn đề, ai mà không phải là người từng trải?

Nghĩ, hốc mắt An Lâm lại chứa đầy nước mắt.

“Khóc lớn một lúc cũng tốt.” Dương Tuyền Tuyền biết, thân là phụ nữ, một khi gặp vấn đề tình cảm, khóc chính là cách giải tỏa tốt nhất.

Cô vỗ nhẹ vai An Lâm, lấy một hộp mặt giấy để một bên dự phòng.

“Làm sao bây giờ? Mình thật tâm yêu anh ấy.” Đây là chỗ khiến cô khó chịu, rõ ràng rất có cốt khí nói muốn quên anh không còn một mảnh, nhưng mới vài ngày không anh, tương tự như cỏ dại lan tràn, thật thống khổ. d.iegnd:da?.n..le'q,u.y/do.n

Dương Tuyền Tuyền quen biết An Lâm lâu như vậy, chưa từng thấy cô khóc, mặc dù cô có một đám anh trai bảo hộ, nhưng cô cũng có ngạo khí giống hết các anh, với cô: cầm được, buông được, người đàn ông có thể khiến cô ấy khóc, nhất định đã khiến cô ấy yêu rất sâu đậm, cũng thương tổn cô ấy rất nặng.

An Lâm tựa vào vai cô bạn, khóc nức nở, lệ rơi mành liệt, “Gặp gỡ anh, mình mới biết bản thân chưa từng yêu ai sâu đậm, cũng hiểu được, mình yêu anh ấy đến nhường nào, nên khi chia tay mới khó chịu như vậy...”

“Vậy thì đừng buông tay.” Đã yêu, thì nắm chặt đi.

“Không được.” An Lâm lắc đầu, “Anh ấy vốn không yêu mình, anh tiếp cận mình chỉ vì muốn trả thù anh hai mình mà thôi, anh ấy nói nhiều lời quá đáng lắm, mình nghe thấy... tâm rất đau!”

“Việc này, anh ta đều nói trước mặt cậu à?” Nếu là như thế, người đàn ông này cũng hơi quá đáng.

“Mình nghe anh ấy với anh hai nói chuyện, anh nói tiếp cận mình chỉ vì báo thù chuyện lúc trước anh mình cướp vợ chưa cưới của anh, mình thấy lão đại ăn nói khép nép cầu anh ta, mình sống sờ tại chỗ, không biết làm sao. . . ”

“Cho nên chẳng phải chính miệng anh ta thừa nhận chuyện này trước mặt cậu?” Nói như vậy, có thể có ẩn tình khác?

“Hiện có gì khác chứ?” Chính tai cô nghe thấy mà.

“Thì ra không chỉ có mình trong tình cảm mới ngốc nghếch.” Dương Tuyền Tuyền cười nói, “Nghe cậu nói như vậy, anh ấy và An Diệu vốn là kẻ thù, trước mặt kẻ thù, ai lại lựa lời hay để nói chứ? Nếu à mình, mình cũng không thể thừa nhận bản thân yêu em gái đối phương.” Đây rất uất ức rồi.

Edit: La Na

“Cậu đang nói giúp anh ta sao?”

“Đương nhiên là không.” Cô đang nói chính sự mà. “Cậu có muốn tìm một cơ hội để nói chuyện với anh ta hay không? Có lẽ...” Sự tình cũng không tệ như vậy.

“Không cần.” Cô nhớ anh, nhưng không muốn gặp anh.

Ồm, quả nhiên là người An gia, ngang bướng ứ chịu được. “Một khi đã như vậy, sao cậu còn khóc ra thế này?”

“Đừng hỏi mình nữa, mình khóc mình lần không được sao?” Ở nhà, mình chỉ dám vụng trộm khóc, cả tiếng cũng không dám phát lớn.

“Được, được được, cậu khóc, cậu khóc đi...” Vì không muốn để cô khó chịu thêm, Dương Tuyền Tuyền đành không nói thêm nữa, dù sao nếu người đàn ông này thật sự yêu An Lâm, thì chính anh ta sẽ tìm cách nói rõ ràng với An Lâm.

An Lâm khóc một lát, đến khi tiếng khóc tạm ngưng lại, từ cửa phát ra tiếng gõ.

Vương Tử Dụ vừa vào cửa liền mở to hai mắt, “An Lâm, sao em lại ...” Nói thật, cho tới bây giờ anh chưa từng thấy cô thương tâm đến vậy.

“Còn không phải do đàn ông các người làm hại hay sao!” Dương Tuyền Tuyền trả lời thay cô.

“Này, đừng vợ anh vào nhé.” Dính dáng gì tới anh chứ?

“Em không sao.” An Lâm thu hồi nước mắt, lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Nói đi, là ai ăn hiếp em, anh đi tìm anh ta tính sổ.” Vương Tử Dụ nắm chặt nắm tay. Dù nói thế nào, anh cũng coi như là anh trai An Lâm, hai người tình như anh em, bây giờ em gái bị ăn hiếp, đương nhiên anh không thể ngồi xem được.

“Nếu thật sự đi tính sổ, phía trên có tận năm người anh trai, còn chưa tới phiên anh đâu.” Dương Tuyền Tuyền nhin không được đáp lại một câu.

Phụ nữ chính là đáng thương như vậy, rõ ràng trong lòng bị thương, nhưng cũng không đành lòng để đối phương bị tổn hại gì. “Bà xã à, em ăn thuốc nổ sao?” Anh nằm yên cũng chết nữa.

“Đi thôi.” Dương Tuyền Tuyền kéo tay An Lâm, “Chúng ta vào trong phòng tán gẫu, đừng để ý xú nam nhân này.” Ai bảo đàn ông bọn họ chuyên làm tổn thương phụ nữ chứ.

die,nd;a,le.qu,yd,on

Tiếp theo, Dương Tuyền Tuyền lôi cô vào trong phòng, chuẩn bị nghe cô tố khổ, để cô khóc.

“Này, bé ngu...” Vương Tử Dụ chỉ có thể bất đắc dĩ gọi mật danh của bà xã do anh tự đặt, nhìn các cô đi vào phòng, anh chỉ có thể đứng trong phòng khách phần nộ, “Quả nhiên là ngu, tính bướng bỉnh ngộ lạ!”

Dính dáng gì tới anh chứ, chỉ vì anh là đàn ông nên giận chó đánh mèo à? Đây cũng quá không công bằng!

16. Chương 16: Chương 8.1

Vương Tử Dụ đưa An Lâm xuống dưới lầu.

“Trong lòng thoải mái hơn chưa?” Anh nhìn hai mắt sưng đỏ của cô. “Ừm.” Khóc lớn một trận, quả nhiên rất có ích, “Anh yên tâm đi, em không phải dạng phụ nữ lấy cái chết để đe dọa đâu, em rất mạnh mẽ.”

“Anh biết.” Vương Tử Dụ gật gật đầu, “Từng có một cô bé cổ vũ anh, cô ấy muốn phải đụng tâm với người kia, vì phần cảm tình đó mà cô lên, người con gái phải nói ra mấy chuyện này, mới có thể khiến người khác yên tâm?” Ít nhất cô cũng biết bản thân muốn cái gì.

“Anh còn nhớ rõ chuyện này à.” Đã thật lâu rồi, ngẫm lại, thời gian cũng trôi qua thật mau. “Bởi vì em nói sẽ gặp gỡ một người ưu tú hơn anh, nên anh mới yên lòng.” Không ngờ cô vẫn đau khổ vì chuyện tình cảm, dường như chỉ cần là người đều chạy không khỏi cửa ải này.

“Những lời này là vì để anh yên tâm, trên đời này, muốn tìm một người ưu tú hơn anh thật không dễ dàng.” Cô cười tươi.

“Em đang khích lệ anh sao?” Cô càng nói càng cố chứng tỏ bản thân không sao, “Chỉ là, những lời này tốt nhất đừng để người trong lòng em nghe nhé.”

“Tử Dụ, hạnh phúc thoát nhìn rất đơn giản, thực ra rất khó đúng không? Em có nên ôm hi vọng không?” Cô rất sợ lại thất vọng.

Anh lắc đầu, “Anh không biết, em có muốn hỏi anh ta cho rõ ràng không?” Cả người anh đều nổi da gà do người đàn ông đứng cách đó không xa phóng mắt tới.

“Hỏi anh ta?” Cô chỉ có thể cười khổ.

“Không ngờ người trong lòng em lại là Kỷ Duẫn Phong, ” Thật khiến cho người ta bất ngờ. “Khó trách làm nên một trận sóng to gió lớn.”

“Anh cũng biết anh ta à?” Nhưng ngẫm lại, Vương Tử Dụ là nhà thiết kế trang sức nổi danh do An Diêu đào tạo ra, còn Kỷ Duẫn Phong lãnh đạo Văn Nhã lại thêm Qùy Thánh Tư là kinh địch lớn nhất của An Trạc, như vậy anh ấy biết Kỷ Duẫn Phong cũng không lạ gì, nhưng mà, “Làm sao anh biết là...” Trong lòng cô nổi lên một dấu chấm hỏi.

“Vừa nãy em hỏi anh có nên ôm hi vọng không, anh không cách nào trả lời em được, chỉ có anh ta mới có thể.” Anh nói xong, trực tiếp chỉ người cách đó không xa. Die.kndagn,le;quny..do.>n

“Hả?” Cô một mặt nghi vấn, vẫn quay đầu lại theo hướng anh chỉ, “Duẫn Phong?”

“Tiểu tử này không tệ.” Có thể trở thành kinh địch của An Diêu, đã không phải “ưu tú” bình thường có thể hình dung, nhưng mà, An Lâm yêu Kỷ Duẫn Phong, như vậy...

Thời gian này, nhà họ An hẳn là rất náo nhiệt?

“Lâm Lâm.” Kỷ Duẫn Phong đi tới gần bọn họ. Anh đã không thể nhịn được nữa, không ngờ cô lại thân mật đứng cùng một chỗ với người đàn ông khác.

“Anh... sao anh lại biết tôi ở đây?” Rõ ràng cô chỉ nói cho... “Là chị hai?” Khó trách cô vừa muốn ra khỏi nhà thì chị hai lại quan tâm hỏi cô muốn đi đâu, ngay cả địa chỉ cũng phải hỏi rõ ràng, thì ra chị quan tâm cô là để báo cáo. =.=

Nói như vậy, chị dâu cũng biết chuyện cô với Kỷ Duẫn Phong rồi hả?

“Chuyện này không quan trọng.” Điểm quan trọng là anh với cô phải giải thích rõ ràng, nhưng mà, bây giờ lại có một vấn đề phải giải quyết ngay, “Anh ta là ai vậy? Sao em lại đến tìm anh ta?”

“Anh ấy là ai vậy mắc mớ gì đến anh? Tôi mới muốn hỏi anh là ai đấy!” Rõ ràng là bản thân rất nhớ anh, nhưng vừa thấy anh đến, lửa giận của cô lại bùng lên.

“Lâm Lâm...” Sao cô lại nhần tâm nói ra mấy lời đó?

An Lâm lui hai bước, lui ra phía sau Vương Tử Dụ.

“Chào anh.” Vương Tử Dụ cũng thuận tay che cho cô trước Kỷ Duẫn Phong, “Bạn gái tôi nói không biết anh.”

“Bạn gái? Tôi mới là bạn trai của cô ấy!” Kỷ Duẫn Phong giận dữ hét. Đáng giận, mới vài ngày, vị trí này đã đổi người ngồi rồi sao?

“Ấy chết, nói quá nhanh rồi.” Vương Tử Dụ ân hận cải chính, “Tôi là bạn trai cũ của cô ấy.”

“Cái gì? Sao em lại tới tìm bạn trai cũ để tố khổ?” Kỷ Duẫn Phong hoàn toàn bị chọc giận.

“Này, người xa lạ, sao anh quản nhiều quá vậy?” An Lâm quay đầu, không nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

“Đừng gọi anh là người xa lạ!”

“Tôi đã nói sẽ quên anh không còn một mảnh, như vậy, anh không phải là người xa lạ chứ là gì?” Tuy rằng nói như vậy, nhưng nước mắt như muốn trào ra.

“Em qua đây.” Anh đưa tay An Lâm nhẹ nhàng kéo một cái, kéo cô vào lòng, “Theo anh, chúng ta phải nói chuyện một lần mới được.”

“Buông tôi ra!” Cô không muốn thỏa hiệp, “Chúng ta còn cái gì mà nói chứ? Anh muốn đến khoe bản thân lợi hại, lợi dụng tôi khiến anh trai tôi phải ăn nói khép nép với anh sao?”

“Chỉ là nói dối thôi.”

“Cũng là lời nói thật.” Cô phản bác.

“Không phải!” Kỷ Duẫn Phong vừa nỗ lực kiềm chế cô bạn gái trong lòng, vừa dè dặt cẩn trọng không để cô bị thương. Tình huống này, Vương Tử Dụ nhìn thấy hết, vì thế rộng rãi lui ra phía sau hai bước, để bọn họ âm ỉ với nhau một trận.

“Mặc kệ có phải hay không, dù sao tôi với anh cũng chẳng còn tí liên quan nào cả, ngay cả mèo tôi cũng tặng người ta rồi, quyết tâm như vậy cũng đủ khiến tôi...”

“Anh yêu em, là thật.” Kỷ Duẫn Phong hạ một liều thuốc mạnh.

Quả nhiên, cô gái trong ngực anh yên tĩnh hơn.

Nước trong mắt An Lâm cuối cùng vẫn lăn xuống, “Đây là cách anh yêu em sao? Anh khiến người nhà em vì em mà chịu ủy khuất, lúc này nói ra câu đó, anh không thấy đã quá muộn rồi sao?”

“Anh nói rồi, đều là nói dối thôi.” Anh cũng giận chính mình, “Thực ra khi đó, anh muốn xin An Diệu giao em gái của anh ta cho anh, chẳng qua anh dùng từ ngữ không thích đáng, giọng điệu cũng không đúng...”

Đâu chỉ không thích đáng! “Anh tránh ra đi, em không muốn có quan hệ gì với anh nữa, chúng ta kết thúc!”

“Lâm Lâm...”

“Đừng gọi em, em không biết anh, cũng tình nguyện chưa từng quen anh!” Cô bức bản thân nhấn tâm đẩy anh ra.

“Em đang nói dối.” Anh biết cô cũng yêu anh.

“Không, là em hạ quyết tâm.” An Lâm kiên quyết nói, “Từ khi bắt đầu anh đã biết em là em gái của An Diệu, anh tiếp cận em, không phải là muốn lợi dụng em để đả kích anh ấy sao? Bây giờ, anh thắng rồi, anh khiến em áy náy với anh hai không ngừng, nếu không phải vì em, kiêu ngạo như anh ấy, tuyệt đối sẽ không xin anh khoan dung, anh ấy là anh trai của em, anh có biết khi em đối mặt với tình huống ấy, bản thân khó xử như thế nào không? Lúc này anh lại nói với em, lời này là dùng từ ngữ không thích đáng, giọng điệu không đúng?”

“Lâm Lâm...” Kỷ Duẫn Phong thật không biết nên đáp lại như thế nào, “Anh biết bây giờ có giải thích như thế nào cũng không được, anh chỉ xin em nguôi giận, bình tĩnh một chút, đừng vội vã phủ định tình cảm của chúng ta như vậy.”

“Tình cảm?” Nếu anh thật sự coi trọng cuộc tình này như vậy, thì sẽ không làm tổn thương cô. “Cả ốt nhỏ em cũng tặng người ta rồi, từ nay về sau, đoạn tình cảm này cũng theo đó mà kết thúc đi, đừng nói tình cảm với em nữa, thứ đó anh đã dùng để tổn thương em và người nhà của em rồi.”

“Không phải.” Anh chưa biết cô có tài năng nói chuyện như vậy, mà ngôn ngữ của bản thân lại vụng về đến đáng thương?

“An Lâm, bình tĩnh một chút.” Vương Tử Dụ nghe cô nói tuyệt như vậy, nhin không được mở miệng, nhưng không khó phát hiện trong lời nói của cô hàm chứa tình cảm với Kỷ Duẫn Phong biết bao.

“Em đã rất bình tĩnh rồi.” Cô nâng tay lau nước mắt.

“Anh Kỷ à, tôi nghĩ hôm nay có nói đến đâu chẳng nữa cũng không có kết quả, hai người nên bình tĩnh nói chuyện đi.” Vương Tử Dụ đưa ra đúng trọng tâm đề nghị.

“Thì ra chuyện là như vậy.” Lúc này bỗng nhiên xuất hiện tiếng nói khác.

“Anh sáu?” An Lâm nhìn người mới tới.

“Lâm Lâm, đi thôi.” Anh tới đón cô về nhà, không ngờ lại được nghe chuyện này.

Khó trách mấy ngày nay cô em gái của anh rất lạ, chị dâu nhóm này cũng vậy, một đám muốn nói lại thôi.

“Không, Lâm Lâm, anh còn chưa nói xong...” Trong lòng Kỷ Duẫn Phong mười phần sốt ruột, nếu lần này để An Lâm rời đi, lần sau gặp lại không biết đến lúc nào, thứ anh sợ nhất bây giờ là thời gian, cái đáng sợ của thời gian là dễ dàng phân hoá tình cảm, anh không thể chịu đựng sự phập phồng lo lắng khi mỗi ngày trôi qua.

“Có chuyện gì thì nói với tôi đi.” An Dư nắm lấy cổ áo Kỷ Duẫn Phong, sau khi nhẹ giọng nói xong, thẳng tay đâm xuống mặt anh.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngẩn người.

Vương Tử Dụ cực kì kinh ngạc, đây là người con trai cuối cùng không có âm giác tồn tại của nhà họ An sao? Sức bùng nổ của anh ta đã kinh người như thế, vậy thì mấy người anh trai ở trên khỏi phải bàn tới, Kỷ Duẫn Phong hẳn là may mắn khi tới đón An Lâm chỉ có một mình An Dư.

“Anh sáu!” An Lâm kinh ngạc nhìn tình huống ở hiện trường, từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên thấy An Dư đánh người.

An Dư vẫy vẫy tay. Lực của quyền này quá mạnh, nắm tay của anh có chút đau.

Mùi máu tươi theo khoe miệng tràn ra, Kỷ Duẫn Phong đứng vững vàng lại, sau mới lau tơ máu bên môi đi.

“Một quyền này là vì Lâm Lâm.” An Dư đưa tay nắm lấy tay An Lâm, “Còn phần của anh hai, vẫn nên để anh ấy tự tính với anh.”

Kỷ Duẫn Phong cười nhạt, không đánh trả, chỉ nhìn về phía An Lâm, “Thật sự kết thúc sao? Em thật sự cam tâm cứ như vậy mà kết thúc?” Một quyền này là anh nên chịu, anh không oán, nhưng đoạn cảm tình này kết thúc như vậy, người anh có thể oán vẫn chỉ có bản thân.

Nhìn mặt anh bị thương, cô rất đau lòng, lại bức bản thân mở to đôi mắt: “Đúng, kết thúc.” Nói xong, cô lập tức ngồi vào xe theo An Dư.

Kỷ Duẫn Phong đứng tại chỗ, nặng nề thở dài, vẻ mặt khó nén sự bất lực.

“Như vậy đã buông?” Vương Tử Dụ nhìn chiếc xe chạy đi xa, đưa tay vỗ vai Kỷ Duẫn Phong. Anh không muốn buông tha, nhưng phải làm sao?

“Đừng nhìn An Lâm cứng rắn, thực ra cô ấy rất dễ mềm lòng.”

“Tôi biết.” Anh làm sao có thể không biết chứ?

“Đã biết rồi, còn ở đây làm gì? ?” Vương Tử Dụ khinh bỉ anh một phen, “Mau đi đi.”

“Anh...” Kỷ Duẫn Phong nhìn anh ta, không rõ vì sao anh ta lại giúp bản thân, nhưng mà, người này... “Là anh à?” Vừa rồi không nhìn kĩ, lúc này mới nhận ra.

Người đàn ông trước mắt dĩ nhiên là cấp dưới xuất sắc của An Diệu, nhà thiết kế trụ cột của Quý Thánh Tư, lần phát biểu cho ý tưởng thiết kế cảm động đó anh cũng có đi, cho nên đã gặp qua anh ta, nhưng chưa bao giờ nói chuyện.

“A, không ngờ anh lại nhận ra tôi.” Vương Tử Dụ không biết bản thân có nên đắc ý một chút hay không.

“Tôi không có thời gian nói chuyện vô nghĩa với anh.” Kỷ Duẫn Phong lạnh lùng nói.

Nói vậy anh ta là em rể tương lai mà An Diệu nhìn trúng? Nghĩ đến đây, anh lại một bụng hỏa.

An Lâm có thể fall in love với gã này? Đáng giận!

“Ông xã.” Dương Tuyền Tuyền bước ra, ôm eo Vương Tử Dụ.

Cô vốn nghi hoặc vì sao Vương Tử Dụ đưa An Lâm xuống lầu lâu như vậy, vì thế xuống xem thử, vừa vặn thấy màn đánh người của An Dư, bởi vì khi đó tình huống rất hỗn loạn, cô không tiện đập thêm một cước, cho nên bây giờ mới hiện thân.

“Anh còn tưởng em sẽ lao ra chứ, may mà không có.” Bằng không hiện trường nhất định sẽ càng hỗn loạn.

“Cái kia...” Cô nhìn về hướng chiếc xe rời đi, “Người vừa rồi là anh nhỏ của An Lâm à?” Cô từng quá coi thường anh ta.

“Nếu anh không nhìn lầm, hẳn là vậy.”

“Đứng đắn một chút.” Cô hí mắt cười mắng.

Một bên Kỷ Duẫn Phong thấy thế, chỉ cười nhẹ, sau đó xoay người rời đi.

Vừa rồi ăn dấm chua thật đúng là oan uổng.

Lên xe, anh cầm lấy di động, gửi tin nhắn, hi vọng ông trời có thể cho anh thêm một vận may! Anh hăm quá sâu, chỉ mong An Lâm có thể giải cứu anh nhanh một chút!

An Dư tay trái nắm tay lái, tay phải khẽ xoay xoay.

Lâu lắm không đánh người, các đốt tay đều cứng ngắt, mới vùng một quyền thôi mà các khớp ngón tay đau thấu xương. An Lâm phát hiện động tác của anh, “Sao anh lại ra tay mạnh như vậy?” Cái quyền đó khiến Kỷ Duẫn Phong đau đến mấy ngày đấy.

“Em đau lòng rồi hả ?” Anh cười khê, thả tay phải lại tay lái.

“Em đau lòng cái gì? Anh ta bị vậy đáng lắm.” Cô chột dạ nói.

“Anh muốn hỏi, em đau lòng cho tay đau của anh à? Anh không nhắc đến ai hết.” Là cô không đánh đã khai.

Nghe vậy, cô nheo mắt lại, “Lúc nào thì anh đã giống với các anh trên rồi hả?” Nói chuyện quanh co lòng vòng.

An Dư cười cười, “Anh ta không đánh lại.” Được lắm, xem ra kỷ Duẫn Phong cũng thừa nhận tất cả sai lầm rồi?

“Nếu anh ta dám đánh lại, nhất định em sẽ không tha cho anh ta đâu.” Anh ta đã chọc An Diệu, nếu lại đã thương An Dư, nhất định cô sẽ trở mặt.

“Nói như vậy, em đã tha thứ cho anh ta rồi hả?”

“Anh... sao anh thích bắt bẻ em quá vậy hả?” Thật đáng ghét mà.

“Em tha thứ cho anh ta, ngược lại là anh ta bắt đầu đau khổ thì có.” Anh chân thành thương tiếc cho Kỷ Duẫn Phong.

“Có ý gì? Có thể nói nói rõ một chút hay không?”

“Mấy anh trai em dễ ứng phó lắm à.” Một người lại một người.

“Nói như anh không phải anh trai em í.” Anh sáu đã quên bản thân cũng là một trong những anh trai của cô sao?

“Vừa rồi em cũng thấy, anh không có lực sát thương mà??” Gần đưa một quyền lên, anh cũng lười dùng lực.

“Anh lo lắng thay anh ta làm chi? Anh ta đã không còn cơ hội...”

“Thực ra em rất vui khi anh ta tìm em giải thích chứ gì?” An Dư nhìn ra, dù sao cũng là em gái anh yêu thương, một tia biểu cảm biến hóa không lừa được anh.

“Em không thèm.” Cô phủ nhận.

“Ánh mắt của em vừa đỏ vừa sưng, chứng tỏ trước khi anh ta xuất hiện em khóc rất nhiều, nhưng mà sau khi bước lên xe, chẳng những không khóc lóc, ngược lại còn có tâm tranh cãi với anh, chứng tỏ tâm tình của em tốt hơn nhiều.”

“Đã khóc xong đương nhiên tâm tình phải tốt hơn.” An Lâm vẫn phủ nhận, tuy rằng biến hóa như vậy, chính cô cũng phát giác.

“Em khóc là vì.. em quá yêu anh ta.” Dừng lại trước đèn đỏ, An Dư quay đầu nhìn cô, “Anh ta không đánh trả, chịu nhận một quyền kia của anh, là vì anh ta tự biết đuối lý, bởi vì em trong lòng anh ta rất quan trọng, anh ta muốn quay lại với em, nếu anh lại vùng thêm vài quyền, chắc chắn anh ta sẽ không phản kháng.”

17. Chương 17: Chương 8.2

“Ngay cả anh cũng nói giúp anh ta à?” Sao ai cũng nói giống nhau hết thế này?

“Anh chỉ tiếc là lúc này không tung thêm mấy quyền nữa, dẫu sao cậu ta cũng không đánh trả, há há.” Đền xanh bật, An Dư nhẹ đập ga, ý cười trên mặt càng đậm.

“Đúng vậy, thật đáng tiếc, sao anh lại không tung thêm vài quyền chứ?” An Lâm bắt chước lời anh, vừa liếc anh một cái.

“Là vì anh sợ em đau lòng.” Mới ra một quyền, mà anh đã phát hiện cô em gái không nỡ nhìn rồi, nếu tung mấy quyền nữa thì sẽ ra sao đây?

“Nắm tay của anh đầu yếu ớt vậy, thêm vài quyền cũng chẳng bị thương, em đau lòng làm gì?”

“Là sợ em đau lòng cho cậu ta.” Lúc này, cuối cùng An Dư cũng cười ra tiếng.

“Thì ra cũng có lúc anh đáng giận như vậy?” Đã lúc nào rồi, mà còn cười cô?

“Em đã biết yêu rồi.” Thật nhanh, tiểu công chúa được sủng ái này, ă có ngày phải rời An gia, gả làm vợ người ta, mà ngày này sắp tới rồi.

Nghe vậy, An Lâm chưa sót cười khẽ, “Em biết yêu rồi sao? Cảm giác này thật khổ...”

“Về điểm này, bất luận các anh yêu thương em thế nào chẳng nữa thì, đều không thể giúp em được.” Bởi vì mỗi người nhất định phải tự mình trải nghiệm, “Nhưng mà, cảm giác được khổ cũng là chuyện tốt, chứng tỏ bản thân để ý tâm đến cậu ta.”

“Em thật sự nên cho phần cảm tình này một cơ hội nữa sao?” Cô rất sợ lại bị tổn thương lần nữa.

“Điểm này anh không trả lời em được.” Chuyện này phải tự cô quyết định.

An Lâm lắc đầu, “Em cần tìm thời gian suy nghĩ lại, suy xét cẩn thận...” Trong khoảng thời gian ngắn, cô cũng không cách nào trả lời chính mình được.

Ngay cả mèo cũng tặng cho người ta rồi, chứng tỏ cô từng hạ quyết tâm đưa anh vào quên lãng, nhưng bây giờ mềm lòng rồi phải làm sao đây o.O? Ngày sau, có chắc không vì lần mềm lòng này mà cả nhà sẽ không bị tổn thương nữa không?

Kỷ Duẫn Phong...

Anh thật sự khiến cô không đang tâm dứt bỏ!

.>.<.>.<.>.<.>.

“Được, em biết rồi.” Khúc Viện Cảnh lấy di động nói chuyện cùng người nào đó, “Đây là lần cuối cùng giúp anh nhé, lần trước đã khiến Tiểu Lâm đoán được là em rồi... Cái gì?” Trên mặt cô đột nhiên lộ ra thần sắc vui vẻ, “Được, nhất định em sẽ giúp anh giữ con bé lại.”

Nói chuyện xong, cô đang định bước ra khỏi phòng, đột nhiên lại bị một người vừa xuất hiện ngăn cản. “Anh... Anh về khi nào thế?” Cô nhìn An Diệu, tìm nhớ một nhịp.

“Là Kỷ Duẫn Phong?” Anh đã vào một lát rồi.

“A?” Làm sao bây giờ? Cô có nên gạt đầu không?

“Em muốn giúp anh ta làm gì? Muốn thay anh ta giữ ai lại?” Anh đứng ở trước cửa phòng, nhìn chăm chăm vào bà xã thân yêu.

“Em...” Xong đời, xem ra toàn bộ bị anh nghe thấy rồi. --

“An Lâm à?” Nghĩ cũng biết.

Khúc Viện Cảnh đành bất chấp, “Đúng, em muốn hỗ trợ anh ấy, anh không thấy là anh ấy với An Lâm rất đẹp đôi sao?” Cô đã đề cập đến chuyện này không ít lần rồi mà. ____.

“Em không biết anh ta lợi dụng Lâm Lâm để đối phó anh hay sao?” Trong mắt An Diệu hiện lên tia nguy hiểm, còn đáng sợ hơn bom nữa.

“Anh đã nói qua.”

“Một khi đã như vậy, sao em còn muốn giúp anh ta?” Cô muốn giúp vị hôn phu cũ đến chính anh chồng này sao?

Cô biết An Diệu rất hay ghen, vì thế nhanh miệng nói: “Bọn họ yêu nhau, nếu anh chán ghét Duẫn Phong, cũng không thể không vì An Lâm mà suy nghĩ chứ, con bé khó xử biết bao, anh không phải là không biết.”

“Em có thể thương lượng với anh.” Chứ không phải là lén lút sau lưng anh.

“Thương lượng với anh có đường sống sao?”

“Anh ta muốn em giữ An Lâm lại để làm gì?” Nói nghe một chút xem.

Nghe vậy, Khúc Viện Cảnh cười thật tươi, “Anh ấy muốn cầu hôn với An Lâm, bây giờ đang trên đường đến nhà họ An.” Xem ra, trong lòng An Diệu, thù hận không quan trọng bằng em gái, người đàn ông nhìn như lạnh lùng này, thực ra rất dễ mềm lòng.

“Trực tiếp qua đây?” Đây là nhà họ An, Kỷ Duẫn Phong đã chuẩn bị tâm lý xong hết rồi hả?

Khúc Viện Cảnh gật gù đầu, “Anh đừng làm khó anh ấy nữa. Ít nhất thì nên để anh ấy thuận lợi cầu hôn xong đi đã, xem như suy nghĩ cho em gái anh đi, ha.”

“Không còn kịp rồi.” Anh khẽ nhún đầu vai.

“Có ý gì?”

“Lâm Lâm nói muốn xuất ngoại giải sầu, bây giờ hẳn là ra khỏi nhà rồi.” Lần này không phải là anh tận lực cản trở, mà là sự tình vừa khéo như vậy.

“Cái gì?” Nghe xong, Khúc Viện Cảnh vội đẩy anh chồng mình ra, vội vàng mở cửa phòng chạy đi, hi vọng kịp ngăn An Lâm lại.

An Diệu lắc đầu than nhẹ, cuối cùng theo cô bước ra ngoài.

An Lâm mang theo hành lý gọn nhẹ bước ra khỏi phòng, quay đầu thoáng nhìn di động đặt trên giường, hai mắt cô khẽ nhắm, buông hành lý xuống, đi qua cầm lấy di động, khởi động máy.

Có rất nhiều tin nhắn đến đều là do Kỷ Duẫn Phong gửi.

Cô hít thật sâu, mở, phía trên lập tức xuất hiện hình ảnh của anh. Tin nhắn hình ảnh cuối cùng ra, trên màn hình, lập tức xuất hiện một hình ảnh.

“Lâm Lâm, thực xin lỗi.” Kỷ Duẫn Phong trong tin nhắn hình ảnh, lí nhí xin lỗi cô, uyển chuyển thấp giọng thỉnh cầu, “Chúng ta yêu lại một lần nữa nhé em? Cho anh thêm một cơ hội, một lần thôi, được không em?”

Cô chưa xem xong, vội vã ấn nút stop, sau đó tắt máy, ném lại điện thoại di động xuống đầu tủ cạnh giường, nhắc hành lý lên, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Yêu lại lần nữa? Cho anh thêm một cơ hội?

Đối với cô mà nói là một trận cá cược rất lớn, cô vẫn muốn tiếp tục bị thương ư?

Không ngờ, từ bé đến giờ, không điều gì có thể khiến cô buồn, nhưng cô lại gặp gỡ “người xa lạ” này, đây là ông trời muốn trừng phạt cô vì cô sống quá thuận lợi sao?

Nếu đúng vậy, thì có phải chỉ cần cô chảy nước mắt thì sẽ ngưng không trừng phạt cô nữa không? Cô đâu hàng được không? Nếu quả có một ngày, anh khiến em đau lòng, em không cần khách khí, chỉ cần có thể khiến em thoải mái hơn, cứ giáng cho anh một cái tát thật mạnh cũng được, biết không?

Lời nói của Kỷ Duẫn Phong vẫn còn văng vẳng bên tai.

Anh thật sự làm cô đau lòng, nhưng bàn tay này lại không nỡ hạ xuống.

Thì ra yêu anh càng sâu, cô cũng thua càng triệt để.

“Lâm Lâm, thật tốt quá, em vẫn chưa đi.”

Vừa đóng cửa phòng, liền nghe giọng Khúc Viện Cảnh, cô quay đầu lại, thấy An Diệu cũng đi sau lưng Khúc Viện Cảnh.

“Chị dâu, có chuyện gì à?”

Khúc Viện Cảnh cầm lấy hành lý trong tay cô, “Trước khoan đi đã, ít nhất cũng phải chờ...” Ách, mau miệng quá rồi.

“Chờ cái gì?”

“Chờ Kỷ Duẫn Phong, tiểu tử này nói muốn qua đây.” An Diệu đứng một bên, dựa khế lên tường, loại tư thái nhàn nhã này là tư thái của người qua đường.

“Chị dâu...” An Lâm khỏ sở than nhẹ một tiếng, “Chị lại giúp anh ta nữa hả?”

Cô còn tưởng, sau khi thấy cô đau lòng như thế này, chị dâu sẽ không giúp Kỷ Duẫn Phong nữa.

“Chị cũng giúp em mà, em vẫn còn yêu anh ấy.” Cô đây không làm rách việc.

“Hết rồi, em hết yêu rồi!” An Lâm tức giận, “Lần này em ra nước ngoài, chính là để quên ta đi, nói không chừng em có thể có một cuộc diễm ngộ ở nước ngoài, gặp được người đàn ông còn tốt hơn Kỷ Duẫn Phong.”

Sau này cô không cần phải: Không có Kỷ Duẫn Phong thì chịu không được.

“Lâm Lâm, đừng dối.” Trong tình yêu, không phải nói không yêu là không yêu. “Anh ấy là muốn đến cầu hôn em, em muốn ra nước ngoài giải sầu, thì cũng đợi chút anh đi, nói không chừng...”

Cầu hôn? Ngày càng khoa trương quá rồi. “Em muốn anh ấy mất hết hi vọng sao!” Mấu chốt là, làm sao cô có thể nhận lời cầu hôn của anh?

“Xin nhờ, xem như chị hai xin em được không? Chờ anh ấy một chút thôi, anh ấy sắp đến rồi...” Khúc Viện Cảnh vội tranh thủ một chút thời gian cho Kỷ Duẫn Phong.

“Không cần...” Chờ anh đến, chẳng phải xong rồi à?

An Lâm biết bản thân rất dễ mềm lòng, nói không chừng Kỷ Duẫn Phong nói hai ba câu, cô đã buông sung xuống, chẳng phải những cố gắng kiên trì lúc trước tan thành mây khói sao?

“Lâm Lâm!” Khúc Viện Cảnh khẽ gọi, “Chị biết lúc trước là Duẫn Phong hơi quá đáng, nhưng cái đó chỉ là vô tâm lỡ lời, anh ấy chỉ là...”

“Vô tâm lỡ lời?” An Diệu đứng một bên hừ nhẹ.

Thấy An Diệu đứng một bên châm dầu vào lửa, Khúc Viện Cảnh cũng phát hỏa, “Hai người các anh, đàn ông đàn an hết rồi mà cứ như con nít, chẳng lẽ không sợ người khác chê cười à? Đấu nhau mãi như vậy, đến cả hạnh phúc của em gái anh cũng bị các anh đấu đến hỏng rồi, đúng là ngậy thơ!”

An Diệu không nói gì.

Vấn đề này, bọn họ đã âm ỉ rất nhiều lần, nhưng mà, lần này liên quan đến hạnh phúc của An Lâm, không ai nhận ra anh đã nhượng bộ nhiều lắm rồi sao? Nếu là trước đây, anh sớm đã giấu An Lâm rồi, sẽ khiến Kỷ Duẫn Phong cả đời cũng tìm không ra.

“Chị hai, em chỉ muốn yên lặng một chút, mấy vấn đề này, chờ em bình tâm lại rồi nói không được sao?” Ít nhất cũng phải để cô trốn một lần, được không?

“Bao lâu thì em trời về?”

“Không biết, có lẽ ba ngày, có lẽ ba năm, nghĩ thông suốt rồi em sẽ trở về.” Cô không biết liệu tình cảm bị tổn thương cần thời gian bao lâu.

Trời ơi, tính cổ chấp của nhà họ An có di truyền à?

“Lâm Lâm, chuyện này nói rộng ra thì cũng chỉ là hiểu lầm, em đừng vì chuyện thể này mà dỗi, lỡ mất cả đời hạnh phúc.” Khúc Viện Cảnh không muốn nhìn kết cục như vậy, “Chị hiểu Duẩn Phong, anh ấy xin chị giúp, chính là vì không thể buông em được, anh ấy đã thừa nhận mình yêu em rồi...”

“Ngay từ đầu đã mang theo lừa gạt, chính là không đúng, dù anh ấy có 1000 lý do chẳng nữa, nhưng đã lừa gạt em đó là sự thật.” An Lâm không muốn dễ dàng thỏa hiệp.

“Em...” Khúc Viện Cảnh đang muốn nói, di động nắm chặt trong tay đột nhiên vang lên, thấy tên hiện trên màn hình, cô vội vã tiếp máy, “Duẩn Phong, anh nhanh lên một chút đi, em... Cái gì? Các người...” Cô đáp lại không đến ba câu, vẻ mặt lại nhanh chóng chuyển biến, giọng nói cũng có vẻ kích động, như không biết làm sao. “Làm sao có thể, ở đâu? Ở đâu...”

An Diệu thấy tình hình không đúng, cầm lấy di động của Khúc Viện Cảnh, nghe đối phương nói xong, sắc mặt anh cũng thay đổi, “Nói rõ ràng, ở đâu? Các người... Xác định là anh ấy chứ?”

“Làm sao?” An Lâm đỡ lấy Khúc Viện Cảnh đang muốn ngắt đi, “Phát sinh chuyện gì? Không phải là Duẩn Phong gọi tới sao?”

Khúc Viện Cảnh ngẩng đầu, nước mắt chảy xuống theo bên má, “Anh ấy... Anh ấy, trên đường đến nhà ta thì xảy ra tai nạn xe cộ, cảnh sát nói...” Cô nói không nên lời.

“Cảnh sát nói cái gì? Chị hai?” An Lâm vừa nghe như vậy cũng sốt ruột, giữ chặt cánh tay Khúc Viện Cảnh, gấp giọng hỏi.

Sau khi An Diệu nói chuyện xong: “Chúng ta đi xem trước đã.”

“Anh hai, rốt cuộc là làm sao?” An Lâm nhìn vẻ mặt hai người, trong lòng rối rắm, rốt cuộc Kỳ Duẩn Phong bị làm sao? Sao bọn họ không chịu nói?

“Xe của anh ta với container tông vào nhau, ngay tại chỗ...” An Diệu không thể nói thêm được gì.

“Không!” Khúc Viện Cảnh ngã vào lòng chồng mình, “Không phải là anh ấy đâu, anh ấy sẽ không chết...”

Nghe vậy, An Lâm cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người suýt nữa đứng không vững.

“Làm sao có thể? Đây...” Đây không phải là sự thật, sẽ không phải là thật.

Rõ ràng anh yêu cầu cô yêu lại một lần nữa, làm sao có thể...

Không phải anh muốn tới cầu hôn cô sao?

Cô nguyện ý, trăm ngàn vạn nguyện ý, bây giờ chỉ cần anh an toàn xuất hiện trước mặt cô, cái gì cô cũng đồng ý cả!

“Hai người đừng hoảng hốt, địa điểm xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở gần đây, chúng ta hãy qua đó nhìn xem, nói không chừng tên tiểu tử này không có việc gì.” An Diệu lần đầu cầu nguyện cho Kỳ Duẩn Phong, hi vọng tiểu tử này đừng đoản mệnh như vậy.

18. Chương 18: Chương 9.1

Đi đến hiện trường tai nạn xe cộ, bốn bề hỗn loạn.

An Lâm vừa xuống xe đã vội chạy tới vị trí tai nạn.

“Lâm Lâm, khoan qua đã, chúng ta vẫn chưa biết tình hình cụ thể mà.” Anh thấy cách đó không xa có tấm vải trắng, phía trên còn nhiễm loang lổ vết máu, khiến người ta mất nhìn tâm kinh, vì thế lập tức ngăn cô lại.

Một bên, tài xế điều khiển xe container vẫn chưa hết kinh hoàng, đi theo cảnh sát để tường trình.

“Tại sao có thể như vậy...” Khúc Viện Cảnh cũng phát hiện ra tình huống phía trước, cô đau lòng rơi lệ.

“Viện Viện, em bình tĩnh một chút, trông chừng Lâm Lâm cho tốt.” An Diệu cầm bàn tay An Lâm giao cho Khúc Viện Cảnh, “Anh đi hỏi tình hình cụ thể trước, các em không được...”

“Nhưng mà...”

“Coi chừng An Lâm, nghe thấy không?” Anh trình trọng nhắc lại một lần nữa.

Khúc Viện Cảnh chảy nước mắt gật đầu, “Dạ.”

An Lâm vỗ vỗ lồng ngực đang đau nhức của mình, “Không phải là Duẫn Phong, anh làm sao có thể...”

Bên tai truyền đến cuộc đối thoại của An Diệu với một viên cảnh sát.

“Chúng tôi phát hiện di động nằm trên xe, thấy cuộc gọi gần nhất của anh ta là người tên Tiểu Viện, chúng tôi vội vàng liên lạc, trên xe còn có một giấy chứng nhận cũng mang tên Kỷ Duẫn Phong, qua kiểm chứng, anh ta cũng là chủ nhân chiếc xe này, các người có muốn đi qua nhận diện không?”

Càng nghe, hai người phụ nữ càng sợ hãi.

“Trên xe còn có một bó hoa, phía trên có một tờ thiệp gửi tặng An Lâm...”

Nghe xong, An Lâm vùng thoát khỏi tay Khúc Viện Cảnh, “Để tôi qua, tôi sẽ chứng minh người đó không phải là Duẫn Phong...”

“Chị sẽ đi với em.” Cô không thể để An Lâm một mình đối mặt được.

“Các người đứng lại.” An Diệu thấy động tác của các cô, anh nhanh chóng rảo bước đuổi theo, “Anh đi, hai người chờ ở đây đi.”

An Lâm lắc đầu, lau nước mắt, “Em muốn đi, người kia tuyệt đối không phải là Duẫn Phong đâu, tin em đi.”

An Diệu gật đầu, “Anh cũng tin như vậy, em ngoan ngoãn đợi ở đây không được sao?”

“Không!” Cô kiên quyết lắc đầu, “Em muốn đi.”

“Lâm Lâm.” An Diệu nắm chặt tay cô.

“Để em qua đi, em xin anh..., được không?” Cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy người bên dưới tấm vải trắng kia không phải là Kỷ Duẫn Phong.

“Không được.”

“Em xin anh, để em đi, đừng ngăn em nữa, anh để em tùy hứng một lần đi, em nhất định phải tự mình xác nhận, nhất định.” An Lâm không thỏa hiệp cứ nhìn anh.

Bàn tay An Diệu dần dần buông lỏng, “Đã ngăn không được em, thì anh sẽ đi cùng với em.”

“Không cần, tự em đi qua.” Cô ngừng khóc, kiên cường mỉm cười, “Dù sao thì cũng không phải là anh ấy, em không sợ.”

Khúc Viện Cảnh tựa vào lòng An Diệu, “Cứ để con bé đi, hửm?”

An Diệu gật đầu, “Chúng ta đứng phía sau nó không xa, hiểu không?” Anh biết em gái mình cố chấp như thế nào.

“Ừm.” An Lâm gật đầu, từng bước từng bước đi đến nơi đặt vải trắng.

Cô ngồi xổm xuống, ngay khi cô lấy tinh thần đưa tay tính xác nhận, thì hai người cảnh sát đi từ đằng xa tới, nói với cảnh sát canh giữ hiện trường: “Người kia không là Kỷ Duẫn Phong, anh ta ở đây...”

“Lâm Lâm, đừng nhúc nhích!” An Diệu nghe được mấy chữ sau, liền xoay người chạy tới chỗ An Lâm, ý muốn ngăn không cho cô xúc tấm vải lên.

Nhưng mà, có một bóng dáng nhanh hơn anh, kịp thời chạy đến bên người An Lâm, ôm cô vào trong ngực, ôm cô, ngăn hình ảnh đầy máu me đập vào mắt cô.

“Em đang làm cái gì vậy hả? Thấy cái gì chưa? Sao cái tên An Diệu kia lại để em làm chuyện này kia chứ? Em không sao chứ? Hắn là chưa thấy...”

An Lâm nghe thấy giọng nói này, vội vàng theo lồng ngực quen thuộc ngẩng đầu lên, “Duẩn Phong?” Anh không có việc gì? Anh đang ở bên cô...

“Em có ổn không?” Kỷ Duẩn Phong lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Thật là anh sao?” Cô đưa tay ôm người anh thật chặt, mãi đến khi hương vị của anh ngập tràn trong hơi thở, lòng của cô mới dám lơ lửng, nhưng cũng sợ hết thấy chỉ là ảo giác.

“Là anh, là anh.” Anh vội vàng gật đầu.

Là anh, thật là anh! “Em đồng ý với anh, chúng ta sẽ yêu lại một lần nữa, sẽ cho anh một cơ hội, em cũng không giận hờn, không cáu kỉnh, sẽ bỏ cái nết hay trêu, anh đừng rời khỏi em, đừng rời khỏi em...” Cô kích động rơi nước mắt, sợ hình ảnh trước mắt này sẽ biến mất.

Sự bất lực của cô khiến Kỷ Duẩn Phong rất đau lòng.

“Lâm Lâm, thực xin lỗi.” Anh cúi đầu nhìn cô trong lòng, áy náy nói khẽ, “Em yên tâm, tuyệt đối anh sẽ không rời khỏi em.”

Nghe thấy lời cam đoan của anh, cô cười, ánh mắt vừa khép, thì rơi vào bóng tối.

“Lâm Lâm!”

An Diệu nắm chặt tay, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm mấy tên cảnh sát này, “Sao các người lại hồ đồ bảo chúng tôi đến nhận thi thể này?”

Sự tình diễn ra thế này, anh cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

May mắn là thằng nhóc này có mệnh lớn, bằng không An Lâm...

Kỷ Duẩn Phong là hạnh phúc của An Lâm, An Lâm là cô em gái anh thương yêu nhất, mặc kệ hai người đàn ông bọn họ làm gì chẳng nữa, đều không quan trọng bằng hạnh phúc của cô gái nhỏ.

“Anh An, thật sự xin lỗi, chúng tôi thật sự không nghĩ đến chuyện tên bắt cóc trộm xe của anh Kỷ.” Cảnh sát thẳng thắn xin lỗi anh.

“Đừng làm khó người khác nữa.” Khúc Viện Cảnh kéo kéo cánh tay An Diệu, cười cười với nhóm cảnh sát, để bọn họ rời đi.

“Nếu không phải là bọn họ, anh có cần đưa xe cho thằng nhóc kia, còn bản thân thì đứng đây thổi gió không?” Mặt anh lạnh lùng, không vui nói.

Bây giờ bụng anh là một lò lửa, thật không biết nên phát tiết thế nào.

Liếc mắt nhìn chiếc xe phía sau một cái, Khúc Viện Cảnh ôm eo chồng mình, làm nũng với anh, “Ông xã, có anh bên cạnh, em rất hạnh phúc đó!”

“Có phải em muốn dời sự chú ý của anh phải không?” Bằng không anh thật có ý muốn kéo tên họ Kỷ kia xuống xe đập ột trận.

Khúc Viện Cảnh nhin không được cười khê. Người đàn ông ấu trĩ nóng nảy đã trở lại, theo ý cô, anh với Kỷ Duẩn Phong vốn chẳng phải cừ địch, bọn họ rất thích hợp tay trong tay cùng nhau đi đến nhà trẻ.

Bên trong xe, Kỷ Duẩn Phong nhìn hai người ôm nhau ngoài xe, nở nụ cười nhẹ nhàng, đồng thời anh cũng ôm cô gái trong lòng thật chặt, hơn nữa, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán của cô.

Trước khi xe cứu thương tới, nhân viên y tế đã đến kiểm tra cho cô, nói chỉ là cảm xúc của cô kích động quá mức, nghỉ ngơi một lúc sẽ không có việc gì.

Sau đó, Khúc Viện Cảnh bảo anh ôm An Lâm lên xe An Diệu, cũng muốn An Diệu lái xe rời khỏi hiện trường, để An Lâm nghỉ ngơi trên xe cho khỏe.

Không ngờ bọn anh tranh đấu với nhau cả đời, thế nhưng lại hoàn toàn thua vào tay một người con gái, thật sự là không thể tưởng tượng được.

Cười khê một tiếng, Kỷ Duẫn Phong cúi đầu nhìn cô gái đang nằm trong ngực anh, bất ngờ bắt gặp đôi mắt xinh đẹp đang rưng rưng lệ.

“Đừng nữa khóc, được không?” Anh bị nước mắt của cô mấy ngày nay dọa cho choáng váng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Rõ ràng người kia an toàn ở trong này, vì sao lại muốn dọa cô chứ?

Ai! Chuyện nói ra dài dòng lắm.

“Anh chỉ muốn xuống xe đi lấy chiếc nhẫn đã đặt trước đó vài ngày, không ngờ được là xe bị trộm, sau này mới biết được có tên cướp ngân hàng gần đó, đã thương người, tên cướp bị mấy người đuổi theo phía sau, nhìn thấy xe anh dừng bên đường, hắn ta liền trực tiếp lái đi.”

“Sau đó, tên cướp vì quá khẩn trương, nên mới xảy ra va chạm với xe container, bởi vì mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, nên cảnh sát bên đó chưa kịp gửi thông tin, coi thành hai vụ án mà xử lý, ầm ĩ đến khi anh đến đồn công an gần đây báo án, mới vội vàng chạy tới, vừa khéo thấy em... Haiz! May mà kịp ngăn em lại.”

Sau khi nghe xong, An Lâm cúi đầu không nói một câu, trong lòng vẫn còn run sợ, không cách nào bình ổn tâm trạng được.

Khi đó, tuy cô luôn miệng đảm bảo với anh hai, nhưng thực ra cô không dám ôm hi vọng, lúc ấy, trong lòng rất hối hận, giận chính mình không chịu tha thứ cho anh ấy sớm hơn, hòa hợp với Kỷ Duẫn Phong sớm một chút, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Khoảng khắc ấy, cô mới biết bản thân vốn không thể không có anh.

Thì ra yêu một người chính là như vậy một chuyện như vậy, mặc kệ cô có trốn thế nào, trốn thế nào chẳng nữa, vẫn quan tâm anh như cũ, trốn không thoát, đời này bọn họ không thể chạy được rồi.

“Em làm sao vậy?” Thấy cô không nói gì, Kỷ Duẫn Phong nhẹ nâng mặt cô lên, “Thực xin lỗi, để em phải lo lắng, sau này nhất định anh sẽ cẩn thận, sẽ không tùy tiện để xe ven đường nữa... Nhưng mà, em vẫn chưa thấy gì đáng sợ chứ?”

Cô lắc đầu, “Chưa.” Anh kịp thời ngăn cản cô, cho nên cái gì cô cũng chưa thấy.

“Không tồi.” Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thấy anh lo lắng như thế, nội tâm đang hoảng loạn của An Lâm dần bình ổn lại, tựa đầu lên đôi vai vững vàng, bình thần mà an tường, đó chính là loại cảm giác an tâm.

Tay cô ôm thật chặt eo anh, biết bản thân không thể rời khỏi người đàn ông này. “Rốt cuộc anh có yêu em thật lòng không?”

“Đương nhiên là thật, là vì quá yêu em, nên mới hối hận ngừng, tự giận bản thân quá đáng, để em phải đau lòng, sau này sẽ không, nhất định sẽ không như thế nữa!”

“Đây là anh nói đó nha, nếu như gạt em nữa, anh nhất định sẽ phải làm người xa lạ cả đời đấy.” Nếu phát sinh loại chuyện như thế này nữa, cô vẫn sẽ yêu anh, nhưng sẽ tuyệt đối không tha thứ cho anh một lần nữa.

“Sẽ không đâu.” Kỷ Duẫn Phong kiên quyết nói, “Anh ghét nhất em bảo anh là người xa lạ, sau này không cho em gọi anh như vậy nữa, càng không được nói trước mặt người yêu cũ của em!”

An Lâm sửng sốt. Không ngờ anh còn nhớ chuyện lúc đó.

“Keo kiệt.” rốt cục cô cũng có khí lực cười nhẹ ra tiếng.

“Anh cứ keo kiệt đấy.” Đối mặt với tình cảm, ai mà rộng rãi cho nổi?

Nước mắt không nhịn được lại chảy xuống như trước, tay An Lâm bám vào cổ Kỷ Duẫn Phong, nhẹ nhàng sát vào lòng anh, cảm nhận tiếng tim đập và nhiệt độ cơ thể của anh.

Người đàn ông này thật đáng giận!

Nhưng nếu mất đi anh, cô phải làm thế nào để sống tiếp đây?

“Được rồi, không có việc gì rồi.” Kỷ Duẫn Phong nhốt chặt cô vào lòng, thả lỏng cười.

Cô tức giận! Giận bản thân yêu quá sâu đậm, giận anh dễ dàng nắm giữ suy nghĩ của cô trong tay.

“Được rồi, ngàn vạn lần xin lỗi em, xin em đừng khóc nữa, bây giờ tiêu hóa lời xin lỗi của anh mới là điểm quan trọng.” Anh lại nhẹ giọng dỗ dành.

Nghe vậy, cô lau nước mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh với chị hai...” Không phải ngày trước hai người bọn họ suýt nữa thì cưới nhau sao?

“Tiểu Viện chỉ như em gái anh thôi, tựa như em với An Diệu vậy, anh đứng trên lập trường anh trai mà thương yêu em ấy.” Điểm này anh đã biết từ sớm, nhưng chỉ là không muốn “nhận thua” mà thôi.

“Nhưng lúc đó anh nói với anh hai không phải là ý này mà.” Bởi vì nó mà cô mới phát hỏa.

“Đó là bởi vì người anh đối mặt là An Diệu, bọn anh đấu nhau lâu như vậy, anh chưa thắng anh ta lần nào, cho nên mới ngu muội, nói ra những lời quá đáng này, dù sao thì An Diệu cướp em gái anh, anh cũng cướp em gái anh ta, như vậy mới công bằng, đúng chứ?”

“Lúc đó anh không nói là em gái, mà là VỊ HÔN THÊ.” Cô nghe rất rõ ràng.

Ai, con gái mà vùng lên thì ai cũng nhanh trí thế, trí nhớ tốt như vậy sao?

“Bởi vì anh ta là An Diệu mà, nếu anh không nói vị hôn thê, đối với anh ta mà nói là hoàn toàn không có lực sát thương.” Nếu hỏa lực không đủ, chẳng thà không bắn còn hơn.

“Duẫn Phong, anh ấy là anh trai của em...” sau này bọn họ cứ đấu suốt vậy sao?

“Anh hiểu. Chính vì hiểu nên anh biết cuộc sống sau này chắc chắn sẽ không được sống tốt, ít nhất muốn qua cửa của người anh này cũng đã rất khó khăn rồi.” Huống chi cô còn có nhiều người anh như vậy, ai! Anh thật sự là mệnh khổ mà.

“Anh hai có nói, nếu chúng ta yêu thương nhau, thì có thể không cần để ý đến cảm thụ của anh ấy.”

“Thật sự?” Vậy thì tốt quá...

“Nói lại lần nữa, anh ấy là anh trai của em, anh đừng làm gì anh ấy đấy nhé!” Cô trừng mắt, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt mừng thầm của anh. “Anh ấy có nói, anh phải gọi anh ấy là anh hai giống em, về điểm này thì anh ấy sẽ không chịu nhường đâu.”

“Anh biết rồi.” Tên An Diệu này sẽ không để anh sống quá tốt đâu, anh chuẩn bị tâm lý rồi. Mà ngoài cửa xe, An Diệu phóng ánh mắt cười như không cười tới, trúng vào sự thất bại của anh lúc này.

Ai! Trước tiên có thể thanh minh không? Anh là bại bởi An Lâm, chứ không phải là An Diệu!

“Còn có một việc...” An Lâm hạ mi ấp úng nói.

“Ốt nhỏ đúng không?” Kỷ Duẫn Phong đại khái đoán được cô muốn nói tới cái gì. Cô dám hào phóng đưa con mèo anh tặng cho người khác.

Cô gật gật đầu, “Anh yên tâm, chị hai nói người kia dễ nói chuyện lắm, chỉ cần em muốn ôm ột nhỏ về, anh ấy nhất định sẽ đồng ý.”

“Là sao?” Trong ấn tượng, anh dễ nói chuyện vậy sao?

“Ừa, để ngày mai em nhờ chị hai đi nói với anh ấy một tiếng, chắc anh ấy không làm em khó xử đâu.”

Trên mặt Kỷ Duẫn Phong hiện lên một chút ý vị thâm trường cười, “Vậy là tốt rồi.”

Kỳ quái, cô cảm thấy nụ cười của anh là lạ. “Anh đang tức giận à? Giận em chưa có sự cho phép của anh mà ôm ột nhỏ cho người ta?”

“Anh không nên tức giận sao?” ột nhỏ có thể gọi là mèo dính ước của họ mà.

“Là anh khiến em giận trước đó.” Bằng không cô sẽ không làm như vậy.

“Được rồi, đều là anh sai.” Anh ôm hết lên người được chưa?

Hừm, anh càng nói như vậy, cô lại càng chột dạ. “Anh đừng nóng giận nhé.” Sao hai tuyến nhân vật thay đổi nhanh vậy?

“Đương nhiên có thể không nóng giận.” Anh cũng không phải tuýp người không biết thỏa hiệp, tiếp theo, anh lấy một chiếc nhẫn kim cương trong túi ra, “Đeo nó, anh sẽ tha thứ cho em.”

Nhìn chiếc nhẫn kim cương lóe lên ánh sáng bàng bạc, mắt An Lâm như có một tầng ánh dương mờ bao kín lại.

“Trước khi qua cửa các anh em, thì phải qua cửa của em trước đã.” Anh đưa nhẫn tới trước mặt cô, “Bỏ hoa trên xe của anh rồi, bây giờ trên người anh chỉ còn sót lại chiếc nhẫn này thôi, nhưng mà, may mà nhẫn vẫn còn. Em có đồng ý gả cho anh không?”

“Em...”

“Em vẫn còn lo lắng à? Chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn không tin anh?”

“Anh hai vẫn chưa tha thứ cho anh.” Bởi vì lần trước anh hơi quá đáng.

“Nếu cả đời anh ấy không tha thứ anh, chúng ta cũng cả đời không kết hôn à?” Chuyện này rất nghiêm trọng nhé.

“Anh ấy sẽ không...”

“Anh ấy sẽ.” Nếu là người khác thì còn đường sống, vấn đề anh là Kỷ Duẫn Phong, là kẻ thù An Diệu thống hận nhất.

“Rốt cuộc anh với anh hai kết thù gì vậy, vì sao hai người vừa thấy mặt nhau là giống như thấy thiên cừu đại hận vậy?” Có thù hận gì mà đấu cả đời chứ?

“Chẳng qua là anh lấy cậu ta...” Ngấm lại, Kỷ Duẫn Phong vẫn là quyết định im miệng, An Lâm là em gái An Diệu, loại chuyện này vẫn không nên nói ra thì tốt hơn.

“Lấy cái gì của anh ấy?” Cô hỏi, cho rằng chỉ cần hiểu ngọn nguồn, một ngày nào đó có thể hóa giải khúc mắc của hai người đàn ông bọn họ.

“Không có gì, chuyện xảy ra lâu quá rồi, anh quên mất.” Kỷ Duẫn Phong chỉ nói một câu.

Khi đó anh chỉ nói địa chỉ chỗ An Diệu thuê ột tên đồng tính luyến ái đang mến mộ An Diệu nghe, ai biết tên kia kéo thêm mấy người nữa tới suýt nữa là cường bạo bạn An Diệu luôn.

Sau đó anh có nhận lỗi mà, nhưng mà An Diệu không chịu nhận chứ bộ!

Người đàn ông này thật nhỏ mọn, chẳng qua anh ta chỉ là “xém chút” bị cường bạo thôi mà, đâu phải là bị thật đâu chứ.

“Nhưng mà...” An Lâm vẫn muốn biết, cũng cảm thấy bản thân nên biết.

“Lâm Lâm, anh muốn hôn em.” Kỷ Duẫn Phong đột nhiên yêu cầu như thế.

“Gì?” Quả nhiên sự chú ý của cô bị dời đi, nhưng thập phần khản trương.

19. Chương 19: Chương 9.2

Bởi vì An Diệu và Khúc Viện Cảnh đứng phía trước xe, cho nên bọn họ chỉ cần vừa quay đầu, là có thể thấy tình hình giữa cô và Kỷ Duẫn Phong một cách rõ ràng. Kỷ Duẫn Phong không thèm quan tâm nhiều

như vậy, đưa tay nhẹ giữ lấy đầu cô. “Đừng mà, anh hai sẽ thấy đấy.” Cô ngượng ngùng. Chính là muốn anh ta thấy. “Không quan hệ, anh ta cũng từng hôn em gái anh trước mặt anh đấy thôi.” Có thù tất trả. “Em... uhm...” Sau khi nụ hôn của anh hạ xuống, đầu óc An Lâm không thể nghĩ nhiều, chỉ biết là trong mũi tràn đầy hơi thở của anh, là người mà mấy ngày nay cô nhớ nhất. Ngoài xe An Diệu nhìn thấy rất rõ ràng, “Tiểu tử này...” Anh không khỏi vung nắm đấm lên. Cũng chỉ có cô em gái bảo bối An Lâm này mới khiến anh không thể không chế được. “Anh muốn làm gì?” Khúc Viện Cảnh cố tình ôm chặt thắt lưng anh. “Em xem, cậu ta dám...” Dám hôn em gái bảo bối của anh trước mặt anh. “Ông xã của em ới,” Khúc Viện Cảnh ý cười ái muội nhìn ông xã mình chằm chằm, “Người ta hôn em gái anh, anh cũng có thể hôn em gái của người ta mà.” An Diệu nghe vậy, cúi đầu chạm nhẹ cô một cái, “Hôn em lúc này, động cơ không thuần khiết.” “Cho nên...” Cô vô tội nháy mắt, ý đồ dời sự chú ý của anh đi. “Yêu thật sự sẽ làm người ta điên cuồng.” Anh nặng nề thở dài lắc đầu, “Không ngờ anh với Kỷ Duẫn Phong lại tạo dựng mối quan hệ thân gia, tụi anh điên rồi sao?” “Nói như vậy, anh đã chấp nhận hôn sự của An Lâm rồi à?” Đôi mắt nguy hiểm nhú lại, An Diệu quay đầu nhìn hai người đang hôn nhau đến mức không thể rời ra trong xe. “Người cậu ta phải ứng phó, chỉ sợ không chỉ mình mình anh đâu.” Nghe vậy, khuôn mặt Khúc Viện Cảnh vốn đang tươi tắn lập tức xụ xuống. Sao cô lại quên đi mấy người anh trai của An Lâm chứ? Cướp em gái của họ, cũng như là kẻ địch chung của bọn họ rồi!!? Bây giờ cô nên khuyên Kỷ Duẫn Phong nhanh chóng cưới An Lâm về hay là khuyên anh nên buông tay? Sinh mệnh rất đáng quý, giá của tình yêu rất cao, muốn yêu hay là muốn mệnh, chính anh phải quyết định rồi. Ông trời phù hộ! An Diệu trực tiếp đưa Kỷ Duẫn Phong cùng An Lâm về nhà họ An, hơn nữa trước khi về anh đã bảo An Dư thông báo cho các anh em khác về đông đủ. Bởi vì chuyện của An Lâm là chuyện chung thân đại sự, cho dù anh không nhấn mạnh thì tất cả anh em trong nhà cũng sẽ lập tức chạy về, bởi vậy, khi bọn họ đến nhà họ An, thì các anh trai của An Lâm đều đã ngồi sẵn trên sofa chờ họ rồi. “Hôm nay các anh không có việc gì à?” An Lâm nhìn thấy các anh trai, chị dâu đều ở đây, chỉ có thể xấu hổ cười cười. “Cho dù có chuyện cũng phải vội vàng về đây.” An Hành liếc mắt nhìn Kỷ Duẫn Phong bên người cô một cái, giọng điệu ôn nhu, làm hàm chứa sự cảnh cáo. Oa, ra trận thôi... mi tâm Kỷ Duẫn Phong khẽ nhướng. An Diệu đi vào phòng khách, ngồi xuống một chiếc ghế sofa đơn, Khúc Viện Cảnh vỗ nhẹ vai Kỷ Duẫn Phong, sau đó ngồi lên tay vịn của ghế An Diệu. “Cậu chính là...” Anh tư An Kiệt gấp gáp nhất, vừa thấy Kỷ Duẫn Phong đã muốn hỏi. “Chờ một chút.” Kỷ Duẫn Phong ngắt lời anh ta, kéo tay An Lâm qua, lấy một chiếc nhẫn từ trong túi áo ra. “Vẫn là em nên đeo trước đi, nếu như lát nữa hỗn loạn cũng không sợ làm mất.” Nói xong, trước khi mọi người kịp phản ứng anh đã đeo vào thay cô. “Anh rõ là...” An Lâm đeo cũng không phải, không đeo cũng không được, nếu như vậy là trước mặt các anh trai ngăm đồng ý bắt tay với anh. “Cậu đang khiêu khích à?” An Kiệt trừng mắt. Cậu hôn như vậy, có phải là dễ dàng cho cậu ta qua cửa quá không? Anh ba An Hành hiểu ý cười: “Tìm chỗ ngồi xuống đi.” Người này xem như có chút dũng cảm, anh ta dù chưa hợp cách, nhưng nhẫn thì vẫn được. Kỷ Duẫn Phong mỉm cười nói: “Ừm, tôi chỉ muốn nói ngắn gọn, đúng là được rồi.” Ngồi? Anh sắp bị họ dùng ánh mắt chặt tay chặt chân, anh còn tâm tình để ngồi à? “Muốn cưới An Lâm, không phải chỉ nói ngắn gọn là có thể giải quyết.” Mặt anh năm An Dật không biểu cảm, nhìn không ra vui hay giận, nhưng anh sẽ quan sát thật kỹ kẻ đã cướp đi trái tim thiếu nữ của em gái bảo bối của anh. “Nếu mọi người đều biết tôi muốn cưới An Lâm, như vậy...” “Lâm Lâm, em không giới thiệu tụi anh cho cậu ấy biết sao?” An Diệu ho nhẹ một tiếng, lời nói như là hỗ trợ, nhưng cũng là quả bom. “Em...” trong lòng An Lâm than nhẹ một tiếng, anh trai với người yêu, hai bên cô đều phải giúp, nhưng lại không thể giúp được. Cô gật gật đầu, trước mặt giới thiệu An Diệu, “Đây là anh hai và chị hai, mọi người quen rồi.” Hẳn là không cần cô giới thiệu nhiều. “Ừm.” Kỷ Duẫn Phong gật nhẹ đầu, biết đôi này vì lúc trước có chạm trán qua. Khúc Viện Cảnh thấy thế, vội nháy mắt nhắc nhở cho Kỷ Duẫn Phong, bây giờ anh đang muốn kết hôn với em gái nhà người ta, nên lễ phép gọi theo An Lâm một tiếng. Kỷ Duẫn Phong tiếp nhận tin tức của cô, chỉ có thể khẽ thở dài. Được rồi, vì cô gái anh yêu, anh không để ý mình thua thiệt một lần nữa. “Anh hai, chị hai.” Anh cực kỳ không muốn mà gọi. “Duẫn Phong...” trong mắt An Lâm tràn ngập cảm động, không ngờ người đàn ông này vì mình mà hạ thấp bản thân. An Diệu gật đầu, mặc dù không hài lòng lắm, nhưng trong lòng cũng thoải mái hơn, “Tiếp tục đi.” Không phải đây là ngày đầu tiên anh quen Kỷ Duẫn Phong, bởi vậy anh càng rõ, cậu ta dám vì An Lâm mà gọi anh một tiếng anh hai, chứng tỏ An Lâm trong lòng cậu ta còn quan trọng hơn chính bản thân cậu ta nữa, chỉ vì điểm này, anh yên tâm giao An Lâm cho Kỷ Duẫn Phong, tựa như Kỷ Duẫn Phong lúc trước yên tâm giao Khúc Viện Cảnh cho anh. “Anh ba An Hành và chị ba Kim phúc.” An Lâm tiếp tục giới thiệu anh trai và chị dâu. “Anh ba, chị ba.” “Anh tư An Kiệt và chị tư Cát Hoa.” “Anh tư, chị tư.” “Anh năm An Dật với chị năm Tâm Dạng.” “Anh năm, chị năm.” “Anh sáu An Dư.” “An Dư.” A, An Dư này anh gặp rồi, quyền kia đắp trên mặt anh, đến bây giờ còn ần ần đau

đây nè!

Đầu tiên là Khúc Viện Cảnh nhin không được cười ra tiếng, “Không ngờ đi một vòng, hai người vẫn về một chỗ.” Lúc trước cô còn vì không thể giới thiệu Kỷ Duẫn Phong cho An Lâm mà có chút buồn rầu.

“Cậu đã từng học qua Taekwondo, Judo hoặc phòng thân thuật, võ thuật Trung Quốc linh tinh gì đó chưa? Còn có, có thường rèn luyện thân thể không?” đột nhiên An Kiệt hỏi.

“Anh hỏi cái này làm gì vậy?” Ngụy Cát Hoa liếc mắt nhìn ông chồng một cái.

“Để xem cậu ta có chịu đòn được không chứ.” Điểm này rất quan trọng, “Nếu không chịu đòn được, chúng ta đây phải dùng lực cẩn thận, đỡ cho Lâm Lâm tuổi còn trẻ mà phải thủ tiết.”

“An Kiệt, anh không mở miệng, không ai bảo anh câm đâu.” Ngụy Cát Hoa thật muốn cho ông chồng của mình hai quyền, không có việc gì đi nói diêm xấu này làm gì?

“Ha ha...” An Hành nhin không được nở nụ cười, “Vấn đề này tuy rằng ngu xuẩn, nhưng rất đúng trọng tâm.” Về sau nếu em gái anh bị ủy khuất gì, bọn họ tuyệt đối chạy tới cửa kẻ gây chuyện đập ột trận, khi đó, bọn họ cũng không thêm quân “ỷ đông hiếp yếu”, họ sẽ dốc hết toàn lực chinh người.

“Sao anh cũng vô góp vui rồi vậy hả?” Tiền Kim phúc kéo tay áo ông xã. “Nếu như chuyện này anh hai không có ý kiến, tôi cũng không tiện có ý kiến, có thể trình lên cha với mẹ được rồi.” An Dật mở miệng nói, dù sao anh hai với Kỷ Duẫn Phong mới là kẻ địch, mà anh, anh chỉ muốn có một người em rể yêu thương An Lâm mà thôi, bây giờ xem ra, Kỷ Duẫn Phong này xem như có đủ tư cách.

Khúc Viện Cảnh đẩy đẩy An Diệu vai, “Anh không còn ý kiến nữa chứ?”

An Diệu hếch lên mày. Ngay cả tiếng “anh hai” Kỷ Duẫn Phong cũng đã gọi, anh còn có thể có ý kiến gì? “Chỉ cần sau này cậu ta vẫn “lễ phép” như vậy, anh sẽ không làm khó dễ cậu ta nữa.”

Hả! Cái này còn gọi là không làm khó dễ? Kỷ Duẫn Phong nhin không được đáp trả, “Chỉ cần anh hai không ghi hận, thì sẽ phát hiện tôi rất lễ phép.”

“Ghi hận?” An Kiệt thật có hứng thú với hai chữ này.

An Diệu liếc An Kiệt, thưởng cho anh ta một đôi mắt trắng (trợn mắt) rồi mới mở miệng: “Các vị, anh Kỷ trước mặt chúng ta có thể chịu đòn được, về sau nếu anh ta để cho Lâm Lâm phải chịu ủy khuất, chúng ta sẽ tận lực xuống tay, anh ta có thể chống đỡ được.”

Kỷ Duẫn Phong nghe vậy cười cười, “Nếu anh muốn một chọi một, tôi có thể tùy thời thắp bùng.” Sợ cái gì, chỉ là anh không có nhiều anh em thôi mà.

“Có thể quang minh chính đại là không còn gì tốt hơn rồi.” An Diệu lạnh lùng nói, “Nếu như cậu dám lợi dụng Lâm Lâm một lần nữa, tôi sẽ cho cậu ném mùi đau khổ.”

“Cả hai, cả hai, Tiểu Viện cũng là em gái cậu thương yêu nhất, tôi cũng sẽ không để cô ấy phải chịu ủy khuất.” Những người ở đây tuy rằng nghe không hiểu ra sao cả, nhưng cũng thích thú, bởi vì ngoại trừ chuyện chính, còn có thể nghe An Diệu nói nhiều như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

Lúc này tình huống thật sự là ngoài dự liệu của bọn họ, Bùi Tâm Dạng kéo góc áo An Dật, sau khi An Dật vỗ nhẹ bàn tay của cô, thì ánh mắt chuyển hướng sang An Hành, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng cười to, nhưng không hề lên tiếng.

Hai người kia kết oán bao sâu, người khác có thể cả đời cũng không thể hiểu rõ.

“Bây giờ là tình huống gì đây?” Bị cho ra rìa An Kiệt lập tức hỏi thành lời.

“Các anh có thể dừng lại được chưa?” An Lâm chịu không nổi, không lẽ sau này cô sẽ bị kẹp giữa họ cả đời à?

Kỷ Duẫn Phong nhìn An Lâm, “Tụi anh đang trao đổi cảm giác kính phục, trước tiên là phải nói rõ sau này sống chung với nhau như thế nào.”

“Hừ!” An Diệu lấy một tiếng hừ lạnh đáp lại.

“Lâm Lâm, nếu sau này họ đánh nhau, em sẽ giúp ai?” An Dật hỏi. Vấn đề này rất thú vị, cũng nên dự phòng từ sớm thôi.

“Hai bên đều giúp.” An Lâm nhìn Kỷ Duẫn Phong và An Diệu, cuối cùng dừng tầm mắt trước Khúc Viện Cảnh, người này cũng lâm vào lộn độn như mình.

“Đúng vậy, một người cầm dao phay quăng cho bọn họ.” Khúc Viện Cảnh nói tiếp, “Đấu nhau cả đời, không bằng trực tiếp phân thắng thua đi.”

“Ha ha ha...” An Kiệt nghe xong, nhin không được cười ha ha.

“An Kiệt!” Ngụy Cát Hoa vội vàng lấy tay khuỷu tay thụt anh một cái, nhưng không còn kịp rồi.

Chó không sửa được tính ăn cứt, tên đàn độn này vĩnh viễn không học xong cách nhìn tình hình và nhìn sắc mặt người khác!

Ánh mắt An Diệu vọt tới bên An Kiệt, âm thầm đe dọa.

Kẻ ngu ngốc này! Những người còn lại đứng xem trong lòng đều thở dài.

>.<>.<>.<>.<>.

An Lâm ngồi trên xe Kỷ Duẫn Phong, mang vẻ âu sầu lo lắng.

“Sao vậy?” Giọng nói Kỷ Duẫn Phong không hề khác thường, trước sau vẫn ưu nhân, “quan tâm” hỏi.

Cô sợ hãi ngẩng đầu, “Liên... Cái kia...” Thiên ngôn vạn ngữ, không biết phải nói từ đâu.

Kỷ Duẫn Phong lái xe, không cẩn thận nhìn về mặt phong phú của cô.

“Cái nào?” Anh đưa tay chỉnh nhỏ nhạc lại một chút.

“Ừm... Là...” Cô vẫn ấp úng như cũ.

“Đúng rồi, không phải em nói sẽ dẫn ọt nhỏ đến à?” Cô không mở miệng được, anh đành thay cô mở màn.

Aiz, cô đang phiền não chuyện này đấy. “Người kia không chịu trả nó cho em...” Nói đến, cô không khỏi thấp giọng ghen ngào.

“Không phải em nói người kia dễ nói chuyện lắm à?” Hừ, dễ dàng như vậy à. “Đó là chị hai cam đoan, chị ấy nói người kia nhất định sẽ chăm sóc ọt nhỏ thật tốt, hơn nữa chỉ cần em muốn bắt nó về, bất cứ lúc nào cũng có thể.”

Cho nên cô mới chọn đưa cho anh ta, không ngờ...

“Ai bảo em dễ dàng tặng mèo của anh cho người ta.” Kỷ Duẫn Phong trách cứ.

Cô nghe xong, ghen ngào trong giọng nói càng thêm rõ ràng, “Chị hai không nói với em người kia là ai, bằng không nhất định em sẽ tự mình mang ọt nhỏ về. Đúng rồi, anh đi hỏi chị hai đi được không? Chị ấy nhất định sẽ nói cho anh biết, chúng ta cùng đi đòi ọt nhỏ về.”

“Chúng ta?” Anh nhướn đầu mày lên, “Mèo là do em tặng, vì sao muốn ‘Chúng ta’ đi đòi?”

“Chẳng lẽ anh không cần ọt nhỏ nữa sao?” Hự...

“Là em không cần nó.”

“Em hối hận rồi mà!”

“Vậy lần sau còn dám xúc động như vậy nữa không?”

“Không dám, tuyệt đối không có lần sau nữa.” Nếu có thể mang ọt nhỏ về, cô tuyệt sẽ không dễ dàng tặng người ta nữa đâu... Không, là tuyệt đối không đưa người ta luôn.

“Meo - -” Sau xe đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu.

An Lâm nghe được, “Có phải là do em quá nhớ ọt nhỏ không? Bằng không em lại nghe tiếng nó gọi chứ?”

“Meo - -” Như đáp lại lời của cô, tiếng mèo kêu vang lên lần nữa.

Thế này, cuối cùng cô nhện không được quay đầu lại, ghé sau có một cái giỏ đựng thú cưng, một đôi mắt to ngập nước đang từ khe hở lưới nhìn cô. “Ốt ốt...nhỏ...”

Cô đưa tay cầm cái giỏ lên, sau đó mở ra, ôm ốt nhỏ đã lâu không gặp ra.

“Sau này sẽ không trả lại cho em dễ dàng như vậy đâu đấy.” Vừa lái xe, trên mặt Kỷ Duẫn Phong mang theo nụ người sủng nịch.

Cô ôm ốt nhỏ, vẻ mặt vui sướng pha kích động.

“Làm sao có thể... Sao nó lại ở đây?”

“Bởi vì người nhận nuôi nó là anh.” Đáp án chỉ đơn giản như vậy, “Anh còn nhân cơ hội này giảm béo cho nó, mỗi ngày để người ta mang nó đi chạy bộ.”

Đúng rồi, sao cô không nghĩ ra, anh với chị hai...

“Hai người thông đồng chinh em!”

“Nếu không phải anh kịp ngăn em ôm mèo cho người ta, để xem bây giờ em còn tâm tình để chỉ trích tụi anh không.” Là ai xúc động làm việc?

“Này... Này... Anh có thể nói với em sớm một chút mà, em cũng không vì thế mà đau khổ mấy ngày.”

“Không để em ném chút khổ sao mà được? Dám đưa mèo anh tặng em cho người khác? May mà anh không phải là thú cưng của em đấy, bằng không em mà mất hứng, ngay cả anh em cũng ôm đi tặng cho người ta rồi.” Kỷ Duẫn Phong ngừng xe bên đường.

“Em sẽ không đưa anh cho người ta đâu.” An Lâm chau chau mày, “Bán anh nói không chừng sẽ có một giá tốt, mang tặng rất phí.” Hừ!

“Làm việc sai còn dám kiêu ngạo như vậy, nên phạt!”

Nói xong, Kỷ Duẫn Phong đưa tay lên cổ cô, sau đó dùng môi che môi cô lại, phạt cô một cái hôn thật kích tình, hôn đến lòng cô mơ màng mờ mịt.

“Còn dám mang anh đi bán không?” Anh thừa dịp cô mê say vội hỏi.

An Lâm ngoan ngoãn lắc đầu.

“Tốt lắm, nên thưởng!” Vì thế, môi hai người lại găt gao dán sát nhau.

.....

“Em nói cái tên ốt nhỏ là do Duẫn Phong đặt hả?” Khúc Viện Cảnh ôm mèo con “mất mà được lại”, vui vẻ đùa với nó.

An Lâm gật đầu, “Anh còn nói, nếu là đực, thì kêu là Rồng lửa.”

Khúc Viện Cảnh nghe vậy, thoải mái cười to, “Anh ấy rõ là...”

“Chị với Duẫn Phong thân nhau như vậy, nhất định là chị biết vì sao lại đặt như thế phải không?” Nghi vấn này trong lòng An Lâm luôn tồn tại, nhưng vẫn không tìm được đáp án.

“Rất đơn giản.” Khúc Viện Cảnh nghĩ cũng không cần nghĩ, “Ở nhà họ An, tất cả nam đều giống như rồng phun lửa không dễ chọc vào, nữ thì...” Nói đến đó, cô liếc mắt nhìn An Lâm một cái.

“Thì ra là có chuyện như vậy!”

Kỷ Duẫn Phong đáng giận, cái tên này vốn đặt là để ghẹo cô mà!

An Lâm tức giận đứng lên đi đến cửa phòng.

“Em muốn đi đâu vậy?” Không phải là đi tìm Duẫn Phong cãi nhau chứ? Hừm, chỉ vì “việc nhỏ” này sao?

“Em muốn đi tìm mấy con rồng phun lửa, theo em đi tìm ‘người xa lạ’ tính sổ!” Để xem người không quen biết có thể đánh thắng mấy con rồng phun lửa trong miệng anh không!

“Hả?” Khúc Viên Cảnh đầu tiên là không nói gì, cuối cùng cười ha ha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-nhung-nguoi-xa-la>